

Библиотека Любов и Съгба

Лайза Клейтас

Мой до полунощ

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС МОЙ ДО ПОЛУНОЩ

Превод: Диана Райкова

chitanka.info

Една скромна жена среща светски мъж, опитен в изкуството на съблазняването, в този завладяващ исторически любовен роман — книга първа от прочутата сага „Хатауей“ на Лайза Клейпас.

Техният живот не се подчинява на правила.

Когато неочаквано наследство издига семейството ѝ до аристократичната класа, Амелия Хатауей открива, че грижите за помалките ѝ сестри и своенравния ѝ брат лесно могат да бъдат сравнени с рискованото управление на стотонен параход. А привличането, което тя чувства към високия, тъмен и опасно красив Кам Роан е с още по-непредвидими последици...

Желанието ги изгаря.

Богат отвъд онова, за което повечето хора мечтаят, Кам е уморен от дребнавите ограничения на обществото и копнее да се върне към дивите корени на своята „нецивилизована“ раса, когато възхитителната Амелия се появява една вечер при него с молба за помощ. Той възнамерява да ѝ предложи единствено приятелство, но намеренията не съвпадат с желанието, което заслепява и двамата. А възможно ли е изобщо мъж, който презира правилата и условностите, да бъде изкушен от нещо толкова сковаващо като брака?

Животът във висшето общество неочаквано и скандално ще се окаже много горещ...

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон, 1848 г.

Есента

Да намериш някого в град от почти два милиона души беше трудна работа. Но помагаше, ако този човек е затъпелият ти от пиянство брат с предвидимо поведение. И все пак нямаше да е лесно. *Лео, къде си?* Мис Амелия Хатауей мислеше трескаво, докато колелата на екипажа трополяха по павираната улица. Бедният, буен и непрекъснато навличащ си проблеми, Лео. Когато се сблъскваха с непоносими обстоятелства, някои хора просто... се пречупваха. Такъв беше случаят с нейния някога енергичен и весел брат, на когото можеше да се разчита. Боеше се, че вече не съществува никаква надежда за оправянето му.

— Ще го открием — каза Амелия с увереност, каквато всъщност не чувстваше, и погледна към циганина, който седеше срещу нея. Както обикновено, лицето му не изразяваше нищо.

Разбираемо беше човек да си помисли, че Мерипен е напълно лишен от емоции. Беше толкова потаен, всъщност. Дори след като бе живял петнайсет години у семейство Хатауей, той продължаваше да не казва на никого първото си име. Познаваха го просто като Мерипен, след като го бяха намерили, пребит и в безсъзнание, до един поток край имота им.

Когато се беше събудил, обкръжен от любопитните Хатауей, той бе реагирал бурно. Бяха нужни съвместните им усилия, за да го задържат в леглото, всички повтаряйки в един глас, че раната му ще се влоши повече, затова трябва да лежи. Бащата на Амелия заключи, че момчето е оцеляло след преследване на цигани, брутална практика, която местните земевладелци прилагаха, яхнали коне, за да запазят имотите си от циганските лагери.

— Момчето сигурно е оставено да умре — беше отбелязал мрачно господин Хатауей. Като образован човек и с напредничаво мислене, той не одобряваше насилието в никаква форма. — Страхувам

се, че ще е трудно да се свържем с племето му. Сигурно отдавна вече са се махнали оттук.

— Може ли да остане при нас, татко? — беше попитала нетърпеливо по-малката сестра на Амелия, Попи, несъмнено представяйки си дивото момче (което ѝ се беше озъбило като хванато в капан вълче) като забавен домашен любимец.

Господин Хатауей ѝ се усмихна.

— Може да остане толкова, колкото иска. Но се съмнявам, че ще издържи повече от седмица. Циганите са номади. Не обичат да се застояват дълго под покрив. Започват да се чувстват като затворници.

Но Мерипен беше останал. Беше започнал като дребен и слабичък, но с нужната грижа и редовната храна се беше превърнал в мъж с плашещи размери, със силни и здрави пропорции. Беше трудно да се каже какъв точно е Мерипен — не съвсем член на семейството, но не и слуга. Макар да работеше като какъв ли не у Хатауей, кочияш и момче за всичко, той винаги се хранеше на масата заедно със семейството и спалнята му се намираше в главната част на къщата.

Сега, когато Лео бе изчезнал и може би се намираше в беда, нямаше и съмнение, че Мерипен ще се опита да помогне. Едва ли беше подходящо Амелия да тръгне без придружител в присъствието на мъж като Мерипен. Но на двайсет и шест, тя смяташе, че не се нуждае от по-възрастна компаньонка.

— Ще започнем с отхвърлянето на местата, на които Лео не би отишъл — каза тя. — Църквите, музеите, местата, свързани с образование и изтънчените квартали, естествено, се изключват.

— И все пак остава още много — промърмори Мерипен. Той не обичаше Лондон. Според него работата на тъй нареченото цивилизовано общество беше безкрайно по-варварска от всичко, което може да се намери в природата. Ако му дадяха да избира между това да прекара един час в кошара с диви глигани или в стая за рисуване сред елегантна компания, той би избрал без никакво колебание кошарата.

— Може би трябва да започнем с таверните — продължи Амелия.

Мерипен ѝ хвърли мрачен поглед.

— Ти знаеш ли колко са таверните в Лондон?

— Не, но съм сигурна, че ще ги обиколим до края на нощта.

— Няма да започнем с таверните. Ще отидем там, където е най-вероятно Лео да си е намерил белята.

— Което ще рече?

— В „Дженърс“.

„Дженърс“ беше скандален игрален клуб, където джентълмени отиваха да се държат по неджентълменски начин. Основан в началото от бившия боксьор Иво Дженър, клубът бе преминал в други ръце след неговата смърт и сега беше собственост на неговия зет, лорд Сейнт Винсът. Съмнителната репутация на Сейнт Винсът само увеличаваше съблазънта на клуба.

Говореше се, че членството в клуба струва цяло състояние. Естествено, Лео бе настоял да се присъедини веднага, след като наследи титлата си преди два месеца.

— Ако възнамеряваш да се напиваш до смърт — беше му казала спокойно Амелия, — ми се иска да го правиш поне на някое по-хубаво място.

— Но сега съм граф — бе отговорил равнодушно Лео, — трябва да го правя със стил, иначе какво ще кажат хората?

— Че си непрокопсаник и глупак, и че титлата е можело да се даде със същия успех и на маймуна.

Това бе накарало брат й да се ухили.

— Мисля, че това сравнение е много нечестно по отношение на маймуната.

Като потисна надигация се у нея гняв, Амелия притисна облечените си в ръкавици пръсти към челото си, опитвайки се да прогони болката в главата. Лео не за пръв път изчезваше, но определено този път беше за най-дълго.

— Никога досега не съм влизала в игрален клуб — каза тя, без да поглежда към Мерипен. — Ще е непознато преживяване.

— Няма да те пуснат вътре. Дама си. А дори и да те пуснат, аз не бих ти позволил.

Спускайки ръка надолу, Амелия го погледна изненадано. Рядко се случваше Мерипен да й забрани да прави нещо. Всъщност, сега май беше за първи път. Почувства раздразнение. При мисълта, че животът на брат й може да е в опасност, не й беше до обноски и светска изтънченост. Освен това беше любопитна да види как изглежда отвътре привилегированата за мъже бърлога. И тъй като беше обречена

да си остане стара мома, можеше поне да се наслади на свободата, която вървеше с това.

— И *теб* няма да пуснат *вътре* — изтъкна тя. — Защото си ром.

— По една случайност мениджърът също е ром.

Това беше странно. Дори силно необичайно. Циганите имаха славата на крадци и мошеници. Да се повери на ром отчетността на плащането в брой и на кредит — да не споменаваме ролята на арбитър, която трябваше да играе край игралните маси — беше изумително.

— Трябва да е забележителен, щом се е добрал до такава позиция — каза Амелия. — Ще ти позволя да ме придружиш вътре в „Дженърс“. Възможно е присъствието ти да го накара да се държи поучливо.

— Благодаря — гласът на Мерипен бе толкова сух, че можеше да се запали кибритена клечка в него.

Амелия стратегически замълча, докато минаваха с покритата карета през района с най-голяма концентрация на атракции, магазини и театри в града. Бедната карета подскочаше по оживената улица, отминавайки красиви площи, покрай които се редяха красиви къщи и спретнато оградени зелени площи, както и сгради с джорджиански фасади. Когато улиците станаха по-запуснати на вид, тухлените стени отстъпиха място на измазани с хоросан, а те на свой ред — на каменни.

Пейзажът на Уест енд бе непознат за Амелия. Въпреки близостта му до селото им, семейство Хатауей не си позволяваха често да идват в града, определено не и в този район. Дори и с полученото наскоро наследство, малко бяха нещата, които можеха да си позволят тук.

Гледайки Мерипен, Амелия се запита защо ли видът му беше като на човек, който знае отлично къде отиват, след като и той не познаваше града по-добре от нея. Но Мерипен винаги бе притежавал инстинкта да открива пътя, независимо къде се намира.

Завиха по Кинг стрийт, обляна в светлина от газените лампи. Беше шумна и оживена, задръстена от превозни средства и тълпи пешеходци, излезли за вечерни забавления. Небето стана мътно червено, когато останалата светлина се процеди през дима от въглища, легнал над града. Короните на високите сгради пробиваха хоризонта, редица тъмни силуети, стърчащи като зъби на вещица.

Мерипен насочи конете към тясна алея с конюшни зад голяма сграда с каменна фасада. „Дженърс“. Стомахът ѝ се сви. Сигурно беше прекалено да се моли брат ѝ да е тук, невредим, на първото място, където го търсят.

— Мерипен? — гласът ѝ прозвуча напрегнато.

— Да?

— Би трябвало да знаеш, че ако брат ми не е успял вече да се убие сам, планирам да го застрелям, когато го открием.

— Ще ти подам пистолета.

Амелия се усмихна и оправи бонето си.

— Да влезем вътре. И помни — аз ще говоря.

Противна миризма изпълни алеята — градска миризма на животни, отпадъци и въглищен прах. При липсата на хубав дъжд в улиците и каналите се събираше бързо мръсотия. Поглеждайки към осеяната с боклуци земя, Амелия отскочи от пътя на двойка цвърчащи плъхове, които тичаха покрай стената на сградата.

Докато Мерипен предаваше поводите на коняря в конюшната, Амелия погледна към дъното на алеята.

Момче и момиче, очевидно бездомници, се бяха привели до малък огън и печаха нещо на шишове. Амелия си помисли, че не би искала да разсъждава над това какво точно пекат. Вниманието ѝ се прехвърли към една групичка — двама мъже и една жена — осветени от непостоянния пламък. Изглеждаше, че мъжете се бият. Само че бяха толкова пияни, че приличаха по-скоро на танцуващи мечки.

Ако се съдеше по облеклото на жената — натруфена рокля в ярки цветове и корсаж, широко отворен и разкриващ щедро деколте, — тя очевидно беше проститутка. Изглеждаше очарована, че мъжете се бият заради нея, докато един трети се опитваше да ги разтърве.

— Е, момчета, успокойте се, де — произнесе тя с кокни акцент, — казах ви, че ще взема и двама ви, не е нужно да се млатите.

— Стой отзад — промърмори Мерипен.

Амелия се престори, че не е чула и се приближи, за да има по-добра гледка. Но не видът на свадата я интересуваше толкова — дори в малкото им селце Праймроуз плейс размяната на юмруци не беше нещо непознато. Всички мъже, независимо от положението им, от време на време се поддаваха на ниските си страсти. Онова, което привлече вниманието ѝ беше третият участник — този, който играеше

ролята на помирител, — когато се втурна между пияните глупаци и се зае да ги убеждава да спрат.

Беше толкова добре облечен, колкото и двамата джентълмени... но беше съвсем очевидно, че не е джентълмен. Беше чернокос и мургав, с екзотичен вид. И се движеше с неочакваната грация на котка, избягвайки с лекота ударите на двамата противници.

— Мили боже — каза той с подчертано спокоен тон в момента, когато блокира тежък юмрук с бицепса си. — Боя се, че ще се наложи да спрете това на мига, иначе ще бъда принуден да... — той прекъсна и се отдръпна встрани точно когато мъжът зад него скочи.

Проститутката се изкикоти.

— Тия двамата май ще те озорят тази вечер, Роан — възкликна тя.

Като се намеси отново в мелето, Роан за втори път направи опит да ги разтърве.

— Господа, би трябвало да знаете... — той приклепна под дъгата на един юмрук и блокира един страничен удар, — че с насилие не се решава нищо.

— Разкарай се, негодник! — изрева единият от мъжете и се спусна напред като разярен козел.

Роан отстъпи встрани и онзи връхлетя право в отсрещната стена. След това се свлече на земята и започна да пъшка.

Реакцията на опонента му бе изключително неприятна. Вместо да благодари на тъмнокосия мъж, че е спрял боя, той изръмжа:

— Проклет да си, че се намеси, Роан! Щях да го изкормя! — той хукна напред, размахвайки ръце като вятърна мелница.

Роан избегна едно ляво кроше и сръчно го повали на земята. Изправи се над проснатото му тяло и обърса челото си с ръкав.

— Достатъчно ли е? — попита той учтиво. — Да? Добре. Господине, ако обичате, позволете ми да ви помогна да се изправите — когато издърпа мъжа нагоре, той погледна към вратата, която водеше към вътрешността на клуба, където един служител чакаше. — Доусън, придружи господин Летимър до каретата му отпред. Аз ще се погрижа за господин Селуей.

— Не е необходимо — задъхано каза аристократът, който продължаваше да се опитва да се изправи на крака. — И сам мога да отида до проклетата си карета — като оправи дрехите по огромното си

туловище, той хвърли разтревожен поглед към тъмнокосия мъж. — Роан, ще те помоля да ми обещаеш нещо.

— Да, господине?

— Ако се разчуе и думица за това... ако госпожа Селуей научи, че съм се бил за една паднала жена, животът ми няма да струва и един фардинг.^[1]

Роан го увери с невъзмутимо спокойствие:

— Тя никога няма да научи, господарю мой.

— Научава всичко — каза Селуей. — Съюзила се е с дявола. Но ако все пак някога те попитат за тази незначителна... свада...

— Била е предизвикана от нечестна игра на вист — последва невъзмутимият отговор.

— Да. Да. Добър човек. — Селуей потупа по-младия мъж по рамото. — И за да запечатаме мълчанието ти... — той пхна месестата си ръка в жилетката си и извади малка кесия.

— Не, господарю — Роан отстъпи с твърдо поклащане на главата, блестящата му черна коса се разлюля при движението, после се върна на мястото си. — Мълчанието ми няма цена.

— Вземи я — настоя благородникът.

— Не мога, господине.

— Твоя е — кесията с монети беше хвърлена на земята, приземявайки се с глух звън на метал до краката на Роан. — Ето. Дали ще я оставиш да лежи на земята, или ще я вдигнеш, само ти избираш.

Когато мъжът си тръгна, Роан обърна поглед към кесията с такова изражение, сякаш гледаше умрял плъх.

— Не я искам — промърмори той по-скоро на себе си.

— Аз ще я взема — обади се проститутката и се приближи до него. Взе кесията и прецени тежестта ѝ в ръката си. На устните ѝ цъфна подигравателна усмивка. — Господ да ме убие! Не съм виждала досега циганин, който да се плаши от суха пара.

— Не се плаша от тях — раздразнено отвърна Роан. — Просто не ми трябват — и като въздъхна, той разтърка тила си с една ръка.

Тя му се засмя и хвърли откровено одобрителен поглед по стегнатата му фигура.

— Хич не обичам да вземам нещо за нищо. Какво ще кажеш за една кратка свалка в алеята, преди да се върна в Брадшоу?

— Оценявам предложението — каза той любезно, — но не.

Тя разкърши рамене игриво:

— Тогава да отивам на работа. Лека вечер.

Роан отвърна с кратко кимване и остана да съзерцава една точка в земята прекомерно концентриран. Не помръдваше, сякаш заслушан в някакъв почти недоловим звук. Вдигна ръка към тила си отново и го разтърка. Обърна се бавно и погледна право към Амелия.

Прониза я тръпка, когато погледите им се срещнаха.

Макар да стояха на известно разстояние един от друг, тя усети подчертаното му внимание. Изражението му не беше смекчено от топлота или любезност. Всъщност, той изглеждаше безмилостен, сякаш отдавна бе открил, че светът не е най-хубавото място, но бе решил да го приеме такъв, какъвто е.

Когато незаинтересованият му поглед мина по нея, тя беше наясно точно какво вижда той: жена, облечена в удобни дрехи и здрави обувки. Тя беше с бяла кожа и тъмна коса, средна на ръст, с розови страни, типични за цялото семейство Хатауей. Имаше силно и чувствено тяло във време, когато на мода бяха слабите като вейки жени, бледи и крехки.

Въпреки че не беше самомнителна, Амелия знаеше, че макар да не е голяма красавица, все пак е достатъчно привлекателна, за да си намери съпруг. Но винаги бе обичала независимостта си прекалено много, за да я пожертва пред онези мъже, склонни да я ухажват. Практични мъже, които искат практична жена, която да ръководи ефикасно домакинството. Не й трябваха такива. Бог знаеше, че и без това е достатъчно заета, за да се справя с останалите Хатауей.

Роан отмести поглед от нея. Без дума или кимване той се насочи към задния вход на клуба. Вървеше без да бърза, сякаш замислен над нещо. Движенията му се отличаваха с особена грация. Сякаш не вървеше по земята, а се носеше над вода.

Амелия стигна до прага в същия миг, в който и той.

— Сър... Господин Роан... Предполагам, че вие сте управителят на клуба.

Роан спря и се обърна към нея. Стояха достатъчно близо един срещу друг, за да долови Амелия миризмата на мъжка напрегнатост и топла кожа. Незакопчаната му жилетка, изработена от луксозен сив брокат, се беше отворила и разкриваше тънка бяла риза от лен отдолу. Когато той понечи да я закопчее, Амелия видя многобройните златни

пръстени по ръцете му. Прониза я тръпка на неясно безпокойство, последвана от непозната до този миг горещина. Изведнъж усети корсета си прекалено тесен, а якичката — висока и стегната.

Изчерви се и се застави да го погледне в очите. Беше млад, още нямаше трийсет години, с черти на екзотичен ангел. Това лице определено беше създадено за грях... мрачната уста, четвъртитата челюст, златисто лешниковите очи, засенени от гъсти прави мигли. Косата му се нуждаеше от подстригване, тежките черни къдрици се виеха току над яката му. Гърлото на Амелия се сви от изненада, когато забеляза блясъка на диамант върху ухото му.

Той направи сдържан поклон.

— На вашите услуги, госпожице...

— Хатауей — произнесе тя отчетливо. Обърна се да посочи придружителя си, който бе застанал от лявата ѝ страна. — А това е Мерипен.

Роан го изгледа внимателно.

— Циганската дума за „живот“, но също така и за „смърт“.

Това ли означаваше името на Мерипен? Амелия го погледна изненадано. Той вдигна рамене, за да покаже, че става въпрос за нещо маловажно. Амелия изви очи отново към Роан.

— Сър, дойдохме да ви зададем един-два въпроса във връзка с...

— Не обичам въпросите.

— Търся брат си, лорд Рамзи — продължи тя упорито — и отчаяно се нуждаю от всякаква информация, която бихте ми дали за това къде може да се намира.

— Не бих ви казал дори и да знаех.

Акцентът му представляваше едва доловима смесица от чужд език и кокни, и дори с намек за висша класа. Това бе мъж, който поддържаше познанство с много различни и необичайни хора.

— Уверявам ви, сър, че не бих изложила нито себе си, нито някого друго на неприятности, ако това не беше крайно необходимо. Брат ми вече трети ден го няма.

— Не е мой проблем. — Роан се обърна към вратата.

— ... той има склонност към лоши компании...

— Много жалко.

— ... и може вече да е мъртъв.

— Не мога да ви помогна. Желая ви късмет в търсенето — Роан бутна вратата и понечи да влезе в клуба.

Но спря, когато Мерипен заговори.

Откакто беше попаднал някога в семейство Хатауей, Амелия за пръв път го чуваше да говори тайнствения език, известен като цигански. Звучеше езически, пълен със съгласни и разтеглени гласни, но въпреки това имаше някаква примитивна музика в начина, по който думите се съчетаваха.

Като гледаше Мерипен настоятелно, Роан се подпря с рамо на рамката на вратата.

— Старият език... — каза той. — Не съм го чувал от години. Кой е главатарят на твоето племе?

— Нямам племе.

Мина един дълъг момент, но лицето на Мерипен оставаше неразгадаемо пред искането на Роан. Лешниковите очи на Роан се присвиха.

— Влезте — каза той любезно. — Ще видя какво мога да разбера.

Бяха въведени в клуба без церемонии, Роан изпрати един служител да ги придружи до частен салон на горния етаж. Амелия чу неясния шум от разговори на много гласове и музика, както и стъпки, които се приближаваха и отдалечаваха. Това място бе един оживен кошер от мъже, забранено за такива като нея.

Служителят, млад мъж с акцент от източен Лондон и внимателни маниери, ги въведе в добре обзаведена стая и им каза да почакат, докато Роан се върне. Мерипен отиде до покрития със завеси прозорец, който гледаше към Кинг стрийт.

Амелия бе изненадана от дискретния лукс наоколо; ръчно тъкания килим, изработен в сини и кремави нюанси, облицованите с дървена ламперия стени и тапицираните с кадифе мебели.

— Превъзходен вкус — отбеляза тя, като свали бонето си и го остави на малка махагонова масичка с крака под формата на нокти. — По някаква причина очаквах нещо по... ами малко по-натруфено.

— „Дженърс“ превъзхожда типичните заведения от този вид. Представя се за джентълменски клуб, докато истинската му цел е да снабдява най-голямата комарджийска банка в Лондон.

Амелия отиде до един вграден в стената библиотечен шкаф и започна да разглежда томове, питайки лениво:

— Защо, според теб, господин Роан не искаше да вземе парите от лорд Селуей?

Мерипен ѝ хвърли сардонична усмивка през рамо.

— Знаеш какво е отношението на ромите към имуществото и богатството.

— Да, знам, че вашите хора не обичат да се затормозяват. Но от онова, което съм виждала, ромите нямат нищо против да получат по някоя монета срещу направена услуга.

— Тук става дума за нещо повече от това да не искаш да се затормозяваш. За един *чал* да е на такова място...

— Какво означава „чал“?

— Син на циганин. За един *чал* да носи такива дрехи, да се застои под покрив толкова дълго, да изкарва такива големи пари... е срамно. Неудобно е. Противоречи на природата му.

Той беше толкова неприветлив и уверен в себе си, че Амелия не се сдържа да не го подразни:

— А какво е твоето извинение, Мерипен? Остана под покрива на Хатауей ужасно много време.

— То е нещо различно. Най-малкото, да се живее с вас няма никаква облага.

Амелия се разсмя.

— Освен това... — гласът на Мерипен омекна, — дължа живота си на вашето семейство.

Амелия усети вълна на обич, когато погледна неотстъпчивия му профил.

— Ама че човек, само ми разваляш удоволствието — каза тя нежно. — Опитвам се да ти се подиграя, а ти съсипваш момента с разни откровения. Изплатил си си дълга към нас хиляда пъти.

Мерипен поклати глава.

— Все едно да оставя гнездо с малки на дъждосвирци, когато наоколо броди лисица.

— Не сме чак толкова безпомощни — възрази тя. — Аз съм напълно способна да се грижа за семейството... както и Лео. Когато е трезвен.

— И кога е това? — ласкавият му тон направи въпроса да звучи още по-саркастично.

Амелия отвори уста да възрази, но бе принудена да я затвори. Лео пребиваваше през изминалите шест месеца в състояние на постоянно опиянение. Тя притисна ръка към диафрагмата си, където притеснението се беше събрало като оловно топче. Горкият Лео... тя се ужасяваше, че нищо не може да направи за него. Невъзможно беше да спасиш човек, който не иска да бъде спасен.

Това обаче не можеше да я спре да опитва.

Тя закрачи из стаята, прекалено възбудена, за да седи и да чака. Лео беше някъде навън и имаше нужда да бъде спасен. А никой не казваше колко време Роан ще ги кара да чакат тук.

— Ще отида да погледна наоколо — каза тя и тръгна към вратата. — Няма да се отдалечавам. Ти остани тук, Мерипен, в случай, че дойде господин Роан.

Чу го да промърморва нещо под нос. Игнорирайки молбата ѝ, Мерипен я последва веднага, щом излезе в коридора.

— Това не е редно — произнесе зад нея.

Амелия не спря. Дали нещо е редно или нередно, в момента изобщо не я интересуваше.

— Сега ми е паднало да разгледам един игрален клуб и няма да пропусна случая — следвайки гласовете, тя се отправи към един балкон, който обикаляше около втория етаж на огромна, великолепна стая.

Група елегантно облечени мъже се бяха събрали около три големи игрални маси и наблюдаваха играта, докато крупиятата събираха заровете и парите. Говореха, викаха, въздухът прашеше от възбуда. През пълната зала се движеха служители — някои с подноси с храна и вино, други с чипове и карти.

Полускрита зад една колона, Амелия наблюдаваше тълпата отгоре. Погледът ѝ попадна на господин Роан, който беше облякъл черно сако и вратовръзка. Макар и пременен като по-голямата част от членовете на клуба, той изпъкваше между тях като лисица сред гълъби.

Роан беше полуседнал, полунаведен на тежкото махагоново бюро на управител в ъгъла на стаята, откъдето се управляваше хазартната банка. Изглежда даваше наставления на един от подчинените си.

Използваше минимум жестикулации, но дори и така в движенията му имаше някакъв намек за грациозност, непринуденост, която привличаше окото.

А после... по някакъв начин интересът на Амелия сякаш стигна до него. Той вдигна ръка и разтърка тила си, след което погледна право към нея. Точно както беше направил на алеята.

Тя усети пулса на сърцето си навсякъде — в гърдите, в ръцете и краката, в гърлото си. Усети как я залива вълна от издайническа червенина. Стоеше, потънала във вина, горещина и изненада, изчервена като малко момиченце, преди да се съвземе достатъчно, че да се дръпне зад колоната.

— Какво е това? — чу тя Мерипен да пита.

— Мисля, че господин Роан ме видя — от устните ѝ излезе неуверен смях. — О, скъпи. Надявам се да не съм го ядосала. Може би трябва да се върнем отново в приемната.

---

[1] Стара английска монета. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Кам Роан стана иззад махагоновото бюро и излезе от игралната зала. Както обикновено, не можа да се измъкне, преди да го спрат един-два пъти... един разпоредител, който му прошепна, че лорд Едикой-си искал да му се вдигне кредитния лимит, заместник-икономът, който питаше дали да зареди отново бюфета с освежителни напитки в една от залите за игра на карти. Отговори на въпросите им разсеяно, съзнанието му беше заето с жената, която го чакаше горе на втория етаж.

Една вечер, която бе обещавала да бъде обикновена, се превърна в по-скоро специална.

От много отдавна никоя жена не бе събуждала интереса му така, както го направи Амелия Хатауей. Мига, в който я видя да стои на алеята, благоразумна, с розови страни, със сладострастно тяло, стегнато в скромна рокля, той я пожела. Нямаше представа защо, след като тя бе възплъщение на всичко онова, което го дразнеше в англичанките.

Беше очевидно, че мис Хатауей има непоколебима вяра в способността си да организира и ръководи всичко около себе си. Обичайната реакция на Кам в такива случаи беше да се обърне и да тръгне в противоположната посока. Но когато се взря в красивите ѝ сини очи и видя малката решителна бръчка между тях, усети безумен порив да я сграбчи и да я отнесе някъде далеч, след което да прави с нея нещо нецивилизовано. Дори варварско.

Разбира се, тези нецивилизовани пориви избиваха доста силно на повърхността. През изминалата година Кам успяваше все по-трудно да ги контролира. Беше станал необичайно сприхав, нетърпелив, лесно раздразнителен. Нещата, които някога му бяха доставяли удоволствие, вече не го удовлетворяваха. И най-лошото: хващаше се, че удовлетворява сексуалните си влечения със същата липса на ентусиазъм, с която правеше всичко друго напоследък.

Намирането на женска компания никога не го бе затруднявало — отпускате се в ръцете на желаещите го жени и си плащаше за услугата, докато те мъркаха задоволено. В това, обаче, нямаше истинска тръпка. Нямаше вълнение, огън, никакво друго чувство, освен да се погрижиш за една телесна функция — толкова обикновена, колкото спането или храненето. Кам беше толкова обезпокоен, че го бе обсъдил с работодателя си, лорд Сейнт Винсът.

Навремето прочут фустогонец, сега изключително предан съпруг, Сейнт Винсът разбираше от тези неща толкова, колкото всеки друг жив мъж. Когато Кам го попита мрачно дали намалялата страст е нещо нормално, когато мъжът стигне трийсетте, Сейнт Винсът се задави с пиетието си.

— Мили боже, не — каза графът и се закашля, когато брентито изгори гърлото му. Намираха се в мениджърския офис на клуба, наведени над счетоводните книги в малките часове на нощта.

Графът беше красив мъж с пшенично руса коса и бледосини очи. Някои твърдяха, че имал най-перфектната фигура и черти измежду живите. Вид на светец и душа на разбойник.

— Ако разрешиш да попитам: какъв тип жени водиш в леглото си?

— Какво имате предвид под „тип жени“? — попита предпазливо Кам.

— Красиви или обикновени?

— Красиви, предполагам.

— Това ти е проблемът — заключи с тон, който сякаш обясняваше всичко, Сейнт Винсът. — Обикновените жени са далеч по-приятни. Няма по-голям афродизиак от благодарността.

— И все пак сте женен за красива жена.

Бавна усмивка изкриви устните на графа.

— Съпругите са нещо свършено различно. Те изискват голямо усилие, но пък наградата е значителна. Настоятелно ти препоръчвам съпруги. Особено собствена.

Кам беше погледнал работодателя си с раздразнение, провокирано от склонността на Сейнт Винсът да превръща често сериозния разговор в упражнение по духовитост.

— Ако правилно ви разбирам, господарю мой — каза той вежливо, — съветът ви срещу липсата ми на сексуално желание е да

започна да съблазнявам непривлекателни жени.

Като взе една гравирана сребърна перодръжка, Сейнт Винсът мълчаливо постави перо в края ѝ и я топна в мастилницата.

— Роан, опитвам се да разбера проблема ти. Но липсата на желание е нещо, което никога не съм изпитвал. Сигурно трябва да съм на смъртен одър, за да престана да искам... не, няма значение, бях на смъртно легло не чак толкова отдавна, но дори и тогава изпитвах дяволско влечение към съпругата ми.

— Поздравления! — промърмори Кам, прощавайки се с всяка надежда да получи сериозен отговор на въпроса си. — Да се върнем към счетоводните книги. На този свят има и по-важни неща от сексуалните навици.

Сейнт Винсът надраска някаква фигура и върна писалката на мястото ѝ.

— Не, аз настоявам да обсъждаме сексуалните навици. Толкова по-интересно е, отколкото да работим — той се отпусна в стола си с измамливо лениво изражение. — За толкова сдържан човек, какъвто си, Роан, не може да не се отбележи колко пламенно си преследван. Изглежда, че си силно харесван от жените в Лондон. А по всичко изглежда, че си се възползвал най-пълноценно от онова, което ти се предлага.

Кам го погледна безизразно.

— Извинете ме, но какво точно искате да кажете, господарю?

Като се облегна назад в стола си, лорд Сейнт Винсът събра в куличка елегантните си ръце и изгледа настойчиво Роан.

— Тъй като не си страдал от липса на желание в миналото, мога само да предполагам, че както става с апетита към другите неща, твоят е бил презадоволен от еднообразието. Може би трикът е, че се нуждаеш от нещо ново, нещо непознато.

Обмисляйки думите му, в които всъщност имаше логика, Кам се запита дали предишният бивш развратник е бивал изкушен някога да кривне от правия път.

Познавайки Иви от детинство, когато тя идваше да посети от време на време в клуба овдовелия си баща, Кам се чувстваше като неин покровител, сякаш беше негова по-малка сестра. Никой не би допуснал, че нежната, благовъзпитана по природа Иви ще се омъжи за такъв развратник. И може би никой не бе толкова изненадан, колкото

самият Сейнт Винсънт, когато откри, че техният брак по сметка бе преминал в страстна любов.

— Ами животът на женените? — попита Кам. — Да не би той да не е пресищане с едно и също?

Изражението на Сейнт Винсънт се промени, светлите му сини очи се стоплиха при мисълта за съпругата му.

— Аз разбрах, че ако си с правилната жена, никога не ти стига. О, бих приветствал такова пресищане като благословия, но се съмнявам, че подобно нещо е възможно — и като затвори решително счетоводната книга, той стана от бюрото. — Ако ме извиниш, Роан, ще ти пожелаая лека нощ.

— А кога ще довършим сметките?

— Оставям го в умелите ти ръце — когато Кам се намръщи, Сейнт Винсънт сви рамене невинно. — Роан, единият от нас е неженен, със страхотни математически способности и без никакви планове за вечерта. А другият е закоравял развратник в похотливо настроение с красива млада жена, която го чака вкъщи. Кой според теб трябва да се заеме с проклетите сметки? — и като махна нехайно с ръка, Сейнт Винсънт излезе от офиса.

„Нещо ново“ беше препоръчал графът — добре де, тази дума определено пасваше на мис Хатауей. Кам винаги беше предпочитал опитните жени, които гледаха на съблазняването като на игра и не бъркаха удоволствието с емоция. Той никога не се бе виждал в ролята на учител на невинна. Всъщност перспективата да въведе в изкуството на любовта девственица беше категорично неприемлива. Нищо, освен болка за нея и ужасяващата вероятност за сълзи и съжаления след това... идеята го отвращаваше. Не, нямаше да има преследване на „нещо ново“ с мис Хатауей.

Като ускори крачка, Роан се заизкачва нагоре по стъпалата към стаята, в която го чакаха жената и смуглият *чал*. Мерипен беше често срещано циганско име. И все пак мъжът беше в повече от нетипична ситуация. Държеше се като слуга на жената, нещо странно и необичайно за свободолюбив ром.

Така че те двамата — Кам и Мерипен, имаха нещо общо. И двамата работеха за *гаджос*^[1], вместо да бродят волно по земята, както Господ го е предвидил.

Циганинът не може да живее под покрив, заключен между стени. Да живее в кутийките на стаите, отделен от небето, вятъра, слънцето и звездите. Да вдишва застоял въздух с миризма на храна и политура за под. За първи път от години Кам усети пристъп на лека паника. Успя да я пребори и да се фокусира върху настоящата задача — да се отърве от странната двойка в приемната.

Като подръпна яката си, за да я разхлаби, той бутна полуотворената врата и влезе в стаята.

Мис Хатауей стоеше близо до прага и чакаше с прикрито нетърпение, докато Мерипен се бе свил мрачен в ъгъла. Когато Кам се приближи и погледна обърнатото ѝ нагоре лице, паниката се разтвори и го обля топла вълна. Върху сините ѝ очи падаха бледолилави сенки, а меките ѝ устни бяха стегнати в твърда линия. Косата ѝ, тъмна и блестяща, бе отметната назад и прикрепена с фуркет към главата.

Тази събрана коса и непретенциозното, скромно облекло я представяха като жена на забраните. Истинска стара мома. Но нищо не можеше да скрие излъчващата се от нея воля и непоколебимост. Тя беше... възхитителна. Искаше му се да свали обвинката ѝ като от дълго чакан подарък. Искаше нейната уязвимост и голота под себе си, тази мека уста, подпухнала от силните, дълбоки целувки, бледото ѝ тяло, порозовяло от плам.

Сепнат от ефекта, който оказваше върху него, Кам се опита да изглежда безразлично, докато я наблюдаваше.

— Е? — поиска да знае Амелия, очевидно неподозираща обрата на мислите му. Което беше добре, тъй като щяха да я накарат да напусне стаята с писъци. — Открихте ли нещо за местоположението на брат ми?

— Да.

— И?

— Лорд Рамзи е идвал тази вечер, изгубил е известно количество пари на игралната маса...

— Слава богу, че е жив — възкликна Амелия.

— ... и очевидно е решил да се утеши в местния бордей.

— Бордей? — тя хвърли на Мерипен гневен поглед. — Мерипен, кълна се, че той ще умре в ръцете ми тази вечер — тя се обърна отново към Кам. — И колко пари загуби?

— Приблизително петстотин паунда.

Красивите сини очи се разшириха от възмущение.

— Той ще умре *бавно* в ръцете ми. Кой бордей?

— „Брадшоус“.

Амелия се пресегна за бонето си.

— Хайде, Мерипен, отиваме да го вземем.

Двамата, Мерипен и Кам, отговориха едновременно:

— Не!

— Искам да видя със собствените си очи, че той е добре — каза тя спокойно. — Но много се съмнявам, че е така — и изгледа Мерипен с леден поглед. — Няма да се върна вкъщи без Лео. Познаваш ме достатъчно добре, за да знаеш, че няма да се откажа от думата си.

Полуочарован, полуразтревожен от силата на волята ѝ, Кам попита Мерипен:

— С какво си имам работа, с инат, малоумие, или с някаква комбинация от двете?

Амелия отвърна, преди Мерипен да успее:

— С инат, що се касае до мен. А малоумието изцяло може да бъде отнесено към брат ми — тя сложи бонето на главата си и върза връзките му под брадичката си.

Вишневочервени панделки, гледаше в изумление Кам. Тази малка червена фриволност посред иначе сдържаното и скучно облекло беше неуместна и странна. Все повече и повече очарован от нея, Кам се чу да казва:

— Не можете да отидете в „Брадшоус“. Да оставим безопасността и причините от морално естество, но вие не знаете къде е проклетото място!

Амелия не трепна при ругатните.

— Предполагам, че сте сключили сделка да си препращате клиентите един на друг. Казвате, че бордеят е местен, което означава, че единственото, което трябва да направя, е да последвам движението на пешеходците оттук до там. Довиждане, господин Роан. Помощта ви бе високо оценена от нас.

Кам се опита да препречи пътя ѝ:

— Единственото, което ще постигнете, госпожице Хатауей, е да се направите на глупачка. Бордеи като „Брадшоус“ не приемат непознати от улицата.

— Как ще успея да върна брат си, сър, не е ваша грижа.

Имаше право. Не беше негова грижа. Но Кам не се беше забавлявал така отдавна. Никакъв сексуален разврат, никакви опитни куртизанки, дори стая, пълна с голи жени не биха могли да го заинтересуват и наполовина, колкото го беше направила госпожица Хатауей с нейните червени панделки.

— Ще дойда с вас — каза той.

Тя се намръщи.

— Не, благодаря.

— Настоявам.

— Не се нуждая от услугите ви, господин Роан.

Той можеше да измисли цял куп услуги, от които тя очевидно се нуждаеше, най-голямата от които би била удоволствието, което можеше да ѝ даде.

— Явно ще е от полза за всички час по-скоро да откриете Рамзи и да напуснете Лондон колкото се може по-бързо. Смятам за свой граждански дълг да ускоря тръгването ви.

---

[1] Прозвище, с което циганите наричат белите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Макар че можеха да стигнат до бордея пеша, Амелия, Мерипен и Роан отидоха в „Брадшоус“ със стария кабриолет. Спряха пред една стара сграда в джорджиански стил. За Амелия, чиито представи за подобно място бяха обвеяни със сензационна екстравагантност, фасадата на бордея беше разочароващо обикновена.

— Останете в кабриолета — каза Роан. — Ще вляза вътре и ще разбера къде се намира господин Рамзи — той погледна твърдо Мерипен. — Не оставяйте мис Хатауей без надзор дори за секунда. Опасно е по това време на нощта.

— Още е рано — възрази Амелия. — И се намираме в Уест енд, сред тълпи добре облечени джентълмени. Защо да е опасно?

— Виждал съм тези добре облечени джентълмени да правят неща, от които ще ви прилошее.

— Никога не ми прилошава — каза Амелия възмутено.

Бялата усмивка на Роан озари тъмната вътрешност на кабриолета. Той слезе и изчезна в нощта, сякаш бе част от нея, разтвори се безследно, с изключение на абаносовият блясък на косата му и просветването на диаманта върху ухото му.

Амелия го изпрати с поглед. Що за човек беше той? Не беше джентълмен, нито лорд, нито обикновен работник, не и напълно циганин. Под банелите на корсета ѝ премина тръпка, когато си спомни момента, в който ѝ беше помогнал да се качи в кабриолета. Ръката ѝ беше в ръкавица, но неговата бе гола и тя усети топлината и силата на пръстите му. И проблясването на дебелия златна халка на палеца му. Никога преди не бе виждала подобно нещо.

— Мерипен, какво означава един мъж да носи пръстен на палеца си? Това цигански обичай ли е?

Почувствал се неудобно от въпроса, Мерипен погледна през прозореца в мъгливата нощ. Покрай каретата преминаха група млади мъже с изискани палта и високи шапки, които се смееха помежду си.

Двама от тях спряха и заговориха жена в пищно облекло. Като продължаваше да се мръщи, Мерипен отговори на въпроса на Амелия.

— Това означава независимост и свобода на мисленето. А също така известна изолираност. Носейки го, той ти напомня, че не принадлежиш на мястото, на което си.

— Защо господин Роан ще иска да си напомня такова нещо?

— Защото пътищата на твоята раса са съблазнителни — каза мрачно Мерипен. — И е трудно да им се устои.

— А защо трябва да им устояваш? Не виждам какво толкова лошо има да живееш в хубава къща, да имаш стабилни доходи и да използваш красиви съдове и тапицирани столове.

— *Гаджи...* — промърмори той примирено, карайки Амелия да се усмихне. Това беше думата за жена, която не е циганка.

Тя се облегна на износената седалка.

— Никога не съм мислила, че ще се надявам толкова отчаяно да намеря брат си в къща с такава репутация. Но между бордей и плуващ по Темза обърнат с лицето надолу труп... — тя млъкна и притисна кокалчетата на пръстите си към устата.

— Той не е мъртъв — гласът на Мерипен беше нисък и мек.

Амелия се мъчеше с всички сили да повярва в това.

— Трябва да изпратим Лео някъде далеч от Лондон. Той ще е на по-сигурно на село... нали?

Мерипен вдигна неопределено рамене, тъмните му очи не разкриваха нищо от мислите му.

— На село има далеч по-малко неща за правене — разсъждаваше Амелия. — И определено по-малко неприятности, в които Лео да се забърка.

— Мъж, който търси неприятности, ги намира навсякъде.

След минути на непоносимо чакане, Роан се върна до кабриолета и отвори вратата.

— Къде е той? — поиска да знае Амелия, без да го изчака да влезе вътре.

— Не е тук. След като лорд Рамзи се качил на втория етаж с едно от момичетата... ъ-ъ-ъ... и е осъществил сделката... той напуснал бордея.

— Къде е отишъл? Попитахте ли...

— Казал, че отива в една таверна, „Хел и Бакит“.

— Прекрасно — каза Амелия. — Знаете ли пътя? Сядайки до нея, Роан погледна Мерипен.

— Карайте по „Сейнт Джеймс“ на изток, после завийте наляво след третото кръстовище.

Мерипен дръпна юздите и кабриолетът се плъзна покрай три проститутки.

Амелия изгледа жените с неприкрит интерес.

— Колко са млади — каза тя. — Ако можеше някоя благотворителна организация да им намери уважавана работа...

— Повечето от тъй наречената „уважавана работа“ е също толкова лоша — направи коментар Роан.

Тя го изгледа възмутено.

— Мислите, че е по-добре една жена да работи навън като проститутка, отколкото да се занимава с честен труд и да живее с достойнство?

— Не съм казал това. Имам предвид, че някои работодатели са далеч по-брутални и от сводниците. Прислужниците са принудени да понасят какви ли не обиди от господарите си... имам предвид главно жените. А ако мислите, че има нещо достойно в това да работиш в мелница или фабрика, значи никога не сте виждали момиче, което си е загубило няколко пръста при рязането на слама. Или такова, чиито дробове са толкова задръстени от дишането на мъх и прахоляк в даракчийницата, че не доживява до трийсет.

Амелия отвори уста да отговори, но се отказа. Няма значение колко ѝ се искаше да продължи спора — благовъзпитаните жени, дори и да бяха стари моми — не обсъждаха проститутките.

Върху лицето ѝ се настани изражение на хладно безразличие и тя погледна през прозореца. Макар да не се осмели да погледне Роан, почувства, че той я гледа. Беше непоносимо чувствителна по отношение на него. Той не си бе сложил одеколон или помада, но имаше нещо привличащо в аромата му, нещо опушено и свежо, като градински карамфил.

— Брат ви е наследил титлата съвсем наскоро — каза Роан.

— Да.

— При цялото ми уважение, но лорд Рамзи не изглежда напълно подготвен за новата си роля.

Амелия не успя да сдържи печалната си усмивка.

— Никой от нас не е. Беше изненадващ обрат от събития за Хатауей. Имаше най-малко трима мъже по права линия преди Лео. Но всички починаха набързо един след друг по различни причини. Сякаш да станеш лорд Рамзи съкращава живота. Както е тръгнало, брат ми може би няма да изтрае по-дълго от предшествениците си.

— Човек никога не знае какво му подготвя съдбата.

Обръщайки се към Роан, Амелия откри, че той я изучава бавно и това накара сърцето ѝ да забие по-бързо в гърдите.

— Не вярвам в съдбата — каза тя. — Хората са тези, които контролират живота си.

Роан се усмихна:

— Всички, дори боговете, са безпомощни в ръцете на съдбата.

Амелия го изгледа скептично.

— След като работите в игрален клуб, сигурно знаете всичко за вероятността и шанса. Което означава, че не можете да вярвате нито в късмета или съдбата, нито в неща от този сорт.

— Знам всичко за вероятността и шанса — съгласи се Роан. — И въпреки това вярвам в късмета — той се усмихна със затаен огън в очите, който накара дъха ѝ да секне. — Вярвам в магията и мистериите, и сънищата, които разкриват бъдещето. Вярвам също така, че някои неща са записани в звездите... или дори на дланта на човека.

Хипнотизирана, Амелия не можеше да откъсне очи от него. Беше толкова невероятно красив мъж, с кожа, тъмна като детелинов мед, а черната му коса падаше над челото по начин, който караше пръстите ѝ да тръпнат от желание да я отметнат назад.

— И *ти* ли вярваш в силата на съдбата? — попита тя Мерипен.

Дълго колебание.

— Аз съм циганин — каза той.

Което означаваше „да“.

— Господи боже, Мерипен. Винаги съм те смятала за здравомислещ човек.

Роан се разсмя.

— Единствено здравомислещият признава съществуването на възможност, мис Хатауей. Само защото не можете да видите или да почувствате нещо, това не означава, че то не съществува.

— Няма такова нещо като съдба — настоя Амелия. — Съществуват само действие и последици от него.

Кабриолетът спря, този път пред много по-запуснато място от „Сейнт Джеймс“ или Кинг стрийт. Имаше магазин за бира и къща с квартири за по три пени от едната страна и таверна от другата. Пешеходците по тази улица бяха с вид на фалшива изтънченост и произход, амбулантни търговци с протрити лакти, джебчии и проститутки.

Близо до прага на таверната избухна разпра. Смесица от ръце, крака, летящи шапки, бутилки и бастуни. Всеки път, когато някъде се биеха, имаше голяма вероятност брат й да е в основата.

— Мерипен — каза тя разтревожено, — знаеш какъв е брат ми, когато е объркан. Сигурно е в средата на свадата. Ще бъдеш ли така мил...

Преди да е довършила изречението, Мерипен вече излизаше от кабриолета.

— Почакай — извика Роан. — По-добре аз да се оправя с това.

Мерипен го изгледа студено.

— Съмняваш се в способността ми да се бия?

— Това е Лондонско гето. Знам триковете, които използват. Ако ти... — Роан млъкна, когато Мерипен го игнорира и излезе с мрачно сумтене. — Така да бъде — въздъхна Роан и застана отстрани край кабриолета, за да наблюдава. — Ще го разпорят като скумрия на рибния пазар на Ковънт Гардън.

Амелия побърза също да излезе.

— Мерипен се справя доста добре в такива ситуации, уверявам ви.

Роан погледна надолу към нея с присвити като на котка очи.

— Ще сте в по-голяма безопасност вътре.

— Но вие ме пазите, нали така? — изтъкна тя.

— Сладката ми — каза той с мекота, която проби шума на тълпата. — Може би аз съм този, от когото трябва да се пазите най-много.

Тя усети, че сърцето й пропуска един такт. Той срещна широко отворените й очи с интерес, който накара пръстите на краката й да се свият в удобните кожени обувки. Опитвайки се да възвърне хладнокръвието си, Амелия се извърна. Но го усещаше с всяка фибра на тялото си — привидната отпуснатост на стойката му, готова да реагира на мига, непознатия пулс, скрит под слоевете елегантни дрехи.

Двамата гледаха как Мерипен се смесва с тълпата биещи се мъже, подбирайки си пътя между тях. Преди да е минала и половин минута, той безцеремонно измъкна един, отклонявайки с лекота ударите с другата си ръка.

— Бива си го — промърмори Роан с лека изненада.

Амелия усети, че я залива вълна на облекчение, когато разпозна разрошения Лео.

— О, боже, благодаря ти.

Очите ѝ се ококориха, обаче, когато усети леко докосване по челюстта. Роан повдигаше с пръсти лицето ѝ нагоре, а палецът му потърка върха на брадичката ѝ. Неочакваната интимност я шокира. Пламенният му поглед отново я прикова.

— Не мислите ли, че се държите прекалено покровителствено като преследвате големия си брат из цял Лондон? Той не прави нищо чак толкова необичайно. Повечето млади благородници на негово място биха правили почти същото.

— Не го познавате — каза Амелия, звучейки разтреперано дори за собствените си уши. Знаеше, че трябва да се отдръпне от топлите му пръсти, но тялото ѝ остана сякаш напук неподвижно, наслаждавайки се на удоволствието от докосването. — Това е далеч от обичайното му поведение. Той е в беда. Той... — гласът ѝ секна.

Роан прокара върха на пръста си по извивката на панделката на бонето ѝ чак до възела под брадичката ѝ.

— Каква беда?

Тя се дръпна рязко и се обърна, когато Мерипен и Лео приближиха кабриолета. Видът на брат ѝ я изпълни с любов и тревога. Той беше мръсен, омачкан и се хилеше. Всеки, който не познаваше Лео, би предположил, че не е имал грижи в света. Но очите му, някога толкова топли, бяха мътни и безрадостни. Предишното му стегнато тяло бе заменено от шкембе и целият изглеждаше подпухнал. Все пак имаше да се измине дълъг път, докато се превърне в пълна руина, но той изглеждаше твърдо решен да ускори процеса.

— Удивително — подхвърли небрежно Амелия. — Все пак нещичко е останало от теб — като извади носна кърпичка от ръкава си, тя се спусна напред и нежно избърса потта и размазаната кръв от бузите му. При вида на разфокусирания му поглед, тя каза: — Аз съм средната, скъпи.

— А-а! Ето къде си, значи — главата на Лео се вдигаше и отпускате надолу като кукла на конците. Той погледна към Мерипен, който го поддържаше, за да не падне. — Сестра ми — каза той. — Ужасно момиче.

— Преди Мерипен да те качи в кабриолета — каза Амелия, — не искаш ли да повърнеш?

— Категорично не — дойде решителният отговор. — Хатауей винаги са носели на алкохол.

Амелия оправи една кестенява къдрица, която беше паднала над окото му.

— Хубаво ще е, ако се опиташ да носиш малко по-малко за в бъдеще, скъпи.

— Е, да, сестричке, но... — когато Лео погледна надолу към нея, тя за миг видя проблесък от стария Лео, искрица в празните му очи, след което това изчезна... — Адски бях ожаднял.

Амелия усети смъдене от сълзи в ъгълчето на очите си и вкус на сол в гърлото. Преглътна ги и произнесе спокойно:

— През следващите няколко дни, Лео, ще утоляваш жаждата си единствено с вода и чай. Вкарай го в кабриолета, Мерипен.

Лео се извърна да погледне мъжа, който му помагаше.

— За бога, няма да ме оставиш под нейната опека, нали?

— Да не би да искаш да изтрезнееш в затвора на Бау стрийт? — попита любезно Мерипен.

— Там сигурно ще проявят по-голямо милосърдие — и като мърмореше, Лео се наведе да влезе в кабриолета с Мерипен.

Амелия се обърна към Роан, чието лице бе неразгадаемо.

— Можем да ви върнем обратно в „Дженърс“, сър. Ще е малко тясно, но все някак ще се сместим.

— Не, благодаря — Роан заобиколи кабриолета. — Не е далеч, ще повървя пеша.

— Не мога да ви изоставя в някакво Лондонско гето.

Роан спря с нея зад кабриолета, където бяха скрити отчасти от поглед.

— Ще се оправя. Градът не крие опасности за мен. Успокойте се.

Той повдигна лицето й отново, обхванал в една ръка челюстта й, докато спускаше другата към бузата й. Палецът му леко погали кожата под лявото й око и тя с изненада усети, че мястото е мокро.

— От вятъра очите ми сълзят — чу се тя да казва несигурно.

— Тази вечер няма вятър — ръката му остана върху челюстта ѝ, гладкият пръстен на палеца му притискаше леко кожата ѝ. Сърцето ѝ беше започнало да тупти силно и тя едва успяваше да чува от притока на кръв в ушите си. Врявата откъм таверната беше заглъхнала, а тъмнината около тях се сгъстяваше. Пръстите му се плъзнаха към шията ѝ, причинявайки ѝ шокираща наслада, като намираха тайни местенца и ги галеха нежно.

Очите му бяха приковани в нея и тя видя, че светлите златисто лешникови ириси са обрамчени с черно.

— Госпожице Хатауей... напълно ли сте сигурна, че съдбата няма пръст в срещата ни тази вечер?

Тя едва успя да произнесе:

— Напълно.

Главата му се наведе надолу.

— И по всяка вероятност няма да се срещнем отново?

— Никога — той беше прекалено голям и прекалено близко. Амелия нервно се опита да подреди мислите си, но те се разпиляха като кибритени клечки... а после той поднесе пламък към тях, когато дъхът му докосна бузата ѝ.

— Надявам се да сте права. Господ да ми е на помощ, ако се наложи да се сблъскам с последиците.

— От какво? — гласът ѝ беше слаб.

— От това — ръката му се плъзна към тила ѝ и устата му покри нейната.

Бяха я целували и преди, но тази смесица от горещина и вкус се различаваше толкова от изпитаното, сякаш бе нещо напълно различно. Той целуваше така, сякаш е изобретил целуването, знаеше как да я държи, как да наклони главата ѝ под правилния ъгъл.

Устата му беше корава, но и копринена, опитваше се да отвори нейната с меки тласъци. Обхвана я с една ръка, повдигайки я леко, за да я притисне към твърдите очертания на тялото си.

Ръцете ѝ се вдигнаха към гърдите му в слаб опит да го отблъсне и да разкъса прегръдката. Но той продължи да я целува, изучавайки я нежно, докато тя усети, че отмалява и коленете ѝ се подгъват. С всяка глътка въздух вдишваше аромата му... сладостта на сапун от пчелен восък, намек за сол по кожата му. Гъвката сила на тялото му бе

навсякъде около нея и тя не можеше да не се отпусне, да му позволи да я държи. Още целувки, едната започваше, преди да е свършила другата, влажни и интимни ласки, тайни милувки на удоволствие и обещание.

С тих шепот — чужди думи, които звучаха като балсам в ушите ѝ — Роан откъсна уста от нейната. Устните му зашариха по пламналата извивка на шията ѝ, търсейки най-уязвимите места. Тя чувстваше тялото си издуто под дрехите, корсетът сякаш стискаше дробовете ѝ и не ѝ позволяваше да диша.

Потрепери, когато той откри едно особено чувствително местенце и го докосна с върха на езика си. Сякаш вкусът ѝ бе някаква екзотична подправка. Пулсът ѝ оживя в гърдите, в стомаха и между бедрата ѝ. Беше обзета от ужасен порив да се притисне към него, прииска ѝ се да се освободи, да свали от себе си слоевете задушавач текстил, от който бе ушита роклята ѝ. Той бе толкова внимателен, толкова нежен...

Трясъкът от бутилка, хвърлена на паважа и звукът на счупено стъкло я извадиха от унеса.

— Не — ахна тя и се опита да се съпротивлява.

Роан я пусна, но ръцете му я задържаха за миг, когато се опита да запази равновесие. Тя се обърна неவிждащо и тръгна, залитайки, към отворената врата на кабриолета. Всяко място, на което я бе докосвал, пареше, жадувайки още. Вървеше с наведена глава, благодарна, че бонето скрива лицето ѝ.

Отчаяно бързаща да избяга, Амелия се качи на стъпалото на кабриолета. Преди да е влязла, обаче, усети ръцете на Роан върху кръста си. Беше я хванал отзад, задържа я за достатъчно дълго, за да прошепне в ухото ѝ:

— Латчо дром.

Циганското „сбогом“. Амелия го знаеше от няколкото думи, които Хатауей бяха научили от Мерипен. Прониза я тръпка, когато усети горещия му дъх в ухото си. Не отговори, не би могла, само побърза да влезе в кабриолета и издърпа навътре фустите си от отворената врата.

Вратата се затвори рязко и колата потегли, когато конете се подчиниха на вещите ръце на Мерипен.

Братът и сестрата Хатауей седяха всеки в своя ъгъл на седалката, единият — пиан, а другият — замаян. След малко Амелия вдигна ръка да развърже бонето с треперещи пръсти, но откри, че панделките висят развързани.

Едната, всъщност. Другата...

Тя свали бонето и го погледна озадачено. Една от червените копринени панделки я нямаше, бе останала съвсем малка част от вътрешния край.

Беше старателно отрязана.

Той я беше взел.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Седмица по-късно всичките петима Хатауей заедно с имуществото си се преместиха от Лондон в новия си дом в Хемпшир. Въпреки предизвикателствата, които ги очакваха, Амелия силно се надяваше, че новата ситуация ще е от полза за всички.

Къщата в Праймроуз плейс пазеше прекалено много спомени. Нещата никога повече нямаше да са същите, след като двамата им родители бяха починали, баща им от сърце, а майка им от мъка няколко месеца подир него. Сякаш стените бяха попили скръбта на семейството и накрая тя бе станала част от боята, тапетите и дървото. Амелия не можеше да погледне камината в дневната, без да си спомни как майка ѝ седеше край нея с кошничка с ръкоделие, или да отиде в градината, и да не си помисли как баща ѝ подрязваше розите си.

Амелия наскоро бе продала къщата без съжаление и не поради липса на сантименталност, а по-скоро от излишък на такава. Прекалено много чувства, прекалено много тъга. Беше невъзможно да гледаш напред, когато постоянно ти се напомня за болезнена загуба.

Брат ѝ и сестрите ѝ не се бяха противопоставили и с дума на продажбата. Нищо нямаше значение за Лео — дори някой да му кажеше, че семейството възнамерява да живее на улицата, той щеше да удостои новината с безразлично свиване на раменете. Уин, следващата най-голяма сестра, беше прекалено слаба от продължително боледуване, за да възрази на решението на Амелия. А Попи и Биатрикс, и двете още тийнейджърки, нямаха търпение за промяна.

Що се отнася до Амелия, наследството не би могло да дойде в по-подходящ момент. Макар че трябваше да признае, че съществуват някои проблеми, като например колко дълго Хатауей ще успеят да запазят титлата.

Фактът беше, че никой не желаше да бъде лорд Рамзи. За тримата предишни лордове Рамзи титлата бе съпроводена от странен лош късмет, завършил накрая със смърт. Кое то отчасти обясняваше

защо далечните родственици на Хатауей бяха доста щастливи да видят как графството отива при Лео.

— Ще получавам ли някакви пари? — бе първият въпрос на Лео, след като бе информиран за издигането му в благородник.

Отговорът беше „да“. Лео щеше да наследи едно имение в Хемпшир с ограничена площ и скромна годишна сума, която не би стигнала дори за започване на реставрирането му.

— Продължаваме да сме си бедни — беше казала Амелия на брат си, след като прочете внимателно писмото на адвоката, описващо имението и проблемите около него. — Имението е малко, слугите и арендаторите са си тръгнали, къщата е занемарена, а титлата — очевидно прокълнатата. От което в крайна сметка може да се заключи, че с това наследство си взехме само беля на главата. Имаме един далечен братовчед, който може би е преди теб по права линия, и на когото евентуално бихме могли да го прехвърлим. Съществува някаква вероятност нашият прапрапрадядо да не го е уредил законово, което би ни позволило да се откажем от приемане на титлата на основание...

— Ще приема титлата — каза Лео решително.

— Защото не вярваш вече в проклятията като мен?

— Защото и без това съм толкова прокълнат, че още една клетва няма значение.

Тъй като никога не бяха идвали в южната част на Хемпшир, Хатауей — с изключение на Лео — протегнаха вратове, за да видят околността.

Амелия се усмихна на въодушевлението на сестрите си. Попи и Биатрикс, и двете тъмнокоси и синеоки като самата нея, бяха изпълнени с ентусиазъм. Погледът ѝ се отклони към Уин и се спря върху нея за момент, преценявайки внимателно състоянието ѝ.

Уин бе различна от останалата част от домочадието на Хатауей, единствената, която беше наследила светлорусата коса на баща им и насочената му към размишления природа. Тя бе срамежлива и мълчалива, понасяше всички трудности, без да се оплаква. Когато през селото беше минала скарлатина миналата година, Лео и Уин се бяха разболели много лошо. Лео се бе възстановил напълно, но Уин непрекъснато беше болнава и бледа оттогава. Докторът бе поставил диагноза „слабост на белите дробове“, причинена от треската, която може би никога нямаше да мине.

Амелия отказа да приеме, че Уин може да остане завинаги инвалид. Без значение какво щеше да отнеме, тя щеше да направи така, че сестра ѝ да оздравее отново.

Беше трудно да си представи по-добро място за Уин и останалите си сестри от Хемпшир. Това бе една от най-красивите провинции в Англия, с интересни реки, гъсти гори, ливади и влажни, обрасли с ниска растителност равнини. Имението Рамзи се намираше близо до Стоуни Крос, един от най-големите пазарни градове в графството. Стоуни Крос изнасяше едър рогат добитък, овце, дървен материал, зърно, всички видове местни сирена и пчелен мед от полски цветя... богата област, всъщност.

— Чудя се защо имението Рамзи е толкова непродуктивно? — замислено произнесе Амелия, докато каретата минаваше покрай тучните пасища. — Почвата в Хемпшир е толкова плодородна, че едва ли не трябва насила да се опитваш да не отглеждаш нещо.

— Но нашата земя е прокълната, нали? — попита Попи с лека тревога.

— Не — отвърна Амелия, — не и самото имение. Само носителят на титлата. Което означава Лео.

— О! — отпусна се Попи. — Това е добре, тогава.

Лео не си даде труд да отговаря, само се сви в ъгъла на седалката с мрачно и отчаяно изражение. Въпреки че една седмица принудителна трезвеност бе проявила погледа и ума му, това не бе помогнало ни най-малко за подобряването на характера му. С Мерипен и сестрите му, бдящи над него като орли, той нямаше възможност да пие нищо, освен вода или чай.

През първите няколко дена Лео бе доведен до неконтролируемо треперене, възбуда и обилно потене. И сега, след като най-лошото бе минало, приличаше много повече на предишния Лео. Макар че малцина биха повярвали, че е двайсет и осемгодишен. Пиенето го беше състарило значително.

Колкото повече приближаваха Стоуни Крос, толкова по-прелестна ставаше природата и всяка гледка бе достойна за четката на художник. Пътят на кабриолета минаваше покрай малки черно-бели къщурки със сламени покриви, мелници и езера, забулени от плачещи върби, стари каменни църкви от времената на Средновековието. Дроздове усърдно кълвяха узрелите плодове по живите плетове, а сред клоните на

глогините бяха накацали ливадарчета. Поляните се жълтееха от иглики и лютичета, а дърветата бяха облечени в есенно златно и червено. В нивите пасяха мързеливо тежки бели овце.

Попи си пое дълбоко дъх и възкликна:

— Колко свежо! Питам се дали от чистия селски въздух всичко мирише толкова различно.

— Сигурно е от свинефермата, която отминахме — промърмори Лео.

Биатрикс, която четеше една брошура, описваща южна Англия, каза весело:

— Хемпшир е известен с изключителните си прасета. Те се угояват с дъбови и букови жълъди от гората, което прави бекона особено вкусен. Освен това всяка година се провежда състезание с наденички!

Той я изгледа кисело.

— Великолепно! Надявам се само да не сме го изпуснали.

Уин, която четеше някаква книга за Хемпшир и околностите, обяви:

— Историята на имението Рамзи е впечатляваща.

— Пише за къщата ни в историческа книга? — Биатрикс беше възхитена.

— Само един малък параграф — каза Уин иззад дебелия том, — но да, къщата Рамзи се споменава. Разбира се, не може да се сравни с нашия съсед, граф Уестклиф, чиято къща минава за една от най-изисканите селски къщи в Англия. А семейството на графа е живяло там в продължение на близо петстотин години.

— Тогава сигурно е ужасно стар — обади се Попи със сериозно лице.

Биатрикс се изкикоти.

— Продължавай, Уин.

— Къщата Рамзи — прочете на глас Уин — се намира сред малък парк с величествени дъбове и букове, гъсто обрасли с орлова папрат площи и опасани от елени треви. Първото Елизабетинско имение с господарска къща било завършено през 1594 г., сградата се славела с многобройните си дълги колони, характерни за периода. Промените и добавките към къщата са в резултат на построяването на една яacobинска^[1] бална зала и едно джорджианско крило.

— Имаме бална зала! — възкликна Попи.

— Имаме елени! — ликуващо произнесе Биатрикс.

Лео се сви още по-дълбоко в ъгъла си.

— Боже мой, надявам се да имаме и клозет.

Беше ранна вечер, когато наетият кочияш насочи каретата към частната букова алея, водеща в къщата Рамзи. Изтощени от дългото пътуване, всички извикаха с облекчение при вида на постройката с висок покрив и тухлени комини.

— Питам се как ли я кара Мерипен? — каза Уин, сините ѝ очи издаваха загриженост. Мерипен, готвачката и лакеят бяха пристигнали тук два дни по-рано, за да подготвят пристигането на брата и сестрите.

— Няма съмнение, че работи ден и нощ — отвърна Амелия. — Инвентаризира, подрежда всичко и раздава команди на хората, които не се осмеляват да му се опълчат. Сигурна съм, че е наистина щастлив.

Уин се усмихна. Макар бледа и изтощена, красотата ѝ беше невероятна, сребристозлатната ѝ коса на чезнещата светлина, чистото ѝ, гладко като порцелан лице. Очертанията на профила ѝ биха накарали поети и художници да изпаднат в захлас. Човек почти се изкушаваше да я докосне, за да се увери, че е жива и диша, а не е съвършена скулптура.

Каретата спря пред една много по-голяма къща, отколкото Амелия бе очаквала. Беше оградена с обрасъл жив плет и буренясали цветни лехи. С малко градинарска работа и повечко кастрене, помисли си тя, щеше да стане хубаво. Сградата беше очарователно асиметрична, облицована отвън с камък и тухла, покрив с плоча и множество прозорци.

Кочияшът извади подвижна стълбичка и помогна на пасажерите да слязат.

Стъпила на алеята от натрошен камък, Амелия гледаше как брат ѝ и сестрите ѝ излизат от каретата.

— Къщата и земята са малко неподдържани — предупреди тя. — Никой не е живял тук от много време.

— Не мога да си представя защо — промърмори Лео.

— Много е живописно — каза Уин весело. Пътуването от Лондон я беше изтощило. Съдейки по тесните ѝ сведени рамене и начина, по който се беше опънала кожата на скулите ѝ, Уин бе

останала без сили. Когато се пресегна за едно малко куфарче, оставено близо до стъпалото на каретата, Амелия изтича и го вдигна.

— Аз ще го нося — каза тя. — Ти няма да си вдигаш и пръста. Да влезем вътре и да ти намерим местенце да си починеш.

— Добре съм — възрази Уин, когато се отправиха към входните стъпала на къщата.

Преддверието беше облицовано с ламперия, която очевидно навремето е била бяла, но беше потъмняла с годините. Подът беше надраскан и мръсен. Величествена вита каменна стълба се виждаше в дъното на коридора. Перилата ѝ, изработени от ковано желязо, бяха покрити с прах и паяжини. Амелия забеляза, че бе направен опит да се почисти една част от перилата, но очевидно процесът щеше да изисква продължително усърдие.

Мерипен излезе от един вестибюл, водещ навътре. Беше по риза, без вратовръзка и яка, и разкопчаните му дрехи разкриваха загоряла кожа, покрита с капчици пот. С черната си коса, паднала над челото и с тъмните си очи, които се усмихнаха при вида им, той извика:

— Закъсняхте с цели три часа от разписанието!

Амелия се засмя, извади кърпичка от ръкава си и му я подаде.

— В семейство от четири сестри няма разписание.

Като избърса праха и потта от лицето си, Мерипен плъзна последователно очи по останалите. Задържа ги върху Уин малко повече.

После насочи вниманието си отново към Амелия и ѝ даде стегнат отчет. Беше намерил две жени и едно момче от селото, за да му помагат. Отнело им много време да изчистят кухнята и печката, а готвачката била сготвила...

Мерипен прекъсна и погледна над рамото на Амелия. Мина безцеремонно покрай нея и с три крачки се озова до Уин.

Амелия видя с периферното си зрение Уин да се олюлява, да затваря очи и да рухва в ръцете на Мерипен. Той я вдигна и ѝ прошепна да облегне глава на гърдите му. Макар да се държеше спокойно и неемоционално, както винаги, Амелия се изненада от собственическия начин, по който държеше сестра ѝ.

— Пътуването ѝ дойде в повече — въздъхна Амелия. — Нуждае се от почивка.

Лицето на Мерипен остана безизразно.

— Ще я отнеса на втория етаж.

Уин се раздвижи и промърмори:

— По дяволите! Стоях си тук, чувствах се добре, а после изведнъж подът се завъртя пред очите ми. Съжалявам. Мразя да припадам!

— Всичко ще е наред — Амелия й се усмихна окуражително. — Мерипен ще те отнесе в леглото. Искам да кажа... — тя млъкна, почувства се неловко. — ... ще те придружи до спалнята ти.

— Мога и сама — каза Уин. — Просто ми се зави свят за момент. Мерипен, остави ме долу.

— Няма да можеш да се изкачиш на първото стъпало — каза той, игнорирайки протестите й, докато я носеше към каменната стълба.

— Биатрикс, ще отидеш ли с тях? — попита Амелия рязко, подавайки й куфарчето. — Нощницата на Уин е вътре... можеш да й помогнеш да се преоблече.

— Да, разбира се — момичето изтича по стъпалата.

Оставайки във фоайето с Лео и с Попи, Амелия ги изглежда.

— Адвокатът каза, че имението е в лошо състояние — произнесе тя. — Мисля, че по-точната дума би била „бъркотия“. Може ли да бъде възстановено, Лео?

Неотдавна — макар да изглеждаше като цяла вечност — Лео беше следвал две години изкуство и архитектура в Гран Екол де Бо з'ар в Париж. Беше работил като чертожник и бояджия за прочутия архитект Роуланд Темпъл. На Лео гледаха като на многообещаващ студент и дори се обсъждаше да започне практика. Сега всички тези амбиции бяха угаснали.

Лео огледа коридора без никакъв интерес.

— Като се изключат всякакви структурни ремонти, ще ни трябват най-малко двайсет и пет — трийсет хиляди паунда.

Цифрата накара Амелия да пребледнее. Тя сведе очи към неравния под и разтърка слепоочията си.

— Добре, едно поне е очевидно. Нуждаем се от богати сватове. Което означава, че трябва да започнеш да се оглеждаш за подходяща наследница, Лео — тя хвърли закачлив поглед към сестра си. — А ти, Попи, ще трябва да си хванеш някой граф или в краен случай барон.

Брат й завъртя очи.

— А защо не ти? Не виждам защо трябва да си освободена от задължението да се омъжиш за благо на семейството.

Попи хвърли на сестра си лукав поглед.

— На възрастта на Амелия жените отдавна не мислят за романтика и страст.

— Човек никога не знае — каза ѝ Лео. — Може и да си намери някой възрастен джентълмен, който да се нуждае от медицинска сестра.

Амелия понесе закачките им с усмивка и леко поклати глава.

— Благодаря, благодаря, само че при тези напредничави условия на живот нямам никаква амбиция да се омъжвам.

Лео я изненада, като се наведе и я целуна нежно по челото.

— Не си срещнала мъж, който да заслужава да се откажеш от независимостта си. Но някой ден ще стане — той се усмихна, преди да добави: — Въпреки напредналите ти години.

За миг мислите на Амелия се стрелнаха назад, към спомена за целувката в сенките, за устата, която бавно поглъщаше нейната, за внимателните мъжки ръце, за шепота в ухото ѝ... *Латчо дром.*

Когато брат ѝ се обърна, за да тръгне, тя го попита с леко раздразнение:

— Къде отиваш? Лео, не можеш да бягаш, когато тук има толкова работа за вършене.

Той спря и я изгледа с вдигнати вежди:

— От дни ме наливаш с неподсладен чай. Ако не възразяваш, бих искал да отида да се изпия.

Тя присви очи.

— Сещам се за поне дузина учтиви евфемизми, които би могъл да използваш.

Той продължи по пътя си, подхвърляйки през рамо:

— Не използвам евфемизми.

— Нито пък любезности — каза тя, карайки го да се ухили.

Когато той излезе от стаята, тя скръсти ръце пред гърдите си и въздъхна.

— Толкова по-приятен е, когато е трезвен. Жалко, че не се случва по-често. Хайде, Попи, да намерим кухнята.

При този застоял въздух и прах в къщата ситуацията не беше подходяща за горките дробове на Уин и тя кашля цяла нощ. След като

се буди безброй пъти, за да дава вода на сестра си, да отваря прозорците и да я повдига, докато преминат пристъпите на кашлицата, Амелия се събуди с мътни очи на сутринта.

— Все едно да спиш в кош за боклук — каза тя на Мерипен. — Днес ще е добре да стои повече навън, за да успеем да изчистим стаята ѝ. Килимите трябва да се изтупат. И прозорците са мръсни.

Останалите от семейството още спяха, но Амелия и Мерипен бяха ранобудници. Облечен в груби дрехи и с разкопчана риза, той се намръщи, когато научи за състоянието на Уин.

— Изтощена е от кашлицата през нощта и гърлото ѝ е толкова възпалено, че едва говори. Опитах се да я накарам да пийне чай с препечен хляб, но тя не искаше.

— Аз ще я убедя да го направи.

Амелия го погледна безизразно. Не би трябвало да се изненадва от твърдението му. Все пак Мерипен бе помагал на медицинската сестра, докато Лео и Уин боледуваха от скарлатина. Без него Амелия бе сигурна, че нито един от двамата не би оцелял.

— Междувременно — продължи Мерипен — направи списък с онова, което искаш да донеса от селото. Ще ходя тази сутрин.

Амелия кимна, благодарна за сигурното му, надеждно присъствие.

— Да събудя ли Лео? Може би ще може да ти помогне...

— Не.

Тя се усмихна слабо, знаеше, че брат ѝ ще е по-скоро пречка, отколкото помощ.

Слизайки по стъпалата, тя потърси помощта на Фреди, момчето от селото, да изкара една старовремска кушетка зад къщата. Седнаха на мебелите на покритата с тухли тераса, която гледаше към задушената от плевели градина, заобиколена от редица букове. Градината се нуждаеше от изораване и засаждане наново, а ронещите се стени от ремонт.

— Има доста работа, госпожо — продължи Фреди, докато се навеждаше да изскубне висок бурен помежду две тухлени павета.

— Фреди, взе ми думите от устата — тя погледна момчето, което имаше вид на тринайсетгодишно. Беше яко и червендалесто, с перчем, който стърчеше като пера на червеношийка. — Обичаш ли градинарството? — попита тя. — Наясно ли си с него?

— Поддържам парче земя с кухненски подправки за майка ми.

— Искаш ли да станеш градинар на лорд Рамзи?

— Колко се плаща, госпожице?

— Два шилинга седмично удовлетворяват ли те?

Фреди я погледна замислено и се почеса по носа.

— Добре звучи. Но ще трябва да попитам мама.

— Каж ми къде живееш и аз ще отида при нея още тази сутрин.

— Хубаво. Не е далече... ние сме в най-близкия край на селото.

Те си стиснаха ръцете, поговориха още малко и Фреди отиде да провери бараката на градинаря.

Чувайки гласове, Амелия се обърна и видя Мерипен да изнася сестра й навън. Уин беше по нощница, с халат отгоре, и увита в шал, слабите й ръце бяха обвили врата на Мерипен. С бялото си облекло, руса коса и бледа кожа тя изглеждаше почти безцветна, като се изключат нежната розовина върху скулите и синината на живите й очи.

— ... това беше най-ужасното лекарство — казваше тя весело.

— Но подеждва — отбеляза Мерипен, като се наведе и я остави внимателно в шезлонга.

— Това не означава, че ти прощавам, задето ме изтормози да го изпия.

— Беше за твое добро.

— Ти си тиранин — повтори Уин и се усмихна срещу тъмното му лице.

— Да, знам — промърмори Мерипен и подпъкна краищата на одеялото около нея.

Зарадвана, че състоянието на сестра й се подобрява, Амелия се усмихна.

— Той наистина е ужасен. Но ако успее да убеди няколко жени от селото да дойдат и да помогнат да изчистим, ще се наложи да му простиш, Уин.

В очите на Уин блеснаха весели пламъчета. Заговори на Амелия, но очите й останаха върху Мерипен.

— Вярвам непоколебимо в силата му да убеждава.

От когото и друг да бяха дошли думите, можеха да минат за флиртуване. Но Амелия беше сигурна, че Уин изобщо не гледа на Мерипен като на мъж. За нея той беше като добър по-голям брат, нищо повече.

Що се касае до Мерипен, неговите чувства бяха неясни.

Една любопитна сива чавка изпляска с крила и кацна на земята, след което направи няколко нерешителни крачки към Уин.

— Съжалявам, но няма какво да ти дам — поклати глава Уин.

В този момент се намеси друг глас:

— Да, обаче има! — беше Биатрикс, понесла поднос за закуска, върху който имаше чиния с препечена филийка и чаша чай. Черната ѝ къдрава коса бе събрана на тила в рошав кок, носеше бяла престилка върху ягодовата си на цвят рокля.

Слагането на престилка беше прекалено детинско за момиче на петнайсет, помисли си Амелия. Биатрикс беше на възраст, когато трябваше да носи поли до земята. И корсет, Господ да ѝ е на помощ. Но през изминалата година на хаос тя не се бе замисляла много-много за облеклото на по-малката си сестра. Трябваше да заведе Попи и Биатрикс на шивачка, за да им ушие няколко прилични рокли. Добавяйки това към дългия списък с разходи в главата си, Амелия се намръщи.

— Ето закуската ти, Уин — каза Биатрикс и остави подноса в скута ѝ. — Достатъчно добре ли се чувстваш, за да намажеш с масло филийката си, или да го направя аз?

— Ще се справя, благодаря — тя отмести краката си и направи жест на Биатрикс да седне в другия край на шезлонга.

Биатрикс се подчини.

— Ще ти почета, докато седиш тук — информира тя Уин и бръкна в един от големите джобове на престилката си. Извади отвътре малко томче и го размахна. — Тази книга ми я даде Филомена Парсънс, най-добрата ми приятелка в целия свят. Каза ми, че е ужасяваща история с престъпления, ужаси и отмъстителни призрци. Не е ли страхотно?

— Мислех, че най-добрата ти приятелка е Едуина Хъдърсфийлд — каза закачливо Уин.

— О, не, това беше преди седмици. Двете с Едуина дори не си говорим — и като се настани удобно в ъгъла си, Биатрикс погледна сестра си озадачено.

— Уин, изражението ти е странно. Има ли нещо?

Уин бе замръзнала, докато вдигаше чашата чай към устните си, сините ѝ очи се бяха ококорили.

Проследявайки погледа на сестра си, Амелия видя малко влечуго, което се плъзгаше по рамото на Биатрикс. От устните ѝ се изплъзна остър писък и тя хукна напред с вдигнати ръце.

Биатрикс изви очи към рамото си.

— О, скъпи, нали трябваше да стоиш в джоба ми? — тя свали влечугото от себе си и го погали нежно. — Петнист пясъчен гуцер — уведоми тя тържествено останалите. — Не е ли очарователен? Намерих го в стаята си снощи.

Амелия смъкна ръце и загледа глупаво по-малката си сестра.

— Искаш да кажеш, че си го направила свой домашен любимец? — попита несигурно Уин. — Биатрикс, скъпа, не мислиш ли, че ще е по-щастлив в гората, отколкото сред нас?

Момичето изглеждаше възмутено.

— При всички онези хищници? Спот не би издържал там и минута.

Амелия най-сетне намери гласа си.

— С мен също няма да изтрае и минута. Отърви се от него, Биа, иначе ще го размажа с първото тежко нещо, което намеря.

— Ще *убиеш* домашния ми любимец?

— Човек не убива влечуги, Биа. Човек ги изстребва — отчаяна, Амелия се обърна към Мерипен: — Намери някаква чистачка в селото, Мерипен. Един бог знае само колко неканени твари се спотайват в къщата. Като не броим Лео.

Мерипен изчезна изведнъж.

— Спот е идеалният домашен любимец — възрази Биатрикс. — Не хапе, освен това вече е свикнал с къщата.

— Забранявам домашни любимци с люспи.

Биатрикс я гледаше гневно.

— Пясъчният гуцер е характерен за Хемпшир, което означава, че Спот има по-голямо право да е тук, отколкото ние.

— И въпреки това няма да съжителстваме с него — като се отдалечи, преди да е казала нещо, за което по-късно да съжaliaва, Амелия се запита защо, при положение, че бяха затрупани с работа, Биатрикс създаваше неприятности. Но след миг на устните ѝ се появи усмивка, когато си спомни, че петнайсетгодишните всъщност не избират да са раздорници. Те просто са такива.

Тя вдигна краищата на полите си, за да ги отдалечи от краката си и се заизкачва по голямото входно стълбище.

Тъй като нямаше да приемат гости, нито да правят посещения, тя реши днес да не облича корсет. Беше чудесно да можеш да дишаш дълбоко и да се движиш свободно из къщата.

Изпълнена с решимост, почука на вратата на Лео.

— Събуди се, мързеливецо!

През тежката дъбова врата до слуха ѝ достигна водопад от нецензурни думи.

Амелия се ухили и отиде в стаята на Попи. Дръпна завесите и от тях се поръсиха облаци прах, което я накара да се разкиха.

— Попи... вече... *пчиху*... е време да ставаш от леглото!

Попи побърза да се завие през глава.

— О, не още! — дойде глухият протест.

Като седна в края на матрака, Амелия издърпа завивките от осемнайсетгодишната си сестра. Попи беше замаяна и порозовяла от съня, върху бузата ѝ се бяха отпечатали гънките на чаршафа. Кестенявата ѝ коса, с по-топъл и по-червеникав нюанс от тази на Амелия, беше оплетена като кошница.

— Мразя сутрините — промърмори Попи. — И съм напълно сигурна, че не обичам да ме буди някой, който изпитва ужасно удоволствие от това.

— Съжалявам — Амелия отметна косата на сестра си назад и я погали.

— М-м-м — Попи продължи да стиска клепачи. — Мама ме галеше точно така. Толкова е приятно.

— Нали? — Амелия сложи ръка върху извивката на скулата ѝ. — Скъпа, ще ходя до селото, за да попитам майката на Фреди дали ще му разреши да работи при нас като градинар. — Тя отиде до куфарчето на Попи в ъгъла и взе оставеното върху него боне. — Мога ли да заема твоето? Моето още не е оправено.

— Разбира се... но... веднага ли тръгваш?

— Няма да се бавя. Разстоянието не е голямо.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Благодаря ти, скъпа, но не. Облечи се и закуси, освен това не изпускай от поглед Уин. В момента Биатрикс е с нея.

— О! — очите на Попи се разшириха. — Ще побързам тогава.

[\[1\]](#) От епохата на английския крал Джеймс (1603–1625 г.) —
Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ПЕТА

Беше приятно хладен, почти безоблачен ден, южният климат бе далеч по-мек от този в Лондон. Амелия вървеше бързо между овошките отвъд градината. Клоните на дърветата бяха натежали от едри, зелени ябълки. Някои от нападалите плодове бяха полуизядени от елени и други животни, и бяха започнали да ферментират и гният.

Амелия спря да откъсне една ябълка, изтърка я в ръкава си и отхапа. Беше страшно кисела.

Покрай главата ѝ изжува пчела и тя се дръпна уплашено. Винаги се беше страхувала от пчели. Опитваше се рационално да се освободи от страха, но не успяваше да потисне паниката, която я обземаше всеки път, когато видеше проклетите насекоми наблизко.

Тя побърза да излезе от овощната градина и пое по тесен селски път, който минаваше през мокра ливада. Въпреки, че края на сезона приближаваше, навсякъде се виждаше цъфнал кресон. Известни като „хлябът на бедните“, нежните листенца с мирис на черен пипер се ядяха в големи количества от местните селяни, които правеха от тях както супа, така и плънка за гъска. Тя си помисли, че няма да е лошо да набере малко на връщане.

За да съкрати пътя си до селото, мина през единия край на имението на лорд Уестклиф. Когато прекоси невидимата граница между имението Рамзи и Стоуни Крос, тя почти почувства промяна в атмосферата. Мина покрай една шумоляща гора, беше твърде гъста, за да пропуска зеленият ѝ балдахин дневната светлина. Мястото беше разкошно, потайно, древните дървета бяха пуснали корени дълбоко в тъмната, плодородна почва. Амелия свали бонето си и го развя, а бризът духаше в лицето ѝ.

Това беше земя на Уестклиф от поколения насам. Запита се що ли за хора бяха графът и семейството му. Ужасно благопристойни и традиционалисти, предположи тя. Сигурно не се бяха зарадвали на новината, че в имението Рамзи са се настанили такива зле възпитани и невъздържани особи като Хатауей.

Като намери една добре отъпкана пътека през гората, тя подплаши двойка сиви каменарчета, които отлетяха с възмутено цвърчене. Навсякъде бе пълно с живот, включително с пеперуди с почти неестествени цветове и лъскави бръмбари. Опитвайки се да не се отклонява от пътеката, Амелия вдигна полите си, за да не ги влачи по нападалите листа.

Излезе от храсталака от лески и млади дъбчета в широко, сухо поле. Беше застрашително тихо. Беше празно. Никакви гласове, никакво писукане на сипки, никакво жужене или шум на скакалец. Нещо в това я изпълни с инстинктивно напрежение, което предупреждаваше за непозната опасност. Тя предпазливо продължи по лекия наклон на поляната.

Стигна до склона на един хълм и там спря, озадачена при вида на някаква висока конструкция, направена от метал. Приличаше на улей, подпрян на подпори, наклонен под стръмен ъгъл.

Вниманието ѝ беше привлечено от нещо по-малко, по-надалеч — двама мъже излизаха иззад малка дървена барака... викаха ѝ нещо и махаха с ръце.

Амелия мигновено осъзна, че е в опасност, още преди да е видяла дирята от пушек и искри, която се плъзгаше като змия по земята към металния улей.

Фитил?

Макар да не разбираше много от експлозивни устройства, знаеше, че веднъж запален фитилът, вече нищо не може да го спре. Тя се сгъна в затоплената от слънцето трева и покри главата си с ръце в очакване да бъде разкъсана на парчета. Изминаха няколко секунди и от устните ѝ се изтръгна сепнат вик, когато усети едно огромно, тежко тяло да пада върху нейното... не, не да пада, а да се хвърля. Непознатият я покри напълно, коленете му се забиха в пръстта от двете ѝ страни и той я защити с тялото си.

В същия миг оглушителна експлозия разкъса въздуха, над главите им се разнесе силно съскане, а земята под тях потръпна. Прекалено слисана, за да помръдне, Амелия се опита да се съвземе. Ушите ѝ пищяха.

Непознатият върху нея остана неподвижен, само дишаше тежко в косата ѝ. Въздухът лутеше от пушек, но дори така Амелия усещаше приятния мъжки аромат, кожата, лъхаща на сол и на сапун, както и на

нещо интимно, което не можеше да определи точно. Шумът в ушите ѝ заглъхна. Тя се надигна на лакти, чувствайки твърдите му мускули с гърба си, и видя две мускулести ръце с навити нагоре ръкави... но, я чакай... имаше и нещо друго.

Очите ѝ се разшириха, когато видя малка, стилизирана татуировка върху ръката му. Крилат черен кон с жълти очи. Беше ирландска рисунка, кон-вампиr, наречен *пуука*: отмъстително митично създание, което говори с човешки глас и отвлича хора в полунощ.

Сърцето ѝ спря, когато видя широката лента на тежък златен пръстен върху палеца.

Тя се размърда и се опита да се обърне по гръб.

Силната ръка се подпъхна под рамото ѝ и ѝ помогна да се надигне. Гласът му беше нисък и познат.

— Добре ли сте? Намирахте се на пътя на...

Той спря, когато Амелия се обърна по гръб. Отпред косата ѝ се бе измъкнала от стегнатия фуркет. Къдриците се развяваха пред очите ѝ и закриваха гледката. Преди тя да вдигне ръка и да я прибере, той го направи вместо нея и докосването на пръстите му изпрати течен огън по най-съкровенияте пътеки в тялото ѝ.

— Вие? — произнесе той тихо.

Кам Роан.

Не беше възможно, помисли си тя замаяно. Тук, в Хемпшир? Но ето ги неможещите да бъдат сбъркани очи в лешниково и златно, и тежките мигли, тъмната коса, порочната уста. И езическият блясък на диамант на ухото.

Изражението му беше смутено, сякаш си бе спомнил нещо, което е искал да забрави. Но когато погледът му се плъзна по обърканото ѝ лице, устните му се извиха леко, той се намести в прегръдката на тялото ѝ с дръзка фамилиарност, от която дъхът ѝ спря за миг.

— Господин Роан... как... защо... какво правите тук?

Той отвърна, без да мърда, сякаш се канеше да лежи там и да беседва цял ден. Безкрайно любезният му тон бе в пълен контраст с интимността на позите им.

— Мис Хатауей. Каква приятна изненада. Случайно бях на гости на приятели... А вие?

— Живея тук.

— Не мисля така. Това е имението на лорд Уестклиф.

Сърцето ѝ заби силно в гърдите, когато си даде сметка за извивките и подробностите на тялото му.

— Нямах предвид точно *тук*, а ей там, от другата страна на гората. Имението Рамзи. Току-що се нанесохме — сякаш не можеше да се спре да бръщолеви в резултат на уплахата. — Какъв беше този шум? Какво правехте? Защо имате такава татуировка на ръката? Това е пуука — ирландско същество... нали?

Последното изречение ѝ спечели втренчен поглед. Преди Роан да успее да отговори, останалите двама мъже се приближиха. От легналата си позиция Амелия ги виждаше отдолу нагоре. Също като Роан, и те бяха по ризи, с незакопчани жилетки.

Единият от тях бе представителен възрастен джентълмен с посребрена коса. Носеше малък секстант от дърво и метал около шията си, повесен на връвчица. Другият, чернокос, изглежда наближаваше четиридесетте. Не беше висок колкото Роан, но излъчваше властност, смекчена от аристократично високомерие.

Амелия помръдна безпомощно и Роан се надигна от нея плавно. Помогна ѝ да се изправи, ръцете му я държаха.

— Докъде стигна това? — попита той мъжете.

— Фойерверкът се запали много бързо — дойде дрезгавият отговор. — Какво е състоянието на жената?

— Не е засегната.

Среброкосият отбеляза:

— Впечатляващо, Роан. Изминахте разстояние от петдесет ярда за по-малко от пет-шест секунди.

— Трудно бих пропуснал шанса да се хвърля върху красива жена — каза Роан, карайки другите мъже да се засмеят.

Той продължи да държи ръката си на кръста ѝ, лекият натиск караше кръвта ѝ да ври. Тя се опита да се освободи от разсейващото докосване и вдигна ръка да оправи къдриците си, завивайки ги зад ушите.

— Защо изстрелвате фойерверки? И нещо още по-важно: защо ги изстрелвате в моя имот?

По-близкостоящият до нея мъж ѝ хвърли остър, преценяващ поглед.

— *Вашия* имот?

Роан се намеси.

— Лорд Уестклиф, това е мис Амелия Хатауей. Сестра на лорд Рамзи.

Лорд Уестклиф се поклони сдържано.

— Мис Хатауей. Не бях информиран за пристигането ви. Ако знаех, че сте тук, щях да ви уведомя за нашите експерименти, както всички останали в околността.

Беше ясно, че лорд Уестклиф е мъж, който очакваше да бъде информиран за всичко. Изглеждаше раздразнен, че новите съседи са се осмелили да се нанесат в собствената си къща, без преди това да са му казали.

— Пристигнахме едва вчера, господине — отвърна Амелия. — Възнамерявах да ви посетя, след като се настаним — при други обстоятелства тя щеше да се задоволи с това. Но в момента не беше на себе си и коментарите от устата ѝ се изляха като водопад. — Трябва да кажа, че в пътеводителя никъде не се споменава за избухването на ракети сред мирния Хампширски пейзаж — тя се пресегна надолу и изтупа праха и парченцата шума, полепнали по полата ѝ. — Сигурна съм, че не познавате Хатауей достатъчно добре, за да стреляте по нас. Все още не. Когато се опознаем по-добре, обаче, нямам никакво съмнение, че ще намерите достатъчно благовидна причина да обявите война и да изкарате артилерията.

Над главата си чу смеха на Роан.

— Ако се съди по това как се целим и улучваме, няма от какво да се страхувате, госпожице Хатауей.

В този миг заговори среброкосият джентълмен:

— Роан, ако нямате нищо против, намерете къде е паднал онзи фойерверк.

— Разбира се — Роан изтича пъргаво.

— Бърз е — каза възрастният мъж одобрително. — Като леопард. Да не споменаваме здравината на ръцете и нервите. Какъв сапър само би излязъл от него.

Представяйки се като капитан Суонси, в миналото от Кралските инженерни войски, възрастният мъж обясни на Амелия, че бил голям почитател на ракетите и продължавал научната си работа в качеството си на цивилен. Като приятел на лорд Уестклиф, който споделял интереса му към инженерните науки, Суонси бе дошъл да изпробва нов ракетен дизайн в провинцията, където имало достатъчно голяма

площ. Лорд Уестклиф включил и Кам Роан да помогне с уравнения за движението на снаряда и други математически изчисления, необходими за преценяването на характеристиките на ракетите.

— Способността му да борава с числа е направо удивителна — каза Суонси. — Човек не би предположил като го гледа.

Амелия нямаше как да не се съгласи. В нейните представи учените мъже като баща ѝ бяха бледи от прекараното време на затворено, те бяха с шкембета и с очила, с вечно смачкани дрехи. Не бяха екзотични млади мъже, които приличат на езически принцове и носят златни пръстени и татуировки.

— Мис Хатауей — каза лорд Уестклиф, — Рамзи не са живели в имението повече от десетилетие. Трудно ми е да повярвам, че къщата е обитаема.

— О, в отлично състояние е — излъга с лекота Амелия. — Разбира се, прахът трябва да се изчисти... има нужда също така от някои незначителни поправки... но ние не сме много претенциозни.

Тя си помисли, че е говорила убедително, но Уестклиф изглеждаше скептичен.

— Тази вечер организираме голяма вечеря в имението Стоуни Крос — каза той. — Доведете семейството си. Ще е чудесна възможност за вас да се запознаете с някои местни жители, включително свещеника.

Вечеря с лорд Уестклиф и лейди Уестклиф. Господ да ѝ е на помощ.

Ако семейство Хатауей си бяха починали достатъчно, ако Лео бе спрял пиенето от малко по-отдавна, ако всички те имаха подходящо официално облекло, ако разполагаха с малко повече време да се запознаят с етикета... тогава Амелия можеше да обмисли поканата. Но при сегашното положение на нещата това бе невъзможно.

— Много сте любезен, господарю мой, но трябва да откажа. Току-що пристигнахме в Хемпшир и повечето от дрехите ни са все още опаковани...

— Събитието е неофициално.

Амелия се съмняваше, че неговото разбиране за неофициално съвпада с нейното.

— Проблемът не е толкова в облеклото. Едната от сестрите ми е с доста крехко здраве и това ще я натовари прекомерно. Нуждае се от

почивка след дългото пътуване от Лондон.

— Утре вечер, тогава. Хората ще са много по-малко и няма да е така обременяващо.

При това положение нямаше как да откаже. Проклинайки се, че не си е стояла сутринта вкъщи, Амелия с голямо усилие успя да изтипоса една усмивка на лицето.

— Много добре, господине. Оценявам високо гостоприемството ви.

Роан се върна, беше се задъхал от усилието. По кожата му блестяха капчици пот като бронз.

— Точно по курса — каза той на Уестклиф и Суонси. — Стабилизаторите проработиха. Приземила се е на разстояние приблизително две хиляди ярда.

— Отлично! — възкликна Суонси. — Но къде е ракетата?

Белите зъби на Роан светнаха в усмивка.

— Изгоряла е в една дълбока, пушеща дупка. Ще се върна да я изкопая по-късно.

— Да, ще искаме да видим състоянието на обшивката и на ядрото — Суонси се беше зачервил от задоволство. Той извади една носна кърпичка от джоба си и избърса потното си набръчкано лице. — Беше вълнуваща сутрин, а?

— Може би е време да се върнем в имението, капитане — предложи Уестклиф.

— Да, разбира се — Суонси се поклони на Амелия. — За мен бе удоволствие, мис Хатауей. И мога да кажа, че го приехте доста добре, бидейки мишена на изненадващо нападение.

— Следващия път, когато минавам, капитане — каза тя, — няма да забравя да си нося бяло знаме.

Той се усмихна и се сбогува с нея. Преди да се присъедини към капитана, лорд Уестклиф погледна Кам Роан.

— Ще се върна заедно с капитана в имението, ако ти приемеш да се погрижиш мис Хатауей да бъде доставена невредима у дома.

— Разбира се — дойде непоколебимият отговор.

— Благодаря — обади се Амелия, — но не е нужно. Знам пътя, а и не е далече.

Възражението ѝ беше игнорирано. Беше оставена да се взира смутено в Кам Роан, докато останалите мъже тръгваха.

— Не съм някоя безпомощна жена — каза тя. — Не е нужно да бъда доставена никъде. Освен това, в светлината на предишното ви поведение, ще е по-безопасно да вървя сама.

Кратка тишина. Роан наклони глава и я изгледа с любопитство.

— *Предишно поведение?*

— Знаете какво... — гласът ѝ секна и тя се изчерви при спомена за целувката в мрака. — Говоря за онова, което се случи в Лондон.

Той ѝ хвърли поглед, изпълнен с любезно недоумение.

— Боя се, че не ви разбирам.

— Не се преструвайте, че не помните. Освен това ще отречете ли, че сте откраднали една от панделките на бонето ми?

— Имате много живо въображение, мис Хатауей — тонът му беше невъзмутим. Но в очите му блестяха искрици смях.

— Нямам. Останалите от семейството ми са тези, които имат дори повече от живо въображение. Аз съм единствената, която се придържа отчаяно към реалността — тя се обърна и тръгна с отсечена крачка. — Отивам си вкъщи. Не е нужно да ме придружавате.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Роан я настигна, небрежната му крачка се равняваше на две нейни. Остави я тя да определи темпото. На фона на ширналия се наоколо пейзаж сега ѝ се стори дори по-едър, отколкото си спомняше.

— Когато видяхте ръката ми... татуировката ми... как разбрахте, че това е пуука!

Амелия не бързаше да отвърне веднага. Сенките на близките клони играеха по лицата им. Един червеноопашат ястреб прекоси небето и изчезна в гъстата гора.

— Чела съм ирландски фолклор — каза тя най-после. — Зло, опасно същество, пуука. Измислено, за да създава у хората кошмари. Защо сте избрали точно такава рисунка?

— Направена ми е, когато съм бил дете. Дори не помня кога е било.

— По каква причина? Какво трябва да означава?

— Семейството ми така и не ми каза — Роан сви рамене. — Може би сега биха го направили. Но минаха много години, откак не съм ги виждал.

— Бихте ли могли да ги откриете, ако поискате?

— Ако имам достатъчно време — той небрежно закопча жилетката и смъкна ръкавите на ризата си, скривайки езическия символ. — Спомням си, че баба ми е разказвала за пуука. Насърчаваше ме да вярвам, че е реален — мисля, че тя самата вярваше донякъде в това. Практикуваше старата магия.

— Какво представлява тя? Нещо като предсказване на бъдещето?

Роан поклати глава и пхна ръце в джобовете на панталона си.

— Не — каза той развеселен, — макар че понякога наистина казваше бъдещето на *гаджос*. Според старата магия цялата природа е свързана и равноправна. Всичко е живо. Дори дърветата имат душа.

Амелия беше очарована. Беше направо невъзможно човек да склони Мерипен да каже нещичко за миналото си или за обичаите на ромите, а ето че до нея стоеше мъж, който изглежда беше готов да обсъжда всичко.

— А вие вярвате ли в старата магия?

— Не. Но имам представа за какво става дума — Роан я хвана за лакътя, за да ѝ помогне да заобиколи една неравност на пътеката. Преди да успее да се противопостави на нежното докосване, той се беше отдръпнал. — Пуука невинаги е зъл — каза той. — Понякога реагира на злото. Закачливо.

Тя му хвърли скептичен поглед.

— Наричате закачливо това да ви хвърля от гърба си, да полита към небето и да ви пуска в море или в блато?

— Това е една от историите — призна Роан с усмивка. — Но според други пуука иска само да те отведе на приключение... да излети с теб до места, които можеш да видиш само в сънищата си. А след това те връща у дома.

— Но легендата твърди, че след като веднъж те е взел на среднощно пътешествие, повече никога не си същият.

— Не — каза той тихо. — И как би могло?

Без да осъзнава, Амелия забави ход. Беше невъзможно да върви бързо в ден като този, с толкова много слънце и такъв свеж въздух. И с този невероятен мъж до себе си, тъмен, опасен и чаровен.

— Измежду всички места, където бих могла да ви видя отново — каза тя — най-малко съм очаквала да е в имението на лорд Уестклиф. Как сте се запознали с него? Предполагам, че членува в игралния клуб.

— Да, и са приятели със собственика.

— А останалите гости на лорда приемат ли присъствието ви в имението Стоуни Крос?

— Имате предвид това, че съм ром? — лукава усмивка докосна устните му. — Боя се, че те нямат друг избор, освен да са любезни. На първо място от уважение към лорда. А след това и поради факта, че повечето от тях са принудени да идват при мен за кредити в клуба — което означава, че съм отлично осведомен за личното им финансово състояние.

— Да не споменаваме частните скандали — произнесе Амелия сухо, спомняйки си юмручната схватка в алеята.

Усмивката му се разшири.

— А, и това също.

— И все пак сигурно се чувствате като аутсайдер понякога?

— Винаги — каза той с тон, внушаващ, че това се разбира от само себе си. — Аутсайдер съм и за моите хора. Разбирате ли, аз съм мелез — *пошрам*, — така наричат потомците на майка циганка и баща ирландски *гаджо*. И тъй като семейното родословие върви по бащина линия, мен дори не ме смятат за ром. Най-голямото престъпване на общоприетите правила от нашите жени е да се омъжат за *гаджо*.

— Затова ли не живеете с племето си?

— Това е една от причините.

Амелия се запита как ли се чувства той, хванат между две култури и непринадлежащ на нито една от тях. Без никаква надежда да бъде приет напълно. И все пак в тона му нямаше следи на самосъжаление.

— Хатауей също са аутсайдери — каза тя. — Очевидно е, че не ни е мястото във висшето общество. Никой от нас няма нито нужното образование, нито обноските, за да издържи това. На вечерята в Стоуни Крос ще станем за смях — сигурна съм, че накрая ще ни изхвърлят навън.

— Ще се изненадате. Лорд и лейди Уестклиф обикновено не държат на официалностите. И на масата им сядат всякакви хора.

Амелия не беше убедена. Според нея висшето общество приличаше на декоративните аквариуми, пълни с екзотични риби, изложени в изисканите салони с бляскави създания, които се стрелкат и обикалят по начин, който тя не се надяваше, че ще разбере. И все пак нямаше друг избор, освен да опита.

Забелязвайки тежките стъбла кресон по края на ливадата, Амелия отиде да ги разгледа. Хвана една китка и я задърпа, докато нежните стръкове се пречупиха.

— Тук има много кресон, нали? Чувала съм, че от него може да се направи изискана салата или сос.

— Освен това е лековит. Ромите го наричат *панишок*. Баба ми го използваше, като правеше от него лапи и ги слагаше на изкълчено или при нараняване. А е и мощен любовен тоник. Особено за жени.

Нежните стъбла паднаха от нервните ѝ пръсти.

— Ако един мъж иска да събуди любовен интерес у любимата си, трябва да ѝ даде да яде кресон. Той стимулира...

— Не ми казвайте! Недейте...

Роан се засмя, а в очите му блесна подигравателен пламък.

Като го изглежда укорително, Амелия откъсна няколко зелени листенца и ги хвърли на земята, без да спира. Той я последва с готовност.

— Разкажете ми за семейството си — опита се да я склони той.
— Колко души сте?

— Общо петима. Лео — става въпрос за лорд Рамзи — е най-големият, аз съм следващата, после са Уинифред, Попи и Биатрикс.

— А коя от тях е болнава?

— Уинифред.

— Винаги ли е била такава?

— Не, беше напълно здрава до преди година, когато едва не умря от скарлатина — дълго колебание, за миг гърлото ѝ се стегна. — Оцеля, слава богу, но дробовете ѝ са слаби. Има малко сила и се изморява бързо. Докторът каза, че Уин може никога да не се оправи и най-вероятно никога няма да е в състояние да се омъжи и да има деца — линията на челюстта ѝ се стегна. — Ние ще му докажем, че греши, обаче. Уин ще оздравее.

— Господ да му е на помощ на всеки, който застане на пътя ви. Наистина обичате да управлявате живота на останалите, нали?

— Само когато е очевидно, че мога да се справя по-добре от самите тях. На какво се смеете?

Роан спря, принуждавайки я да се обърне към него.

— На вас. Карате ме да искам... — Той спря, премисляйки по-добре онова, което се канеше да каже. Но следите от усмивката

останаха върху устните му.

Не ѝ хареса начина, по който я гледаше, начина, по който я караше да се чувства, възбудена, нервна и замаяна. Всичките ѝ сетива я предупреждаваха, че това е мъж, на който изобщо не може да се вярва. Човек, който не спазва никакви правила, освен своите собствени.

— Кажете ми, мис Хатауей... какво бихте направили, ако бъдете поканена на среднощна разходка от единия до другия край на земята и океана? Приключението ли ще изберете, или ще си останете на сигурно вкъщи?

Тя сякаш не можеше да откъсне очите си от неговите. Очите с цвят на топаз, осветени от игрив блясък... не невинна момчешка закачка, а нещо далеч по-опасно. Имаше чувството, че той едва ли не е в състояние да промени формата си, да се появи под прозореца ѝ в някоя нощ и да я отнесе на среднощните си криле...

— Вкъщи, разбира се — успя да произнесе с благоразумен тон.
— Не искам никакви приключения.

— А аз мисля, че искате. Мисля, че в момент на слабост ще се изненадате от самата себе си...

— Нямам моменти на слабост. Не и от такъв характер, във всеки случай.

Смехът му я обгърна като дим.

— Ще имате.

Амелия не посмя да попита защо е толкова сигурен. Смутена, тя наведе поглед към горното копче на жилетката му. Флиртуваше ли с нея? Не, сигурно ѝ се подиграваше, опитваше се да я направи да изглежда глупаво. А ако имаше в живота нещо, от което да се страхува повече от пчелите, това бе да не изглежда глупаво.

Събирайки цялото си достойнство, което се беше разпиляло като пух от глухарчета под силен вятър, тя го погледна намръщено.

— Почти стигнахме къщата Рамзи — и тя посочи силуета на един покрив, който се издигаше над дърветата. — Предпочитам да измина останалата част от разстоянието сама. Можете да кажете на лорда, че съм била доставена безопасно. Приятен ден, господин Роан.

Той ѝ кимна и я изгледа с един от онези блестящи, обезоръжаващи погледи, който продължи да я следва нататък по пътя. С всяка стъпка, с която се отдалечаваше от него, би трябвало да се чувства по-сигурна, но тревогата остана. След това го чу да

промърморва нещо развеселен... и ѝ се стори да дочува думите: „В
някоя нощ...“.

ГЛАВА ШЕСТА

Новината, че щяха да вечерят в дома на лорд и лейди Уестклиф, бе приета с различни реакции от останалите Хатауей. Попи и Биаткрис бяха доволни и развълнувани, докато Уин, която още се опитваше да възстанови силите си след дългото пътуване до Хемпшир, бе по-скоро примирена. Лео очакваше дълъг обяд, придружен от изискано вино.

Мерипен, на свой ред, категорично отказа да отиде.

— Ти си част от семейството — каза му Амелия, докато го гледаше как закрепва разхлабените дъски на ламперията в една от общите стаи. Държеше уверено дърводелския чук и сръчно забиваше ръчно направените пирони в края на една дъска. — Колкото и да се опитваш да отричаш всяка връзка с Хатауей... и човек трудно би могъл да те обвини за това... но фактът е, че си един от нас и трябва да приемеш.

Мерипен методично закова още няколко гвоздеа в стената.

— Присъствието ми не е наложително.

— Е, разбира се, не е *наложително*. Но можеш да си доставиш това удоволствие.

— Не, няма да стане — отвърна той с мрачна решителност и продължи да кове.

— Защо трябва да си такъв инат? Ако се боиш, че ще се държат зле с теб, спомни си само, че у тях вече гостува един циганин, и както изглежда, няма предразсъдъци...

— Не обичам *гаджос*.

— Цялото ми семейство... твоето семейство... са *гаджос*. Това означава ли, че не ни обичаш?

Мерипен не отговори, просто продължи да работи. Шумно.

Амелия изпусна напрегната въздишка.

— Мерипен, ти си страшен сноб. И ако вечерта се окаже ужасна, ще бъдеш принуден да ни понасяш.

Мерипен се пресегна за още гвоздеи.

— Това беше добър опит — каза той. — Но няма да дойда.

Остарелият водопровод в къщата Рамзи, лошото осветление и мръсотията по няколкото достъпни огледала, затрудняваха подготовката за посещението в имението Стоуни Крос. След безкрайно продължилото загряване на вода в кухнята Хатауей влачеха по стъпалата надолу-нагоре кофи за собствените си бани. Всички, освен Уин, разбира се, която си почиваше в стаята си, за да пази силите си.

Амелия седеше необичайно кротка, докато Попи се занимаваше с косата ѝ, опъна я назад, сплете я на дебели плитки, после я забодe в тежък шиньон^[1] на тила.

— Готово — въздъхна момичето удовлетворено. — Ще си модерна поне от ушите нагоре.

Като останалите сестри Хатауей, и Амелия беше облечена в здрава черна рокля от камгарен плат с диагонални сини копринени нишки. Кройката беше обикновена, с умерено набрана пола, с дълги, плътно прилепнали ръкави.

Роклята на Попи беше в същия стил, само че червена. Тя беше необикновено хубаво момиче, изящните ѝ черти бяха огрени от жизненост и интелигентност. Ако популярността на момичетата се базираше на действителни достойнства, а не на състоянието им, Попи щеше да е обект на всеобщо възхищение в Лондон. Вместо това тя живееше в провинцията в занемарена къща, мъкнеше вода и въглища като прислужница. И нито веднъж не се бе оплакала.

— Скоро ще отидем да ни ушийт нови дрехи — каза сериозно Амелия и усети как сърцето ѝ се свива от разкаяние. — Нещата ще се оправят, Попи. Обещавам.

— И аз така се надявам — изчурулика Попи весело. — Ще ми трябва бална рокля, ако искам да хвана богат благодетел за семейството.

— Знаеш, че казах това на шега. Не е нужно да търсиш богат ухажор. А човек, който да е добър с теб.

Попи се усмихна.

— Е, да се надяваме, че добротата и богатството не се изключват взаимно... нали?

Амелия ѝ се усмихна в отговор.

— Така е.

Когато сестрите се събраха във входното фоайе, Амелия изпита още по-голямо угризение при вида на Биатрикс, облечена в зелена, дълга до глезените рокля, и колосана бяла престилка, ансамбъл — подходящ за дванайсетгодишно, отколкото за петнайсетгодишно момиче.

Като се приближи до Лео, Амелия промърмори:

— Никакви залагания повече, Лео. Парите, които загуби в „Дженърс“ щеше да е по-добре да бъдат похарчени за по-прилични рокли на сестрите ти.

— Има повече от достатъчно пари, за да ги заведеш на шивачка — студено отвърна Лео. — Не ме изкарвай негодник, защото е твоя отговорност да се грижиш за облеклото им.

Амелия изскърца със зъби. Колкото и да обичаше брат си, никой не можеше да я вбеси повече от него и толкова бързо. Тя го перна по главата, за да възвърне разсъдъка му.

— Със скоростта, с която опразваш семейната касичка, не сметнах за мъдро да харча за забавления.

Другите сестри гледаха ококорени как разговорът преминава в сериозен скандал.

— Ти може да си избрала да живееш като скъперница — каза Лео, — но проклет да съм, ако ще трябва да го правя. Неспособна си да се насладиш на момента, защото вечно мислиш за утре. Е добре, за някои хора „утре“ не идва никога.

Тя избухна:

— Някой трябва да мисли за утре, егоистичен прахосник такъв!

— И това ми го казва една надменна, опърничава...

Уин застана между тях и сложи ръка върху рамото на Амелия.

— По-кратко, и двамата... Не се обвинявайте взаимно точно преди да тръгнем — тя се усмихна със сладка усмивка на Амелия, на която никой на земята не би устоял. — Не се мръщи така, скъпа. Ами ако лицето ти остане така завинаги?

— При продължаващото излагане на Лео — отговори Амелия, — това несъмнено ще се случи.

Брат ѝ изсумтя.

— Аз съм ти удобната изкупителна жертва, нали? Ако си честна пред себе си, Амелия...

— Мерипен — извика Уин, — готов ли е кабриолетът?

Мерипен влезе през входната врата разрошен и с навъсено лице.

Бяха се споразумели да ги закара до имението на лорд Уестклиф и да се върне за тях по-късно.

— Готов е — при вида на светлата, златна красота на Уин, изражението му стана дори още по-навъсено, ако това изобщо бе възможно. Като ребус, току-що разрешил се в ума ѝ, този откраднат поглед изясни няколко неща за Амелия. Мерипен не бе приел да отиде на вечерята, защото се опитваше да избегне да присъства на обществено място с Уин. Опитваше се да поддържа дистанция между тях, докато в същото време отчаяно се тревожеше за здравето ѝ.

Това обезпокои Амелия, идеята, че Мерипен, който никога не показваше силни чувства към нищо, може да питае таен и силен копнеж към сестра ѝ. Уин беше прекалено деликатна, прекалено изтънчена и негова пълна противоположност във всяко отношение. И Мерипен го знаеше.

Изпълнена със съчувствие и сантименталност, Амелия се качи в кабриолета след сестрите си.

Всички мълчаха по време на пътуването, докато минаваха по оградения с дъбове път към Стоуни Крос. Никой от тях не бе виждал толкова богати и величествени земи. Всяко листо на всяко дърво сякаш бе закрепено там с върховно внимание и предумисъл. Заобиколена от паркове и овощни градини, които преминаваха в гъсти гори, къщата се бе проснала на земята като оборен от сън гигант. Четирите високи ъглови кули обозначаваха първоначалните размери на крепостта в европейски стил, но многото добавки ѝ придаваха приятна асиметрия. С времето и ерозията кремавият камък на къщата бе изсветлял благородно, а очертанията му бяха обгърнати от перфектно подрязан жив плет.

Къщата гледаше към широк двор — отличителна особеност, — а отстрани имаше конюшни и едно жилищно крило. Вместо обикновено омаловажавания дизайн на конюшните, тези бяха с широки каменни арки отпред. Имението Стоуни Крос беше място, достойно за кралски особи — а от онова, което те знаеха за лорд Уестклиф, неговото потекло беше дори по-изтъкнато от това на кралицата.

Когато кабриолетът спря пред входа с колонадата, Амелия си помисли, че иска вечерята да е минала.

В това великолепно обкръжение вероятността за грешки от страна на Хатауей нарастваше. Те щяха да изглеждат не по-добре от шайка скитници. Тя хвърли поглед към брат си и сестрите си. Уин бе надянала обичайната си маска на пълно спокойствие, а Лео изглеждаше хладен и леко отегчен — изражение, което сигурно бе усвоил от новите си познати в „Дженърс“. По-малките ѝ сестри бяха с повишено настроение, което накара Амелия да се усмихне. Те поне щяха да си прекарат хубаво, а господ знаеше, че го заслужават.

Мерипен помогна на сестрите да слязат, а Лео се измъкна последен. Когато стъпи на земята, Мерипен го задържа, като му прошепна да не изпуска от око Уин. Да понася критиките на Амелия беше достатъчно — нямаше да го толерира и от страна на Мерипен.

— Щом си толкова загрижен за нея — промърмори Лео, — влез тогава и се прави на бавачка.

Мерипен присви очи, но не каза нищо.

Отношенията между двамата мъже открай време не можеха да бъдат описани като братски, но те винаги се бяха държали с хладна сърдечност, която подхождаше и на двамата.

Мерипен никога не се беше опитвал да приеме ролята на втори син въпреки очевидната обич на родителите Хатауей към него. И във всяка ситуация, която можеше да се превърне в състезание между двете момчета, Мерипен се отдръпваше. Лео, от своя страна, се държеше любезно с Мерипен и дори отстъпваше пред мненията му, когато сметнеше, че са по-разумни от неговите.

Когато Лео се разболя от скарлатина, Мерипен се бе грижил за него със смесица от търпение и доброта, която превишаваше дори тази на Амелия. По-късно тя бе казала на Лео, че дължи живота си на Мерипен. Вместо да е благодарен, Лео изглежда се бе настроил срещу Мерипен.

Моля те, моля те, Лео, не ставай за смях, помисли си, че иска да му се примоли Амелия, но прехапа език и тръгна със сестрите си към ярко осветения вход на къщата Стоуни Крос.

Двойната масивна врата водеше към сводеста зала, украсена с безценни гоблени. Голямо мраморно стълбище се виеше нагоре към високата колонада на втория етаж. Дори най-отдалечените кътчета на залата и входовете на няколко коридора, извеждащи от великолепната зала, бяха осветени от големи кристални полилеи.

Ако земите отвън бяха добре гледани, то интериорът на имението беше безукорен, всичко беше чисто, искрящо и излъскано. Наоколо нямаше нищо съвременно, никакви остри ръбове или следи на модерност, които да нарушават атмосферата на спокойно великолепие.

Точно по такъв начин би трябвало да изглежда къщата на Рамзи, помисли си безрадостно Амелия.

Слугите се притекоха да поемат шапките и ръкавиците им, докато един възрастен иконом поздравяваше с добре дошли новопристигналите. Вниманието на Амелия мигновено бе привлечено от лорд и лейди Уестклиф, които идваха срещу тях.

Облечен в идеално ушити вечерни дрехи, лордът се движеше със самоувереността на спортист. Изражението му беше сдържано, а аскетичните му черти показваха, че е мъж, който изисква много от другите, но и от себе си.

Нямаше съмнение, че такъв могъщ и влиятелен човек като Уестклиф ще да е избрал идеалната англичанка за съпруга, жена, чиято ледена изтънченост ѝ е внушена още от раждането. И беше огромна изненада, когато Амелия чу лейди Уестклиф да говори с ясно доловим американски акцент. Думите се търкаляха от устата ѝ, сякаш тя не си даваше труд да премисля всичко, преди да го изговори.

— Няма как да знаете колко често съм си мечтала за нови съседи. Тук, в Хемпшир, понякога става доста скучно. Но вие, Хатауей, ще разведрилите атмосферата — тя изненада Лео, като се пресегна и разтърси ръцете му по начина, по който мъжете го правят. — Лорд Рамзи, приятно ми е.

— На вашите услуги, лейди — Лео изглежда нямаше представа как да се държи с тази жена.

Амелия реагира несъзнателно, когато също бе възнаградена с подобно ръкостискане. Отвърщайки на твърдия натиск на ръката на лейди Уестклиф, тя се вгледа в очите ѝ с цвят на джинджифилови сладки.

Лилян, лейди Уестклиф, беше висока, стройна млада жена с блестяща черна коса, фини черти и широка усмивка. За разлика от съпруга си, тя излъчваше непринудена дружелюбност, която мигновено караше другия да се отпусне.

— Вие сте Амелия, същата, по която те стреляха вчера, нали?

— Да, госпожо.

— Толкова се радвам, че графът не ви е убил. Той рядко пропуска целта.

Графът прие дързостта на съпругата си с лека усмивка, сякаш беше навикнал с нея.

— Не съм се целил в мис Хатауей — каза хладно той.

— Може би трябва да помислите за някое по-малко опасно хоби? — предложи лейди Уестклиф. — Наблюдение на птици, например? Колекциониране на пеперуди? Нещо по-непретенциозно от взривяване на експлозиви.

Амелия очакваше графа да се намръщи при тази непочтителност, но той само изглеждаше развеселен. И когато вниманието на съпругата му се насочи към останалите от семейство Хатауей, той я погледна с прикрито обожание. Явно привличането между тях двамата беше силно.

Амелия представи сестрите си на необикновената графиня. Слава богу, те всички си спомниха да се поклонят и отговориха любезно на следващите им въпроси като например дали обичат да яздят, да танцуват, опитали ли са вече някои от местните сирена и дали и те като нея не харесват лигавата английска храна като змиорка или свинска пача.

Като се засмяха на комичната физиономия, която направи графинята, сестрите Хатауей влязоха с нея в залата за приеми, където се бяха събрали двайсетина гости в очакване на предстоящата вечеря.

— Харесвам я — чу тя Попи да прошепва на Биатрикс, когато двете тръгнаха зад нея. — Според теб всички американки ли са толкова дръзки?

Дръзка... да, това бе думата, която подходеше на лейди Уестклиф.

— Мис Хатауей — обърна се към нея графинята с тон на приятелска загриженост, — графът каза, че в къщата Рамзи толкова отдавна не е живял никой, че сигурно е пълна бъркотия.

Леко стресната от тази директност, Амелия поклати глава:

— О, не, „бъркотия“ е твърде силно казано. Просто мястото иска едно хубаво почистване, няколко дребни ремонта и... — тя направи неловка пауза.

Погледът на лейди Уестклиф беше открит и съчувствен.

— Толкова лошо, така ли?

Амелия вдигна рамене.

— Просто в Рамзи има прекалено много работа, която трябва да бъде свършена — призна тя. — Но мен работата не ме плаши.

— Ако ви трябва помощ или съвет, Уестклиф разполага с неограничени възможности. Той може да ви каже къде да намерите...

— Много сте любезна, госпожо — прибързано каза Амелия, — но не е необходимо да се замесвате в домашните ни дела — последното нещо, което искаше, беше да изглеждат като просяци без всякакво достойнство.

— Може и да не успеете да избегнете намесата ни — каза лейди Уестклиф с усмивка. — Сега сте в кръга на Уестклиф, което означава, че ще получавате съвети, независимо дали ги искате, или не. А най-лошото е, че той почти винаги е прав — тя погледна нежно по посока на съпруга си. Лорд Уестклиф бе застанал край една група от страни на залата.

Усетил погледа на съпругата си, той обърна глава. Двамата размениха някакви безгласни послания. Той ѝ отвърна с бързо, почти незабележимо намигване.

От устните на лейди Уестклиф се откъсна гърлен смях. Тя се изви към Амелия.

— През септември ще станат три години, откак сме женени — каза тя почти стеснително. — Предполагам, че ще съм престанала да се занасям по него досега, но не съм — очите ѝ светнаха пакостливо. — А сега да ви представя на някои от останалите гости. Кажете ми с кого искате да се запознаете първо.

Погледът на Амелия се премести от графа към групичката мъже около него. По гърба ѝ премина тръпка, когато видя Кам Роан. Беше облечен в черно и бяло, както другите джентълмени, но изтънченото облекло само подчертаваше още по-силно екзотичността му. С тъмната си копринена коса, която се виеше над колосаната бяла яка, мургавия тен и тигровите очи той изглеждаше съвсем не на място в това благоприлично обкръжение. Уловил погледа ѝ, Роан се поклони, изтръгвайки скован поклон от нейна страна.

— Естествено, вече сте се запознали с господин Роан — направи коментар лейди Уестклиф, забелязвайки размяната на погледи. — Интересен човек, не мислите ли? Обикновено намирам загадъчните

хора за дразнещи. Но господин Роан е очарователен и много мил, и полуцивилизован, което ми харесва.

— Аз... — Амелия откъсна с усилие поглед от Роан, сърцето ѝ биеше неравно. — Полуцивилизован?

— О, нали знаете... всички тези правила, които висшата класа е изобретила за тъй нареченото „изискано поведение“... Господин Роан не се затруднява да спазва повечето от тях — лейди Уестклиф се усмихна. — Както и аз, впрочем.

— Откога познавате господин Роан?

— Едва откакто лорд Сейнт Винсът стана собственик на игралния клуб. Оттогава господин Роан стана нещо като протеже на Сейнт Винсът и на Уестклиф — тя се разсмя. — То е все едно да имаш ангел на едното рамо и дявол на другото. Роан изглежда успява да обуздае и двамата.

— Защо са проявили такъв интерес към него?

— Той е необикновен мъж. Не съм сигурна, че някой го разбира напълно. Според Уестклиф Роан има изключителен ум. Но в същото време е суеверен и непредсказуем. Чували ли сте за неговото проклятие за късмет?

— Неговото... *какво!*

— Това, че независимо с какво се занимава, не може да не прави пари. Много пари. Дори когато се опитва да ги загуби. Твърди, че не е хубаво човек да има прекалено много.

— Така е според циганите — прошепна Амелия. — Не вярват, че притежанието на нещо те прави щастлив.

— Да. Тъй като аз съм от Ню Йорк, не мога напълно да схвана концепцията, но ето че вие го правите. Против желанието му на господин Роан се дава процент от печалбата в клуба и независимо колко благотворителни дарения или погрешни инвестиции прави, щастливият късмет го следва неизменно. Първо си купи един стар състезателен кон с къси крака — Малкия Денди, — който спечели националните състезания миналия април. После дойде провалът с каучука и...

— С какво?

— Имаше малка, западаща фабрика за каучук в източен Лондон. Точно когато компанията изглеждаше, че потъва безвъзвратно, господин Роан направи голяма инвестиция в нея. Всички, включително

лорд Уестклиф, му казваха да не го прави, че е глупак и ще изгуби всичко до цент...

— Кое е било намерението му — каза Амелия.

— Точно така. Но за ужас на Роан нещата се обърнаха. Директорът на компанията използва инвестицията, за да получи патентни права за процеса на вулканизация и те изобретиха тези малки, еластични джунджурийки, наречени гумени ластичета. И в момента компанията има небивал успех. Бих ви разказвала още, но ще са все вариации на същата тема — господин Роан хвърля парите, а те се връщат десеторно.

— Не бих нарекла това проклятие — каза Амелия.

— Нито пък аз — лейди Уестклиф се засмя тихо. — Но господин Роан го нарича. И точно това е забавното. Трябваше да го видите по-рано днес как се цупеше, когато получи последния отчет на един от борсовите му агенти в Лондон. Отлични новини, което го накара да скърца със зъби.

И като хвана Амелия за ръката, лейди Уестклиф я поведе през залата.

— Макар тази вечер да липсват подходящи партии за женитба, обещавам ви, че ще направим многобройни посещения през сезона. Всички идват на лов и риболов — и мъжете са много повече от жените.

— Това са добри новини — усмихна се Амелия. — Силно се надявам сестрите ми да си намерят подходящи мъже за женитба.

Като не пропусна намека, лейди Уестклиф попита:

— Но за себе си не се надявате, така ли?

— Не, не очаквам някога да се омъжа.

— Защо?

— Имам отговорности към семейството. Те се нуждаят от мен — след кратка пауза Амелия добави честно: — А истината е, че не искам да отстъпя пред диктата на евентуален съпруг.

— Някога и аз се чувствах по същия начин. Но трябва да ви предупредя, мис Хатауей... животът си има начин да разваля планове ни. Казвам го от опит.

Амелия се усмихна, но не беше убедена. Тя щеше да посвети цялото си време и енергия да създаде дом за брат си и сестрите си, да ги види всичките здрави и щастливо задомени. Щеше да има много

племенници и племеннички, и къщата Рамзи щеше да е пълна с хора, които обича.

Не съществуваше съпруг, който да ѝ предложи повече.

---

[1] Подплънка за кок, обикновено с чужда коса. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Точно преди Хатауей да пристигнат, капитан Суонси, който беше служил четири години в Индия, бе разказал на някои от гостите за ловуване на тигър във Вишнапур. Тигърът преследвал петнистия елен, нахвърлил му се неочаквано и стиснал врата му в челюстите си. Жените, а и някои мъже направиха гримаси и възкликнаха ужасено, когато Суонси описа как тигърът бе започнал да го яде още жив.

— Проклет звяр! — ахна една от жените.

Но когато Амелия Хатауей влезе в залата, Кам Роан се хвана, че изпитва симпатия към тигъра. Нямаше нещо, което да иска повече от това да захапе врата на Амелия и да я завлече на някакво тайно място, където да ѝ се наслаждава с часове.

Сред тълпата натруфени жени Амелия се открояваше с обикновената си рокля и липсата на огърлица и обици. Тя изглеждаше чиста, здрава и апетитна. Искаше му се да е насаме с нея отвън и ръцете му да бродят свободно по тялото ѝ. Кам откъсна поглед от нея, знаейки, че така е по-добре, отколкото да таи подобни мисли към една почтена млада жена.

Очаквайки започването на дългата вечеря с нескончаемите блюда и предвзетите разговори, Кам въздъхна тежко. Познаваше социалната хореография на такива ситуации, сковаващите ограничения на благоприличието. В началото дори гледаше на това като на игра, научавайки методите на тези привилегировани чужденци. Но се беше уморил да кръжи в периферията на света на *гаджос*.

Всичко беше започнало приблизително преди две години, когато Сейнт Винсът му беше хвърлил една банкова книга по обичайния си нехаен маниер, с който хвърляше топка за раундър.

— Открих ви банкова сметка в Лондон Бенкинг хаус и Инвестмънт Съсайъти — каза му Сейнт Винсът. — На Флийт стрийт. Процентът от печалбите на „Дженърс“ ще ви бъде превеждан по нея месечно. Управлявайте ги ако искате, иначе те ще ви управляват.

— Не искам процент от печалбите — каза Кам, като прелистваше книгата без какъвто и да било интерес. — Заплатата ми е хубава.

— Заплатата ви не би могла да покрие годишните разходи за ваксата за обувката ми.

— Повече от достатъчна е. Освен това не знам какво да правя с това — Кам беше ужасен от цифрите, вписани в страницата за баланса. Като се намръщи, той хвърли книгата на близката маса. — Вземете си я.

Сейнт Винсът го беше изгледал удивен и леко раздразнен.

— Мътните да ви вземат, човече, сега, когато аз съм собственик на мястото, не може да ми се казва, че сте на сиромашка заплата. Мислите ли, че ще толерирам да ме наричат скъперник?

— Наричат ви дори с още по-лоши имена — изтъкна Кам.

— Нямам нищо против да ме наричат и с по-лоши, когато съм го заслужил. Което е често, предполагам — Сейнт Винсът го погледна, сякаш обмисляйки нещо. И после, с един от онези ужасни проблясъци на интуиция, които човек не би очаквал от бившия развратник, промърмори: — Нали знаете, че това не означава нищо. То не ви прави по-малко циганин, независимо дали ви плащам в паунди, китови зъби или индиански гердан от раковини.

— И без това направих доста компромиси. Още от мига, в който дойдох в Лондон съм под покрив, нося дрехи на *гаджос*, работя за заплата. Но слагам черта на това.

— Току-що ви дадох влог, Роан — каза Сейнт Винсът язвително, — а не купчина тор.

— Бих предпочел тор. Поне щеше да послужи за нещо.

— Боя се да попитам, но любопитството ме гложди... за какво, за бога, би послужила купчината тор?

— За наторяване.

— А-а. Добре тогава, да подходим по следния начин: парите са просто друг вид наторяване — Сейнт Винсът погледна към захвърлената банкова книга. — Направете нещо с тях. Каквото ви е приятно. Макар че лично аз бих ви посъветвал да е нещо по-различно от това просто да торите с тях земята.

Кам беше решен да се отърве от всеки цент, като ги хвърли в поредица от откачени вложения. Точно тогава го застигна проклятието на добрия късмет. Увеличаващото му се състояние бе започнало да

отваря врати, които никога не биха се отворили за него, особено след като висшето общество бе нападнато от индустриалци. И влизайки през тези врати, Кам се държеше по начин, мислеше по начин, който не беше обичаен за него. Сейнт Винсът беше сбъркал — парите го бяха направили по-малко циганин.

Беше забравил някои неща: думи, истории, песните, с които го бяха приспивали като дете; едва си спомняше вкуса на кнедлите, овкусени с бадеми и кипнати в мляко или задушеното *борания*, подправено с оцет и листа от глухарче. Лицата на членовете на семейството му бяха далечни и неясни петна. Не беше сигурен, че ще ги познае, ако ги срещне отново. Кое го караше да се страхува, че вече не е циганин.

Кога за последен път беше спал под открито небе?

Цялата компания влезе в трапезарията. Неофициалният характер на събирането означаваше, че не са били подредени да седат по ред на първенство. Една редица слуги, облечени в черно, синьо и синапено се движеха отпред, за да настаняват гостите, издърпваха столовете, наливаха вино и вода. Дългата маса беше покрита с обикновени бели покривки. Пред всяко място блестяха сребърни прибори, а до тях се издигаха кристални чаши с различни размери и форми.

Кам изтри всяко изражение от лицето си, когато видя, че е настанен до съпругата на свещеника, с която се беше запознал при предишните си посещения в Стоуни Крос.

Жената беше ужасена от него. Както и да я погледнеше, както и да се опиташе да я заговори, тя непрекъснато се прокашляше. Безкрайното ѝ дърдорене напомняше вряща вода в чайник с недобре захлупен капак.

Без съмнение жената беше дочула някоя от многобройните истории за това, че циганите крадат деца, че изпращат клетви и нападат беззащитни жени, обезумели от неконтролируема похот. Кам изпитваше желание да я осведоми, че по принцип той не краде и не граби, преди да са поднесли второто ястие. Но замълча и се опита да изглежда колкото се може по-смирен, докато тя се сви в стола си и завърза отчаян разговор с мъжа от лявата ѝ страна.

Като се обърна на другата страна, Кам се озова лице в лице със сините очи на Амелия Хатауей. Бяха ги сложили един до друг. В гърдите му се разля приятна топлина.

— Ако се опитвате да изглеждате хрисим — каза му тя, — да знаете, че не се получава.

— Уверявам ви, безобиден съм.

Тя се усмихна при тези думи.

— Без съмнение би ви харесвало всички да мислят така.

Допадаше му нейната близост, лекият аромат на розова пудра, който се носеше от нея, очарователните звънчета в гласа ѝ. Прииска му се да докосне нежната кожа на страните и шията ѝ. Вместо това обаче остана неподвижен, загледан в това как тя слага платнената салфетка в скута си.

До тях застана един слуга, за да напълни чашите им с вино. Кам забеляза, че Амелия не изпуска от поглед сестрите си като квачка, която бди над пиленцата си да не се изгубят. Дори брат ѝ, седнал само през два стола от челното място на масата, беше обект на същата загриженост.

— При първата официална вечеря, на която присъствах в Лондон — каза ѝ той — очаквах да си тръгна гладен.

— Защо?

— Защото си мислех, че малките чинии отстрани са главното блюдо, което *гаджос* ядат. Което означаваше, че няма да ми стигне да се нахраня.

Амелия се разсмя.

— Сигурно сте изпитали облекчение, когато са пристигнали огромните плата.

Той поклати глава.

— Бях прекалено зает да изучавам правилата на масата.

— Като например?

— Да не правя трохи по покривката, да сърбам супата винаги отстрани на лъжицата и никога да не предлагам храна на друг от чинията си.

— Ромите споделят ли храна от чиниите си?

Той я изгледа сериозно.

— Ако се хранехме по цигански, седнали около огъня, щях да ви предложа най-хубавите парчета месо. Срединката от хляба. Най-сладките парченца плод.

Цветът на бузите ѝ се сгъсти и тя побърза да протегне ръка към чашата си. След една предпазлива глътка произнесе, без да го гледа:

— Мерипен рядко разказва такива неща. Сигурно съм научила повече от вас, отколкото от него, независимо че го познавам от дванайсет години.

Мерипен... мълчаливият *чал*, който я придружаваше в Лондон. Близостта между двамата не можеше да бъде сбъркана, тя издаваше, че Мерипен е много повече от неин слуга. Преди Кам да разбере, обаче, супата се появи. Един слуга и помощник-готвачът работеха в идеална хармония, за да поднесат димящия супник със супа от съомга с лайм и копър, копривена супа със сирене и кимион, супа от кресон, гарнирана с парченца фазан и гъбена чорба с малко заквасена сметана и бренди.

След като Кам избра копривената и тя бе изсипана с големия черпак в купата от китайски порцелан пред него, той се обърна отново към Амелия. За съжаление, сега тя бе окупирана от мъжа от другата ѝ страна, който ентусиазирано ѝ описваше порцелановата си колекцията от Далечния Изток.

Кам бързо прецени разговорите, които се водеха около него, всички на светски теми. Изчака търпеливо вниманието на жената на свещеника да се съсредоточи върху купата пред нея. Когато тя вдигна лъжица към приличните си на хартия устни, осъзна, че Кам я гледа. Последва прочистване на гърлото и лъжицата в ръката ѝ потрепери.

Той се опита да измисли нещо, което би я заинтересувало.

— Пчелинок — каза той.

Очите ѝ се опулиха и шията ѝ запулсира.

— П-п-п... — прошепна тя.

— Пчелинок, корен от женско биле и мед. Помага за отхрачване. Баба ми беше лечителка... научи ме на много от нейните лекове.

Думата „отхрачване“ сигурно накара ушите ѝ да я заболят.

— Пчелинокът е добър също така против кашлица и ухапване от змия — продължи Кам с готовност.

Цветът се смъкна от лицето ѝ и тя пусна лъжицата. Извърна се от него и насочи вниманието си към съседа си от другата ѝ страна.

Тъй като опитът му да завърже любезна дискусия бе отхвърлен, той се облегна назад, след отсервирането на супата и поднасянето на второто блюдо. Момиците в сос бешамел, яребиците, сгушени в гнездо от зелени подправки, паят от гълъби, печената бекасина и суфлето от зеленчуци изпълваха въздуха със симфония от аромати. Гостите

възкликваха одобрително и очакваха с нетърпение пълненото на чиниите им.

Но Амелия Хатауей едва ли осъзнаваше великолепните разточителни блюда. Вниманието ѝ беше съсредоточено върху разговор в другия край на масата между лорд Уестклиф и брат ѝ Лео. Лицето ѝ беше спокойно, но пръстите ѝ стискаха здраво дръжката на вилицата.

— ... явно притежавате голяма площ земя, която не е била използвана... — казваше Уестклиф, докато Лео слушаше без всякакъв интерес. — Ще ви свържа с моя агент по имоти, за да ви запознае със стандартните изплащания по аренда тук, в Хемпшир. Обикновено тези уговорки са устни, което означава, че е въпрос на чест двете страни да спазят споразумението...

— Благодаря — каза Лео, като преполови виното в чашата си с една глътка, — но ще се оправя с моите арендатори, когато аз реша, господине.

— Страхувам се, че няма време за някои от тях — отвърна Уестклиф. — Много от къщите на арендаторите на ваша земя са пълни руини. Хората, които сега зависят от вас, са били пренебрегвани отдавна.

— Тогава е време да научат, че това, в което съм най-последователен, е да пренебрегвам хората, които зависят от мен — Лео се засмя на Амелия, но очите му бяха сурови. — Не е ли така, сестричке?

Амелия отпусна хватката около вилицата с видимо усилие.

— Сигурна съм, че лорд Рамзи ще следи отблизо нуждите на арендаторите — каза тя внимателно. — Моля ви, не се заблуждавайте от опитите му да се държи забавно. Всъщност беше споменал за бъдещите си планове, че ще подобри наетите имоти и ще изучи модерните селскостопански методи...

— Ако изуча нещо — проточи Лео, — то ще е дъното на една добра бутилка порто. Арендаторите на Рамзи са доказали способността си да успяват и без да им се обръща внимание — със сигурност не се нуждаят от намесата ми.

Няколко от гостите се размърдаха неспокойно от безочливата реч на Лео, докато останалите се усмихнаха насилено. Във въздуха се усети напрежение.

Ако Лео се опитваше с всички сили да превърне лорд Уестклиф в свой враг, не би могъл да избере по-добър начин да го постигне. Уестклиф се тревожеше за тези, които не бяха чак такива късметлии като него и изпитваше открита неприязън към егоистичните благородници, мислещи само за себе си, неспособни да се издигнат до нивото на отговорностите си.

— По дяволите! — чу той Лилиан да прошепва тихо, когато веждите на съпруга ѝ се спуснаха над студените тъмни очи.

Но точно когато Уестклиф отвори уста, за да отговори на наглия млад граф, една от гостенките изписка оглушително. Други две дами скочиха от столовете си, както и няколко джентълмени, всички вперили очи към средата на масата.

Разговорите секнаха. Проследявайки погледите на присъстващите, Кам забеляза нещо... гущерче? — което се виеше и плъзгаше покрай сосиерите и солниците. Без да се колебае, той се пресегна и малкото създание се оказа в затворените му шепи.

— Хванах го — обяви той спокойно.

Съпругата на свещеника едва не припадна, смъквайки се в стола си с охкане.

— Не го наранявайте! — извика разтревожено Биатрикс Хатауей. — Това е домашният ми любимец.

Гостите преместиха очи от затворените ръце на Кам към извиняващото се лице на момичето.

— Домашен любимец...? Какво облекчение — произнесе невъзмутимо лейди Уестклиф, поглеждайки към безизразното лице на съпруга си в другия край на масата. — Помислих си, че е поредният английски десерт, който са ни сервирали.

Тъмна червенина заля лицето на Уестклиф и той отмести очи от нея. За всички, които го познаваха добре, беше очевидно, че се опитва да не се разсмее гръмогласно.

— Донесла си Спот на вечерята? — попита Амелия невярващо по-малката си сестра. — Бий, казах ти да се отървеш от него още вчера!

— Опитах се — разкажано отвърна момичето, — но след като го оставих в гората, той ме последва до вкъщи.

— Бий — сурово каза Амелия, — влечугите не следват хората до вкъщи.

— Спот не е обикновен гуцер. Той...

— Да продължим разговора отвън — Амелия стана от стола си, принуждавайки джентълмените да се вдигнат от местата си. Тя хвърли извинителен поглед към лорд Уестклиф. — Моля за извинението ви, господине. Бихте ли ни извинили...

Графът ѝ кимна решително.

— Ще ви придружа — предложи Кам, като продължи да стиска малкото създание, докато съпровождаше сестрите навън.

ГЛАВА ОСМА

Кам ги изведе от трапезарията през двойна френска врата, която водеше в оранжерия. Външното помещение бе семпло обзаведено със столове и канапе от ракита. Белите колони в края на оранжерията бяха обсипани с тучни висящи растения. Във влажното небе се събираха мрачни облаци, докато факелното осветление изпращаше светли петна по земята.

Веднага щом вратата се затвори, Амелия тръгна към сестра си с вдигнати ръце. В първия момент Кам си помисли, че ще я разтърси, но Амелия придърпа сестра си по-близо, раменете ѝ се тресяха. Тя едва дишаше от смях.

— Бий... нарочно го направи... нали? Не мога да повярвам на очите си... този отвратителен гущер да пълзи по масата...

— Трябваше да направя *нещо* — обясни момичето с глух глас. — Лео се държеше лошо... не разбрах какво казва, но видях лицето на лорд Уестклиф...

— Ох... ох... — кикотеше се Амелия. — Горкичкият Уестклиф... тъкмо се кани да защити местното население от тиранията на Лео и тогава Спот изведнъж изпълзва между чиниите и чашите.

— Къде е Спот? — като се извърна от сестра си, Биатрикс се приближи до Кам, който постави влечугото в протегнатите ѝ ръце. — Благодаря ви, мистър Роан. Имате много бързи ръце.

— Така са ми казвали — той ѝ се усмихна. — Гущерчето е на късмет. Някои хора казват, че то допринася за пророчески сънища.

— Наистина ли? — Биатрикс го гледаше очаровано. — Сега, като се замисля, май напоследък сънувам повече...

— Сестра ми не се нуждае от окуражаване в това отношение — каза Амелия. Тя погледна многозначително Биатрикс. — Време е да се сбогуваш със Спот, скъпа.

— Да, знам — Биатрикс въздъхна и погледна разхлабената куличка на пръстите си. — Сега ще го пусна да си отиде. Мисля, че Спот ще живее по-добре тук, отколкото в имението Рамзи.

— Че кой не би? А сега иди и намери някое хубаво място за него, Бий. Ще те почакам тук.

Когато сестра ѝ изтича, Амелия се обърна и погледна неясните очертания на къщата, контурите ѝ се стапяха в една каменна стена, която минаваше покрай надвесената над реката скала.

— Какво правите? — попита Кам и се приближи до нея.

— Гледам имението Стоуни Крос, тъй като това ще е последният път, в който го виждам.

Той се усмихна.

— Съмнявам се. Семейство Уестклиф са приемали повторно гости, които са вършили далеч по-скандални неща.

— По-лоши от това да пуснеш влечуго на масата за вечеря? О, небеса, трябва да са отчаяни за компания!

— Толерантни са към ексцентричностите — той направи пауза, преди да добави: — Това, което не приемат добре, опасявам се, е грубостта.

Споменът за поведението на брат ѝ предизвика нежна игра на емоции по лицето ѝ, раздразнение, последвано от тревога.

— Лео никога преди не е бил груб — тя зиморничаво обви ръце около тялото си, сякаш да се скрие. — От една година насам е нетърпим. Направо не е същият.

— Защото е наследил титлата?

— Не, това няма нищо общо. Причината е... — и като изви лице, тя преглътна мъчително. Той чу нервното потракване на обувката ѝ под многото пластове поли. — Лео изгуби един човек... — произнесе тя накрая. — Скарлатината покоси много хора в селото, включително едно момиче, за което... ами... той беше сгоден. Лора — името сякаш заседна в гърлото ѝ. — Беше най-добрата ми приятелка... а също и на Уин. Красиво момиче. Обичаше да рисува. Имаше смях, който те караше да се засмееш щом я чуеш...

Амелия млъкна за миг, потънала в спомените си.

— Лора бе една от първите, които се разболяха — продължи тя. — Лео стоеше при нея във всеки възможен момент. Никой не очакваше, че тя ще умре... но то се случи толкова бързо. След три дни беше с толкова силна треска и толкова отслабнала, че пулсът ѝ едва се напипваше. Накрая изгуби съзнание и умря няколко часа по-късно в

ръцете на Лео. Той се прибра у дома и припадна, и тогава разбрахме, че и той се е разболял. А след него и Уин.

— Но останалите от вас не са, така ли?

Амелия поклати глава:

— Вече бях изпратила далеч Попи и Биатрикс. А по някаква неизвестна причина аз и Мерипен не се заразахме. Той ми помагаше през цялото време да се грижа за тях. Без негова помощ сигурно щяха да са мъртви. Мерипен направи някакъв сироп от отровно растение...

— Смъртоносна беладона — каза Кам. — Не се намира лесно.

— Да — тя го погледна с любопитство. — Откъде знаете? Научили сте го от баба си, предполагам?

Той кимна.

— Номерът е да дадеш достатъчно, за да противодейства на отровата в кръвта, но не чак толкова, че да убие пациента.

— Ами, и двамата се пребориха, слава богу. Но Уин е още прекалено крехка, както може би забелязвате, а Лео... вече не се интересува от нищо и от никого. Дори от себе си — кракът ѝ продължаваше да потропва нервно. — Не знам как да му помогна. Знам какво е да изгубиш близък... Но никога не съм се влюбвала в някого по начина, по който той беше влюбен в Лора.

— Нито пък аз — каза Кам. — А и нямам желание да опитам.

Приближавайки се до нея, той докосна неспокойния ѝ крак със своя. Тропането престана.

— Лош навик — оправда се Амелия и наведе глава. — Не мога да се освободя от него.

Кам се усмихна.

— Като колибри през пролетта. Увисва отстрани на гнездото и използва другия си крак да потропва по земята.

Погледът ѝ се плъзна наоколо, сякаш не можеше да реши в коя посока да гледа.

— Мис Хатауей — произнесе той тихо, докато тя не можеше да си намери място. — Карам ли ви да се чувствате нервна?

Тя се застави да погледне към него, в очите ѝ се бе притаил синьо-черният блясък на осветено от луна езеро.

— Не — отвърна тя мигновено. — Не, разбира се, че... вие... да. Да, карате ме.

Честният ѝ отговор изненада и двамата. Нощта стана по-дълбока — една от факлите беше изгоряла, — и разговорът замря, стана накъсан, с възхитителен вкус, като бучки захар, които се топят върху езика.

— Никога не бих ви наранил — каза Кам.

— Знам. Не исках да...

— Това е защото ви целунах, нали?

Тя пое накъсана глътка въздух.

— Казахте, че не си спомняте.

— Спомням си.

— Защо го направихте? — попита тя полушепнешком.

— Импулс. Подходяща възможност — Кам се опита да игнорира проклетата отзивчивост на тялото си. — Сигурно не сте очаквали друго от един циганин. Ние вземаме каквото искаме. Ако ром желае някоя жена, си я открадва. Понякога направо от леглото ѝ — дори в тъмнината можеше да види избилата по страните ѝ червенина.

— Току-що казахте, че никога не бихте ме наранили.

— Ако ви отнеса със себе си... — представата за това, меката ѝ, съпротивляваща се тежест в ръцете му накараха кръвта му да се разбушува. Беше обхванат от примитивния нагон, всички аргументи се сринаха под пулсиращата сила на желанието... — последното нещо, което би ми хрумнало, е да ви нараня.

— Не бихте направили подобно нещо — тя се опитваше да звучи разсъдливо. — И двамата знаем, че сте твърде цивилизован.

— Знаем ли? Повярвайте ми, що се касае до моята цивилизованост, може много да се спори.

— Господин Роан — каза тя твърдо, — *опитвайте* се да ме накарате да се почувствам нервна ли?

— Не. Само искам да разберете...

Че не е като останалите, джентълмените около отрупаната с кристал маса, или дори като Мерипен, който явно бе станал фактически член на семейството ѝ. Това вече не бе проява на остроумие или безобидна форма на флирт.

Беше изкарал твърде дълго без жена. И не можеше да разбере защо тази, с интелигентната си, бодлива невинност, го бе поразила така силно. Единственото, което знаеше, беше неустоим копнеж да достигне нещо в нея, да свали всичките изкуствени пречки от дрехи,

корсети, връзки и обувки, преградата на нейната рокля, малките кукички на фуркетите ѝ.

Амелия си пое дълбоко въздух.

— Това, което не споменахте, мистър Роан, е дали ако циганин открадне жена от леглото ѝ според традицията, е с намерение да се ожени за нея. И дали тъй наречената „кражба“ е предварително уговорена и насърчена от бъдещата булка.

Той ѝ хвърли очарователна усмивка, за да прогони напрежението между тях.

— Липсва изтънченост, но пък това ускорява значително процеса, не е ли тъй? Няма искане на разрешение от бащата, няма забрани, няма продължителен годеж. Много ефикасно, циганско ухажване.

Разговорът им секна при появяването на Биатрикс.

— Спот го няма — докладва тя. — Изглежда доста щастлив, че ще живее в парка на Стоуни Крос.

Видимо оживена от връщането на сестра си, Амелия отиде при нея, изтупа остатъците от пръст по ръкава ѝ и оправи панделката в косата ѝ.

— На добър час на Спот. Готова ли си да се върнем на вечерята, скъпа?

— Не.

— О, всичко ще е наред. Само не забравяй да изглеждаш смирено, докато аз правя авторитетни физиономии, и съм сигурна, че ще ни позволят да останем за десерта.

— Не искам да се връщам — простена Биатрикс. — Толкова е страшно, освен това не ми харесва всичката тази богата храна, да седя до свещеника, който говори единствено за собствените си религиозни писания. Толкова е досадно да цитираш сам себе си, не мислиш ли?

— Граничи с известно нахалство — съгласи се Амелия с усмивка, приглаждайки тъмната коса на сестра си. — Бедната Бий. Не е задължително да се връщаш, щом не искаш. Сигурна съм, че някой от слугите може да препоръча някое приятно местенце за теб, за да изчакаш докато вечерята свърши. Библиотеката, може би.

— О, *благодаря ти*. — Биатрикс изпусна въздишка на облекчение. — Само че... кой ще измисли нещо, за да разсее гостите, ако... Лео започне отново да се препира?

— Аз — увери я сериозно Кам. — Мога да бъда шокиращ във всеки момент.

— Не съм изненадана — каза Амелия, — всъщност дори съм напълно сигурна, че бихте се радвали да го направите.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Компанията около масата на Уестклиф изпита облекчение при новината, че Биатрикс е избрала да прекара останалата част от вечерта сама в тихо съзерцание. Несъмнено се страхуваха от евентуалната поява на някой друг джобен домашен любимец, но Амелия ги увери, че няма да има подобни неочаквани посетители на масата.

Само лейди Уестклиф изглеждаше искрено разтревожена от отсъствието на Биатрикс. Графинята се извини някъде между четвъртото и петото блюдо и изчезна след четвърт час. По-късно Амелия научи, че лейди Уестклиф е изпратила слуги да занесат на Биатрикс поднос с храна в библиотеката и е отишла при нея.

— Лейди Уестклиф ми разказа няколко истории за времето, когато е била момиче и как тя и по-малката ѝ сестра са се държали невъзпитано — съобщи Биатрикс на следващия ден. — Каза ми, че занасянето на гущер на вечерята не било *нищо* в сравнение с нещата, които те правели — всъщност, каза, че със сестра си били ужасно проклетни. Не е ли чудесно?

— Чудесно — съгласи се Амелия искрено, спомняйки си колко много ѝ бе харесала американката, която изглеждаше освободена и радваща се на живота. Уестклиф беше друга работа. Графът се държеше повече от заплашително. След като Лео беше отхвърлил грубо загрижеността му за арендаторите на Рамзи, беше твърде съмнително, че графът ще е благосклонно настроен към Хатауей.

Слава богу, Лео бе успял да насочи по-нататъшния разговор в друга посока по време на вечерята и то главно защото бе започнал да флиртува с привлекателната жена до него. Макар жените да бяха винаги привлечени от Лео с неговата висока фигура, красота и интелигентност, никога досега не се бе случвало да го преследват толкова ревностно, както сега.

— Мисля, че това говори само колко странни са вкусовете на жените — каза Уин на Амелия, когато се оказаха насаме в кухнята на

къщата Рамзи, — жените не се интересуваха така настойчиво от Лео, когато беше мил. Колкото по-неприятен е, толкова повече го харесват.

— Давам им го на драго сърце — отвърна Амелия нацупено. — Не мога да гледам мъж, който през целия ден изглежда така, сякаш току-що се е измъкнал от леглото, или всеки момент се кани да си легне. — Тя уви косата си в кърпа и подпъхна краищата ѝ навътре като на тюрбан.

Приготвяха се за втория ден от чистенето; древният прах в къщата проявяваше склонност да се лепи упорито по кожата и по косата. И тъй като Лео още беше в леглото след тежкия запой от предишната вечер и сигурно нямаше да стане до пладне, Амелия му се беше ядосала. Имението и къщата бяха на Лео, все пак — можеше поне да помогне да се оправи.

— Очите му се промениха — прошепна Уин. — Не само изражението. И цвета. Забелязала ли си?

Амелия мълчеше. Измина дълго време, преди да отговори.

— Мислех си, че само си въобразявам.

— Не. Те винаги са били тъмносини като твоите. А сега са някак изсивели. Като езеро, след като небето е станало зимно.

— Сигурна съм, че цветът на очите на някои хора се променя с годините.

— По Лора ли съдиш?

Амелия усети как я притиска тежест от всички страни, когато си спомни за приятелката, която бе загубила и брата, който трябваше да загуби заедно с нея. Но не можеше да мисли непрекъснато за това, имаше толкова много работа.

— Не мисля, че е възможно такова нещо. Никога не съм чувала за... — Тя прекъсна, когато видя, че Уин увива косата си в тюрбан по същия начин като нея. — Какво правиш?

— Днес ще ти помагам — каза Уин. Въпреки че тонът ѝ беше спокоен, челюстта ѝ се беше стегнала решително. — Чувствам се достатъчно добре и...

— О, не, не се чувстваш! Ще изнемощеш и след това ще се наложи да лежиш дни наред, докато се възстановиш. Просто намери едно място, където да седнеш, докато ние...

— Изморих се да седя. Изморих се да гледам как другите работят. Мога да преценя докъде се простират възможностите ми,

Амелия. Остави ме.

— Не — Амелия гледаше недоверчиво, когато Уин взе една метла от ъгъла. — Уин, остави я веднага и не прави глупости! — тя се ядоса. Уин нямаше да помага на никого, като изразходва силите си за слугинска работа.

— Мога да върша това — настояваше сестра ѝ, хвана дръжката на метлата с две ръце, сякаш усещаше, че Амелия има намерение да ѝ я измъкне. — Няма да се пресилвам.

— Пусни метлата.

— Остави ме — извика Уин. — Иди някъде да бършеш прах.

— Уин, ако не... — Вниманието на Амелия се разсея, когато погледът на сестра ѝ се отклони към прага на кухнята.

Там стоеше Мерипен, прахен и изпотен, ризата му беше залепнала за гърдите и кръста. Познаваха добре това изражение — то означаваше, че по-скоро ще премести планина с чаена лъжичка, отколкото да промени мнението си. Като се приближи до Уин, той протегна ръка, без да произнесе и дума.

И двамата не помръднаха. Но въпреки непреклонността им, Амелия видя странна връзка, сякаш бяха заключени в някакво патово положение, от което нито единият, нито другият искаше да се освободи.

Уин се предаде с безпомощно мръщене.

— Няма какво да направя — тя рядко звучеше толкова недоволено. — Разболявам се от това да седя, да чета и да гледам през прозореца. Искам да съм полезна. Искам... — гласът ѝ секна, когато видя неумолимото му лице. — Добре, де. Вземи я! — тя хвърли метлата на Мерипен и той я хвана. — Ще намеря някое ъгълче, ще се свра там и тихо ще полудявам.

— Ела с мен! — прекъсна я спокойно Мерипен. Остави метлата настрана и излезе от стаята.

Уин и Амелия размениха озадачени погледи.

— Какво ще прави?

— Представа нямам.

Сестрите го последваха надолу по коридора до трапезарията, изпъстрена с триъгълници светлина, която идваше от високите прозорци, редящи се на стената. В средата на стаята стоеше очукана маса, всеки сантиметър от нея бе покрит с прашни купчини китайски

чаши и сосиери, чинии с различна големина, наредени едни върху други, купи, завити със станали на парцали сиви чаршафи.

— Това трябва да бъде сортирано — каза Мерипен и побутна Уин към масата. — Между тях има и някои нащърбени — те трябва да се отделят от останалите.

Това беше идеалната работа за Уин, достатъчна, за да я държи заета, но не толкова напрегната, че да я изтощи. Изпълнена с признателност, Амелия гледаше как сестра ѝ взема една чаша за чай и я обръща надолу. На пода падна малка останка от черен паяк.

— Каква бъркотия — каза Уин грейнала. — Ще трябва и да се измият, предполагам...

— Ако искаш Попи да ти помогне... — започна Амелия.

— Да не си посмяла да изпращаш Попи — каза Уин. — Това е моя работа и няма да я дяля с никого — тя седна на един стол до масата и започна да развива китайските сервизи.

Мерипен гледаше увитата с тюрбан глава на Уин и пръстите му се свиха, сякаш безумно му се искаше да докосне една руса къдрица, която се бе измъкнала от кърпата. Лицето му изглеждаше сурово с търпението на мъж, който знае, че никога няма да има онова, което наистина желае. С върха на пръста си той побутна една сосиера по-навътре от ръба на масата. Китайският порцелан потракваше тихо по очуканото дърво.

Амелия и Мерипен се върнаха заедно в кухнята.

— Благодаря ти — погледна го тя, когато сестра ѝ нямаше как да ги чуе. — В притеснението си да не допусна Уин да се преумори, не се сетих, че тя може да скучае до смърт.

Мерипен вдигна една тежка, богато украсена кутия с изоставени дреболии, и я вдигна с лекота на рамото си. По лицето му премина лека усмивка.

— Тя се оправя — и излезе навън.

Това едва ли беше информирано медицинско мнение, но Амелия беше сигурна, че е прав. Въпреки вида на разнебитената кухня тя усети прилив на щастие. Беше правилно, че дойдоха тук. Новото място винаги предлага нови възможности. Може би лошият късмет на Хатауей щеше най-после да се промени.

Въоръжена с метла, mop, лопатка за боклук и купчина парцали, Амелия тръгна към една от стаите на втория етаж, която все още не бе

изследвала. Натисна с цялата си тежест, за да отвори първата врата, която поддаде със скърцане и писък на несмазани панти. Помещението приличаше на частна зала за приеми с дървени библиотечни шкафове.

На една лавица имаше два тома. Разглеждайки потъналите в прах книги с набраздени от тънки пукнатини остарели кожени подвързии, Амелия прочете заглавието на първата: „Изтънчено въдичарство: Сборник статии върху изкуството на риболова с хлебарки и копие“. Нищо чудно, че книгата е била изоставена от предишния си собственик, помисли си тя. Второто заглавие бе далеч по-обещаващо: „Любовните подвизи на английското кралско семейство по време на управлението на Чарлз Втори“. Надяваше се, че съдържа някои пикантни разкрития, над които двете с Уин щяха да се посмеят по-късно.

Тя остави книгите на предишното им място и се приближи към забулените прозорци. Първоначалният цвят на завесите бе избледнял до сиво, кадифеният им мъх беше прояден от молци.

Когато дръпна настрани едната завеса, месинговият прът се откачи от тавана и изтрака тежко на пода. Обви я облак прах и тя се закашля и разкиха. Чу някой да я вика от долния етаж, може би Мерипен.

— Добре съм — извика в отговор. Взе един парцал, избърса лицето си и понечи да отвори мръсния прозорец. Беше залепнал за касата. Натисна по-силно рамката навън, после още веднъж с цялата си тежест. Прозорецът се отвори внезапно и тя изгуби равновесие. Полетя напред и хвана крилото в опит да намери опора, но увисна навън.

В мига на обхваналата я паника чу зад себе си глух звук.

Преди сърцето ѝ да отброи един такт някой я сграбчи и я дръпна назад с такава сила, че костите ѝ се възмутиха от рязката промяна на посоката. Тя се олюля и се подпря на нещо солидно, но в същото време гъвкаво. Отпусна се безпомощно на пода, преплитайки ръце и крака с нечии чужди.

Отпусната върху здрави мъжки гърди, тя видя тъмно лице под себе си и прошепна объркана:

— Мери...

Но това не бяха черните очи на Мерипен, тези бяха като светъл, блестящ кехлибар. Прониза я тръпка на удоволствие.

— Знаете ли, ако продължавам все така да ви спасявам — каза нехайно Кам Роан, — ще се наложи наистина да помислим за някаква награда.

Той посегна да дръпне тюрбана ѝ, който се беше изкривил на една страна, и плитките ѝ се отпуснаха надолу. Унижението помете всички останали чувства. Амелия си представи как изглежда, разрошена и покрита с прах. Защо той никога не пропускаше възможност да я хване в неудобно положение?

Отваряйки уста да се извини, тя се опита да се освободи от него, но тежките ѝ поли и скованият корсет го правеха трудно.

— Не... почакайте... — вдиша рязко Роан и се търкулна настрани заедно с нея.

— Кой ви пусна да влезете в къщата? — поиска да знае Амелия.

Роан я погледна невинно.

— Никой. Вратата беше отключена, а фойето празно — той освободи краката си от полите ѝ и ѝ помогна да седне. Не познаваше човек с такива гъвкави движения, почти котешки.

— Инспектирахте ли мястото? — попита той. — Къщата всеки момент е готова да рухне заедно с гредите. Не бих могъл да рискувам да вляза тук, без да се помоля на Бътякингоу.

— На кого?

— Цигански дух-хранител — той ѝ се усмихна. — Но сега, след като съм тук, ще се възползвам от възможността. Нека ви помогна да се изправите.

Той издърпа Амелия и не я пусна, докато не стъпи здраво на крака.

— Защо сте тук? — попита тя. Роан сви рамене.

— Обикновено посещение от вежливост. В Стоуни Крос няма много неща за правене. Днес е първият ден от сезона за лов на лисици.

— Да не би да сте искали да участвате?

Той поклати глава.

— Ловувам само за храна, не за спорт. Освен това лисиците са ми симпатични, тъй като ми се е случвало веднъж-дваж да бъда на тяхно място.

Сигурно имаше предвид цигански лов, помисли си тя с тревога и любопитство. Искаше ѝ се да го попита за това... но не, този разговор не можеше да продължи.

— Господин Роан — произнесе тя неловко, — искаше ми се да съм по-гостоприемна домакиня, да ви поканя в салона и да ви предложа нещо освежаващо. Но нямам нищо такова. Всъщност, нямам и салон. Моля да ме извините, че звуча грубо, но моментът не е особено подходящ за посещение...

— Мога да ви помогна — той се подпря с рамо на стената и се усмихна. — Сръчен съм.

В тона му нямаше никакъв намек, но въпреки всичко страните ѝ се зачервиха.

— Не, благодаря. Сигурно Бътякингоу няма да одобри.

— Бътякингоу.

Като бързаше да демонстрира способностите си, Амелия отиде до прозореца и започна да дърпа завесите.

— Благодаря ви, господин Роан, но както виждате, чака ме работа.

— Мисля, че ще остана. Тъй като току-що ви спрях да полетите навън от единия прозорец, не искам да го направите от другия.

— Няма. Всичко ще е наред. Държа всичко под кон... — тя дръпна по-силно и прътът се стовари на пода точно както предишния. Но за разлика от първата завеса, която беше кадифена, тази беше от някаква блестяща, вълниста материя, нещо като...

Амелия замръзна от ужас. Вътрешната страна на завесата беше покрита от пчели. *Пчели*. Стотици, не, хиляди пчели, чиито прозрачни крилца издаваха ядосано, безмилостно жужене. Те се вдигнаха от смачканата завеса, докато от процепите в стената изскочиха и други. Насекомите се виеха като огнени езици около Амелия, която бе застинала и не мърдаше.

Тя усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ.

— О, боже...

— Не мърдайте — гласът на Роан беше изненадващо спокоен. — Не ги удряйте.

Никога не бе изпитвала такъв примитивен страх, който извираше изпод кожата ѝ, избиваше от всяка пора. Имаше чувството, че не може да контролира никаква част от тялото си. Въздухът гъмжеше от тях... пчели, много пчели.

Не беше приятен начин за умиране. Като стисна силно очи, Амелия си заповяда да остане неподвижна, докато всяко мускулче се

напрягаше и пицеше да направи нещо. Въздухът наоколо се движеше вълнообразно, малките телца докосваха ръкавите ѝ, ръцете, раменете ѝ.

— Те се страхуват повече от вас, отколкото вие от тях — чу тя Роан да казва.

Силно се съмняваше.

— Няма такова нещо като уплашени п-п-пчели — гласът ѝ звучеше като чужд. — Те са направо бесни.

— Наистина изглеждат малко разтревожени — отстъпи Роан и се приближи бавно до нея. — Може да е от роклята, с която сте облечена — пчелите не обичат тъмни цветове — кратка пауза. — А може да се дължи на факта, че едва не скъсахте кошера им.

— Ако вие имате нерви да се *забавлявате* с това... — тя млъкна и покри лицето си с ръце, цялата разтреперана.

Успокояващият му глас стигна до слуха ѝ:

— Стойте неподвижна. Всичко ще бъде наред. До вас съм.

— Отнесете ме оттук — прошепна тя отчаяно. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че костите ѝ се тресяха, избивайки всяка разумна мисъл от главата ѝ. Тя го усети, че избръсква няколко пчели от косата и тила ѝ. Ръката му мина около нея, раменете му бяха твърди под бузата ѝ.

— Ще го направя, скъпа. Обвийте ръце около врата ми.

Тя го потърси слепешком, чувствайки се слаба и дезориентирана. Гладките мускули отзад на тила му се стегнаха, когато се наведе над нея, вдигайки я с такава лекота, сякаш тя бе дете.

— Така — прошепна той. — Взех ви.

Краката ѝ се отлепиха от пода. Зарови лице в гърдите му и му позволи да я носи. Дъхът му беше топъл и ритмичен върху извивката на бузата ѝ.

— Някои хора смятат пчелата за свещено насекомо — каза ѝ той. — Присъствието ѝ в къщата ви е знак, че ви очакват добри времена.

Гласът ѝ дойде заглушен от фината вълна на самото му.

— А какво означава, ако са със стотици в една къща?

Той я стисна по-здраво в ръцете си и устните му докоснаха леко студения край на ухото ѝ.

— Може би, че ще имаме много мед за следобедния чай. В момента излизаме през вратата. Сега ще ви пусна да стъпите.

Амелия задържа лицето си притиснато към гърдите му, забила пръсти в дрехите му.

— Последваха ли ни?

— Не. Искат да си останат близо до кошера. Главната им грижа е да предпазят царицата от нашественици.

— Тя няма защо да се плаши от мен!

От гърлото му се откъсна смях. Отпусна Амелия на пода с изключително внимание. Прегърнал я с едната си ръка, той се пресегна с другата да затвори вратата.

— Ето. Вече сме извън стаята. В безопасност сте — ръката му мина по косата ѝ. — Сега можете да отворите очи.

Без да пуска реверите на сакото му, Амелия чакаше чувството на облекчение, което не идваше. Сърцето ѝ биеше прекалено силно, прекалено бързо. Гърдите я боляха от напъгането да диша. Миглите ѝ потрепнаха и се вдигнаха, но единственото, което можа да види, беше дъжд от звездички.

— Амелия... спокойно. Добре сте — ръцете му прогониха тръпките, които минаваха по гърба ѝ. — Успокойте се, скъпа.

Но тя не можеше. Имаше чувството, че дробовете ѝ ще се пръснат. Колкото и да се опитваше, не можеше да си поеме дъх... Пчелите... звукът от жуженето им продължаваше да звънти в ушите ѝ. Звездичките танцуваха и се блъскаха пред очите ѝ, докато накрая изчезнаха и около нея не остана нищо, освен пластове сива мекота. Тя потъна в удобните възглавници, без да пророни и звук.

След минути или дори час през леката мъгла проникнаха приятни усещания. По челото ѝ премина слаб натиск. Нежното поглаждане по клепачите ѝ се спусна към бузите. Силни ръце я вдигнаха от удобната твърда повърхност, а в ноздрите ѝ нахлу чист мирис с едва доловима солена нотка. Клепките ѝ потрепнаха и тя се обърна към топлината с неясно желание.

— Ето че се свързахте — чу се нежен шепот.

Отваряйки очи, Амелия видя лицето на Кам Роан над нея. Бяха на пода във фойето... той я държеше в скута си. Сякаш ситуацията не беше достатъчно унижителна, горната част на роклята ѝ бе разтворена и корсетът разкопчан. Само смачканата долна риза бе останала да покрива гърдите ѝ.

Амелия се вцепени. До този миг не знаеше, че съществува чувство отвъд смущението, което кара човек да иска да се разпадне на купчинка прах.

— Роклята... роклята ми...

— Не можехте да дишате. Помислих си, че е по-добре да разкопчея корсета ви.

— Никога не съм припадала преди — каза тя слабо, като се опитваше да се изправи.

— Изплашихте се — ръката му се плъзна към центъра на гръдния ѝ кош, притискайки гърба ѝ надолу. — Починете си още малко — погледът му мина по пребледнялото ѝ лице. — Мисля, че можем да направим извода, че не обичате пчелите.

— Мразя ги, откакто бях седемгодишна.

— Защо?

— Играех навън с Уин и Лео и се препънах близо до един розов храст. Една пчела полетя към лицето ми и ме ужили ето тук — тя докосна една точка непосредствено под дясното си око, в най-горната част на скулата. — Лицето ми се поду и окото се затвори... Не можех да виждам почти две седмици...

Върхчетата на пръстите му я погалиха по бузата, сякаш да успокоят някогашното нараняване.

— ... и брат ми, и сестра ми запознаха да ме наричат „Циклоп“ — видя го как се опитва да не се разсмее. — И още го правят, когато забележат наблизо някоя пчела.

Той я гледаше с приятелско съчувствие.

— Всеки човек се страхува от нещо.

— А вие от какво се страхувате?

— От покриви и стени най-вече.

Погледна го объркано, мисълта ѝ течеше все още прекалено бавно.

— Имате предвид... че бихте предпочели да живеете навън като диво създание?

— Да, точно това имам предвид. Спала ли сте някога навън?

— Направо върху земята?

Озадаченият ѝ тон го накара да се усмихне.

— На сламеник край огъня.

Тя се опита да си представи как лежи незащитена на твърдата земя, оставена на милостта на всевъзможни твари, които пълзят, вървят или летят.

— Не мисля, че мога да заспя по този начин.

Усети ръката му да играе бавно с къдриците ѝ.

— Можете — гласът му беше мек. — Бих ви помогнал.

Тя нямаше представа какво има предвид и се страхуваше да размишлява. Единственото, което знаеше, беше, че когато върховете на пръстите му докосват скалпа ѝ, усещаше сладострастна тръпка да се спуска надолу по гръбнака.

Пресегна се несръчно да оправи горната част на роклята си, да издърпа подсилената материя.

— Нека ви помогна. Още сте нестабилна.

Отблъсна ръцете ѝ настрана и се зае пъргаво да закопчава кукичките на корсета. Очевидно бе запознат с подробностите на женските долни дрехи. Амелия не се съмняваше, че е имало не една и две желаещи да му позволят да се упражнява.

Зачервена, тя попита:

— Има ли някъде ухапано?

— Не — в очите му проблясваха палави искрици. — Проверих щателно.

Амелия потисна един лек стон на отчаяние. Изкушаваше се да отблъсне ръцете му от себе си, само че той оправяше роклята ѝ далеч по-ефективно, отколкото тя би могла в момента. Затвори очи, опитвайки се да си представи, че не лежи в скута на мъж, докато той закопчава корсета ѝ.

— Ще ви трябва местен пчелар, за да преместите кошера — каза Роан.

Амелия се сети за огромния рой в стената.

— Как ще успее да ги избие всичките?

— Може би няма да се наложи. Ако е възможно, ще ги успокои с дим и ще премести царицата на подвижна пчелна рамка. Останалите ще я последват. Но ако не успее да го направи, ще трябва да унищожи колонията със сапунена вода. По-големият въпрос е как ще махне питата и меда. Ако не се отстрани всичкия, ще ферментира и ще привлече каква ли не напаст.

Очите ѝ се разшириха и тя попита разтревожено:

— Цялата стена ли трябва да се събори?

Преди Роан да успее да отговори, се чуха разтревожени гласове:

— Какво е това?

Беше Лео, който току-що бе станал от леглото и се бе облякъл. Идваше бос откъм банята. Замъгленият му поглед падна върху двамата.

— Защо си на пода с разкопчани копчета?

Амелия обмисли въпроса.

— Проведох спонтанна среща в средата на фойето с мъж, когото едва познавам.

— Ами, опитай се да си малко по-тиха следващия път. Човек има нужда да се наспи.

Амелия го изглежда озадачено.

— За бога, Лео, не си ли притеснен, че може да съм била компрометирана?

— Така ли е?

— Аз... — лицето ѝ се затопли, когато погледна към живите очи на Кам с цвят на топаз. — Не мисля.

— Ако не си сигурна в това — каза Лео, — по всяка вероятност не си била — той отиде при Амелия, приклепна и я погледна сериозно. Гласът му омекна: — Какво се случи, сестричке?

Тя посочи с треперещ пръст към затворената врата.

— Там има пчели, Лео.

— Пчели. Мили боже — брат ѝ се усмихна насмешливо. — Каква си страхливка само, Циклопе.

Амелия се намръщи, надигайки се от скута на Роан. Той я хвана автоматично, ръцете му поддържаха здраво гърба ѝ.

— Идете сам да видите.

Лео тръгна мързеливо към стаята, отвори я и влезе. След две секунди излетя навън, затръшна вратата и я подпря с рамене.

— Исусе! — очите му се бяха разширили. — Сигурно са хиляди!

— Бих казал към двеста хиляди — промърмори Роан. Приключвайки с последното копче на Амелия, той ѝ помогна да се изправи. — Сега бавно! Може да ви се завие свят.

Тя му позволи да я подкрепи, докато се увери, че е в състояние да пази равновесие.

— Вече съм добре. Благодаря ви — ръката ѝ още беше стисната в неговата. Пръстите на Роан бяха дълги и изящни, пръстенът на палеца му блестеше на фона на кожата му с цвят на мед.

Амелия непохватно измъкна дланта си и се обърна към брат си:

— Господин Роан днес два пъти ми спаси живота. Първия път, когато едва не паднах от прозореца, а след това, когато открих пчелите.

— Тази къща — промърмори Лео, — трябва да бъде съборена и превърната в кибритени клечки.

— Трябва да наредите пълна структурна инспекция — каза Роан. — Постройката е в лошо състояние. Някои от комините са се килнали, а таванът на фойето е увиснал. Имате доста увредени дървени мебели и греди.

— Знам какви са проблемите — спокойната оценка беше ядосала Лео. Помнеше достатъчно от миналата си архитектурна подготовка, за да прецени състоянието на къщата точно.

— Аз не бих рискувал да оставя семейството си тук.

— Само че това е моя грижа — каза Лео и добави със сарказъм: — Нали?

Притеснена от напрегнатата атмосфера, Амелия опита да се намеси дипломатично:

— Господин Роан, лорд Рамзи е убеден, че къщата не представлява непосредствена опасност за семейството.

— Аз не бих бил чак толкова убеден — отвърна Роан. — Не и ако имам сестри, които са оставени на моите грижи.

— И се грижите като ги измъквате от ръцете ми? — попита Лео. — Можете да ги вземете всичките — той се усмихна мрачно на мълчанието на Роан. — Не? Тогава ви умолявам да не предлагате съвети, които не ви искат.

Отчаяние завладя Амелия, когато видя студеното лице на брат си. Беше се превърнал в непознат, този човек, който бе утаил отчаянието и яростта толкова дълбоко в себе си, че беше започнал да подкопава собствените си устои. Докато накрая, когато най-слабото звено поддадеше, щеше да се срине като къщата.

Невъзмутим, Роан се обърна към Амелия:

— Вместо съвет, нека ви предложи информация. След два дни в селото се организира Парцален панаир.

— Какво е това?

— Панаир за наемане на работници, посещаван от всички местни жители, които се нуждаят от работа. Носят нещо характерно, така че да става ясно какъв е занаятът им. Например прислужничката носи моп, майсторът, който слага сламени покриви носи наръч слама и така нататък. Давате шилинг на онзи, когото искате да наемете, за да скрепите сделката, и в продължение на година той е ваш служител.

Амелия погледна предпазливо брат си.

— Ние наистина се нуждаем от прислужници, Лео.

— О, ами тогава наеми. Изобщо не ме интересува.

Тя кимна притеснено и разтърка ръце.

Беше студено, помисли си тя, дори за есен. Усети как студеният полъх във въздуха пропълзва по обутите ѝ в дълги чорапи крака, прониква под маншетите на ръкавите и изпраща ледени тръпки по изпотения ѝ тил. Мускулите ѝ се стегнаха срещу необяснимия, неочакван хлад.

Двамата мъже млъкнаха. Лицето на Лео беше безизразно, погледът му бе обърнат навътре към себе си.

Сякаш пространството около тях се нагъна навътре, уплътни се, и въздухът стана тежък като вода. По-студен, по-напрегнат, по-спарен... Амелия инстинктивно отстъпи назад, далеч от брат си, докато раменете ѝ не се блъснаха в гърдите на Роан. Ръката му се вдигна и той нежно я хвана за лакътя. Като потръпна, тя се облегна на топлата, витална сила на неговото тяло.

Лео не беше помръднал. Той чакаше с разфокусиран поглед, сякаш възнамеряваше да попие студа. Сякаш го приветстваше, искаше го. Обърнатото му настрана лице беше сурово и мрачно.

Нещо раздели пространството между тях — между нея и Лео. Тя усети резонанса от движение, по-нежно от бриз, по-деликатно от перушинка.

— Лео — прошепна несигурно Амелия.

Звукът на гласа ѝ сякаш го върна към настоящето. Той примигна и я изгледа с почти безцветни очи.

— Изпрати Роан — каза той рязко. — В случай, че си се компрометирала достатъчно за един ден — после се отдалечи с отсечена походка. Стигна до стаята си и я затвори със силен удар на ръката.

Амелия не можеше да помръдне, озадачена от поведението на брат си и още повече от студа във фоайето. Обърна се към Роан, който гледаше след Лео със спокоен, замислен поглед.

Той наведе очи към нея, запазвайки невъзмутимото си изражение.

— Не искам да ви оставям — в гласа му имаше леки насмешливи нотки. — Имате нужда от някой, който да ви следва навсякъде и да ви предпазва от злополуки. А от друга страна ви трябва и човек, който да намери пчелар.

Осъзнавайки, че той не възнамерява да говори за Лео, Амелия тръгна след него.

— Ще направите ли това за нас? Ще го сметна за голяма услуга.

— Разбира се, въпреки че... — в очите му се виждаше дяволит блясък. — Както споменах преди, не мога да ви правя услуги, без никаква отплата. Човек се нуждае от поощрение.

— Ако... ако искате пари, ще се радвам да...

— Господи, не! — той се разсмя. — Не искам пари — като се пресегна, погали косата ѝ на тила, а основата на дланта му се допря до скулата ѝ. Докосването на кожата му беше леко и еротично, накара я да преглътне мъчително. — Довиждане, мис Хатауей. Ще си изляза сам — след това ѝ се усмихна и добави: — Стойте далеч от прозорците!

Надолу по стъпалата Роан се размина с Мерипен, който се изкачваше с равномерна крачка.

Лицето на Мерипен потъмня при вида на посетителя.

— Какво правите тук?

— Оказа се, че помагам за премахването на разни гадини.

— Значи вече можете да си тръгвате — изръмжа Мерипен.

Роан само се ухили безгрижно и продължи по пътя си.

След като информира останалите от семейството за опасностите в салона на горния етаж, който веднага бе наречен „стаята на пчелите“, Амелия се зае да проверява останалите помещения с изключителна предпазливост. Не се откри нищо опасно, само прах, разруха и тишина.

Но къщата не беше неприятна. Когато отвори прозорците и светлината се изля върху пода, недокосван от години, тя сякаш

изведнъж загоря от нетърпение да се отвори, да диша, да бъде възстановена. Къщата Рамзи бе очарователно място, наистина, с чудатости, тайни ъгълчета и уникални качества, които се нуждаеха само от лъскане и малко внимание. Като самото семейство Хатауей.

Следобедът Амелия се строполи в един стол на долния етаж, докато Попи правеше чай в кухнята.

— Къде е Уин?

— Подремва в стаята си — отвърна Попи. — Изтощена е след напрегнатата сутрин. Няма да го признае, разбира се, но се вижда, когато пребледнее и лицето ѝ се изопне.

— Доволна ли е поне?

— Така изглежда — и като наля гореща вода в един нащърбен чайник, пълен с листенца чай, Попи заприказва за някои от своите открития. Беше намерила хубав килим в една от спалните и след като го бе тупала повече от час, се установи, че е с прекрасни цветове и в добро състояние.

— Струва ми се, че по-голямата част от праха е преминала от килима върху теб — каза Амелия. Тъй като Попи беше покрила долната част на лицето си с носна кърпа, докато тупаше, прахът беше полепнал по челото, косата и носа ѝ.

— И все пак ми беше невероятно приятно — отвърна Попи с усмивка. — Нищо не може да ти изкара така успешно тревогите, както блъскането по мръсен килим — на Амелия ѝ се искаше да попита какви тревоги може да има Попи, но точно тогава Биатрикс влезе в кухнята.

Момичето, обикновено толкова жизнерадостно, сега беше мълчаливо и унило.

— Чаят скоро ще е готов — обяви Попи и се зае да реже хляб на кухненската маса. — Искаш ли препечени филийки, Бий?

— Не, благодаря. Не съм гладна — тя седна на един стол близо до Амелия и впери очи в пода.

— Ти винаги си гладна — обади се Амелия. — Какъв е проблемът, скъпа? Да не би да не си добре? Изморена ли си?

Мълчание. Последвано от поклащане на главата. Биатрикс определено беше притеснена от нещо.

Амелия поглади с ръка тесния гръб на сестра си и се наведе към нея.

— Биатрикс, кажи ми какво има. Може би ти липсват приятелите ти? Или пък Спот? Да не би да...

— Не, нищо подобно — Биатрикс сведе глава към гърдите си и остана да се вижда само червенината по бузите ѝ.

— Тогава какво?

— Нещо с мен не е наред — гласът ѝ беше дрезгав от мъка. — Случи се *отново*, Амелия. Не се сдържах. Аз...

— О, не! — прошепна Попи.

Амелия задържа ръка върху гърба на сестра си.

— Става въпрос за същия проблем като преди?

Биатрикс кимна.

— Иде ми да се убия — бурно произнесе тя. — Ще се заключа в стаята с пчелите. Ще...

— Тихо. Няма да правиш нищо такова — Амелия разтърка скования ѝ гръб. — Спокойно, скъпа. Нека да помисля малко — разтревоженият ѝ поглед срещна този на Попи над сведената глава на Биатрикс.

„Проблемът“ беше възникнал и отзвучал преди четири години след смъртта на майка им. Оттогава Биатрикс страдаше от неустоим порив да открадне нещо, независимо дали от магазин, или от дома на някого. Обикновено се касаеше за някоя незначителна вещ... Ножичка за ръкоделие, фуркети за коса, перо за перодръжка, кубче восък за запечатване. Но все пак се случваше да отмъкне и нещо ценно, като кутийка за емфие или чифт обици... Доколкото Амелия можеше да съди, това не бяха планирани предварително престъпления, всъщност, момичето дори не знаеше какво е направило до след това. А после започваха да я мъчат разкаянието и страхът. Беше обезпокоително човек да осъзнае, че невинаги е в състояние да контролира действията си.

Хатауей пазеха проблема на Биатрикс в тайна, разбира се, и връщаха дискретно откраднатите предмети на притежателите им, предпазвайки сестра си от последствията. Тъй като това не се бе случвало от почти година, предполагаха, че се е отървала от странната си зависимост.

— Предполагам, че си взела нещо от имението Стоуни Крос — каза Амелия, като се опитваше да звучи спокойно. — Това е единственото място, което сме посетили.

Биатрикс кимна измъчено.

— Стана, след като пуснах Спот. Отидох до библиотеката и пътъм надникнах в няколко стаи... и... Нямах намерение да го правя, Амелия! Не исках. Аз...

— Знам — Амелия я стисна в прегръдките си. Беше завладяна от майчински инстинкт да я защити, да я успокои, да я погали. — Ще го оправим, Бий. Ще върнем всичко и никой няма да разбере. Само ми кажи какво взе и ще се опитаме да си спомним в кои стаи са се намирали нещата.

— Ето... това е всичко. — Като бръкна в джоба на престилката си, Биатрикс извади няколко предмета в шепата си.

Амелия взе първия. Беше издялано дървено конче, не по-голямо от юмрук, с копринена грива и фино боядисана муцуна. Беше изтъркано от прекалено много държане и по тялото му имаше белези от зъби.

— Уестклиф имат дъщеря, съвсем малка още — промърмори Амелия. — Това сигурно е нейно.

— Взех играчката от едно бебе — изпъшка Биатрикс. — Това беше най-долното нещо, което съм правила някога. Би трябвало да вляза в затвора.

Амелия взе другия предмет — карта, с отпечатани еднакви изображения едно до друго. Предположи, че сигурно се слага в стереоскоп, устройство, което смесва двата образа в пространствена картина.

Следващото нещо беше ключ, а последното... о, боже. Истински сребърен печат с изгравиран фамилен кръст в края. Използваше се като се натиснеше с него върху капка разтопен восък за подпечатване и затваряне на пликове. Печатът беше тежък и ценен, от онези вещи, които се предават от поколение на поколение.

— От частния кабинет на лорд Уестклиф — прошепна Биатрикс. — Беше на бюрото му. Сигурно го използва за официалната си кореспонденция. Направо ми идва да се обеса.

— Трябва да върнем това веднага — Амелия разтърка потното си чело. — Когато разберат, че липсва, може да обвинят слугата.

Трите сестри мълчаха, ужасени при тази мисъл.

— Ще направим сутрешна визита на лейди Уестклиф — каза Попи с глух глас. — Дали утре има приемен ден?

— Няма значение — поклати глава Амелия, опитвайки се да звучи спокойно. — Няма време за чакане. Утре отиваме двете, независимо дали е подходящо, или не.

— И аз ли трябва да дойда? — попита Биатрикс.

— *Не!* — отвърнаха едновременно Амелия и Попи. И двете мислеха едно и също — че Биатрикс може да не успее да се контролира и при това посещение.

— Благодаря — момичето изглеждаше облекчено. — Макар да съжалявам, че вие трябва да оправяте бъркотиите ми. Би трябвало да бъда наказана по някакъв начин. Може би трябва да си призная и да се извиня.

— Ако ни хванат, ще бъдем принудени да го направим — каза Амелия. — Но нека първо опитаме да го прикрием.

— Трябва ли да кажем на Уин, на Лео или на Мерипен? — попита отчаяно Биатрикс.

— Не — прошепна Амелия, наведе се по-близо и допря устни до непокорните черни къдрици на сестра си. — Нека си остане между нас трите. Аз и Попи ще се погрижим за всичко, скъпа.

— Добре. Благодаря — Биатрикс се отпусна и се сгуши в нея. — Надявам се само да не ви хванат.

— Разбира се, че няма да ни хванат — ведро каза Попи. — Изобщо не се притеснявай.

— Проблемът е решен — добави Амелия.

Над наведената глава на момичето Амелия и Попи се спогледаха паникьосано.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Не знам защо Биатрикс прави това — каза Попи на следващата сутрин, докато Амелия държеше поводите на кабриолета. Бяха на път към имението Стоуни Крос с откраднатите предмети, скрити в джобовете на най-хубавите им дневни рокли.

— Сигурна съм, че не иска да го прави — каза Амелия и челото ѝ се набръчка от тревога. — Ако е било умишлено, щеше да краде неща, които истински желае, като например панделки за коса или ръкавици, или бонбони, а след това нямаше да си признае — тя въздъхна. — Всеки път се случва, когато има някаква значителна промяна в живота ѝ. Когато мама и татко починаха, когато Уин се разболя... и сега, когато останахме без корени и се преместихме в Хемпшир. Ще уредим това колкото е възможно по-добре, ще се опитаме да осигурим на Биатрикс спокойна и сигурна атмосфера.

— При нас няма такова нещо като „спокойна и сигурна“ атмосфера — намръщено произнесе Попи. — О, Амелия, защо трябваше семейството ни да е толкова *странно*!

— Ние не сме странни.

Попи разпери ръце с игнориращ жест.

— Странните хора никога не мислят, че са странни.

— Аз съм съвсем обикновена — възрази Амелия.

— Ха!

Амелия я изгледа изненадано.

— Какво, за бога, искаш да кажеш с това „ха“?

— Ти се опитваш да ръководиш всички и всичко. И не вярваш на никого извън семейството. Като бодливо прасе си. Никой не може да мине покрай бодлите ти.

— Браво, трогната съм — каза възмутено Амелия. — Да ме сравняваш с голям, настръхнал гризач, при условие, че съм решила да прекарам целия си останал живот в грижа за семейството...

— Никой не те моли за това.

— Все някой трябва да го прави. А аз съм най-голямата Хатауей.

— Лео е най-големият.

— Аз съм най-голямата *трезва* Хатауей.

— Това все още не означава, че трябва да се жертваш.

— Не се жертвам, просто съм отговорна. А ти си неблагодарна!

— Благодарност ли искаш, или съпруг? Лично аз бих предпочела съпруг.

— Аз пък не искам съпруг.

Препираха се по целия път до Стоуни Крос. Когато пристигнаха, бяха сърдити и раздразнени. Но щом лакеят излезе да им помогне, двете сложиха по една фалшива усмивка на лицата си и сплетоха ръце на път към входната врата.

Изчакаха във фоайето, докато икономът извести за идването им. За огромно облекчение на Амелия той ги поведе към салона и ги информира, че лейди Уестклиф ще дойде веднага.

Когато влязоха по-нататък в просторния салон с многобройни вази със свежи цветя и полирани мебели, светлосиня копринена тапицерия и буен огън в бялата мраморна камина, Попи възкликна:

— О, толкова е хубаво тук и така приятно мирише... освен това виж как блестят прозорците!

Амелия мълчеше, но не можеше да не се съгласи. Видът на този безупречен салон, толкова различен от праха и мизерията на къщата Рамзи, я накара да се почувства виновна и мрачна.

— Не си сваляй бонето — каза тя, когато Попи започна да развързва панделките. — Изисква се да си с него по време на официално посещение.

— Само в града — възрази Попи. — На село етикетът е по-свободен. А и, честно казано, не мисля, че лейди Уестклиф ще има нещо против.

В този миг откъм прага се чу женски глас.

— Против какво? — беше лейди Уестклиф, стройната ѝ фигура бе обгърната от розова рокля, тъмната коса — събрана отзад на тила в блестящи къдрици. Усмивката ѝ бе едновременно закачлива и очарователна. Държеше в ръце малко момиченце в синя рокличка, миниатюрно копие на самата нея с кръгли очи с цвят на меденка.

— Госпожо... — поклониха се Амелия и Попи. Решила да бъде честна, Амелия каза: — Лейди Уестклиф, в момента спорехме дали е редно да свалим, или да останем с бонетата си.

— Мили боже, не се формализирайте — възкликна лейди Уестклиф, приближавайки се с детето. — Свалете си бонетата, разбира се. И ме наричайте Лилиан. Това е дъщеря ми, Мерит. Имаме малко време за игра, преди да я сложа да спи.

— Надяваме се, че не сме прекъснали... — започна извинително Попи.

— Съвсем не. Стига да сте в състояние да издържите малките ни лудории по време на визитата си, ние сме повече от щастливи от идването ви. Изпратих да донесат чая.

Не след дълго вече разговаряха весело. Мерит бързо изостави всяка срамежливост и им показва любимата си кукла Ани и колекцията от камъчета и листа в джобчето си. Лейди Уестклиф — Лилиан — беше любяща майка и не се притесняваше да коленичи на пода, за да търси разсипаните камъчета под масата.

Отношенията ѝ с детето бяха доста необичайни за един аристократичен дом. Децата рядко биваха извеждани, за да видят посетителите, освен за кратко представяне, съпътствано от потупване по главата и бързо отпращане. По-голямата част от жените на мястото на графинята не биха се срещали с наследниците си повече от веднъж-дваж на ден, оставяйки четенето и игрите на бавачката или прислужничката.

— Нямам търпение да я видя — призна честно Лилиан. — Така че прислужниците са свикнали да понасят намесата ми.

Когато подносът с чай пристигна, куклата Ани бе сложена да седне между Попи и Мерит. Момиченцето притисна ръба на чашата до изрисуваната уста на куклата.

— Ани иска още захар, мамо — каза то.

Лилиан се усмихна, знаеше много добре кой иска да пие свръх подсладен чай.

— Кажи на Ани, че не слагаме повече от две бучки в чаша, скъпа. Иначе ще се разболее.

— Но тя толкова обича сладко — възрази детето. И добави заплашително: — Обича сладко и се сърди.

Лилиан поклати глава и въздъхна:

— Ама че вироглава кукла. Бъди твърда с нея, Мерит.

Попи, която бе наблюдавала разговора с усмивка, придоби озадачено изражение и се размърда на канапето.

— Мили боже, мисля, че съм седнала върху нещо... — Тя пхна ръка под себе си и извади малкото дървено конче, преструвайки се, че го е намерила между възглавниците.

— Кончето ми! — възкликна момиченцето и протегна пръстчета. — Помислих си, че е избягало.

— Слава богу — каза Лилиан. — Кончето е една от най-любимите играчки на Мерит. Претърсихме цялата къща за него.

Усмивката на Амелия повехна, когато срещна погледа на Попи. Двете се запитаха дали бе открита липсата и на останалите неща. Трябваше да побързат да ги върнат, особено сребърния печат. Тя прочисти гърлото си.

— Госпожо... Ами... ако не възразявате... бих искала да знам къде е тоалетната.

— О, разбира се. Да извикам ли прислужницата да ви покаже, или...

— Не, няма нужда — побърза да я възпре Амелия. След като получи нужните инструкции, тя излезе от салона и остави трите да пият чай.

Първата стая, която трябваше да открие, беше библиотеката, откъдето бяха взети картата за стереоскопа и ключа. Спомняйки си описанието на Биатрикс за разположението на помещенията, Амелия тръгна по тихия коридор. Забави крачка, когато забеляза една прислужница да мете килим, и се опита да изглежда така, сякаш знае къде отива. Жената спря метенето и се отдръпна почтително, за да й направи място.

Завивайки зад ъгъла, Амелия видя отворена врата, която разкриваше голяма библиотека с по-високи и по-ниски галерии. Слава богу, беше празна. Тя влезе вътре и видя стереоскопа на библиотечната маса. До него имаше дървена кутия, пълна с карти като онази, която носеше в джоба си. Тя мушна картата при останалите и излезе бързо от стаята, спирайки само за миг, колкото да пхне ключа в дупката на ключалката.

Оставаше само да намери частния кабинет на лорд Уестклиф и да върне сребърния печат. Усещаше тежестта му върху крака си, докато вървеше. *Моля те, нека лорд Уестклиф да не е там*, помисли си тя отчаяно. *Моля те, нека да няма никого. Моля те, нека да не ме хванат.*

Биатрикс бе казала, че кабинетът е близо до библиотеката, но първата врата, която Амелия опита, се оказа музикалната стая.

Забеляза една друга врата на отсрещната стена на коридора, но това беше килер, пълен с кофи, метли, парцали и канчета с восък и лак.

— Проклятие, проклятие, проклятие! — промърмори тя и се насочи към друга отворена врата.

Оказа се стая за билиард. Вътре имаше половин дузина мъже, погълнати от играта.

Амелия спря, лицето ѝ пламна в червенина. Двама от мъжете я забелязаха и се поклониха.

— Извинете ме — прошепна тя и изчезна.

За нейно смайване един от тях излезе от стаята и я последва по коридора.

— Мис Хатауей.

При звука на гласа му Амелия се обърна да го погледне.

— Господин Роан.

Той беше по риза, с разхлабена на врата яка. Лъскавата му черна коса беше разрошена, сякаш наскоро е прокарвал пръсти през нея. Сърцето ѝ забърза. Тя чакаше сковано, докато той се приближаваше с отпусната, плавна походка.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита я любезно. — Да не сте се изгубили?

Изоставяйки приличието за сметка на бързината, тя го хвана за навитите нагоре ръкави.

— Знаете ли къде е кабинетът на лорд Уестклиф?

— Да, разбира се.

— Покажете ми го.

Той я погледна с въпросителна усмивка.

— Защо?

— Няма време за обяснения. Просто ме заведете веднага. Моля ви, да побързаме!

Той я поведе по коридора две врати по-нататък и двамата влязоха в малка, облицована с палисандрово дърво стая. Кабинетът. Единствената украса бяха правоъгълните прозорци, покрити със стъклописи, които се редяха покрай една стена. Оттук Маркъс, лорд Уестклиф, ръководеше делата на имението.

Роан затвори вратата зад тях.

Амелия бръкна в джоба си и извади тежкия сребърен печат.

— Къде да сложа това?

— От дясната страна на бюрото, близо до мастилницата — отвърна Роан. — Откъде го взехте?

— Ще ви обясня по-късно. Умолявам ви, не казвайте на никого — тя се приближи до бюрото. — Само се надявам никой да не е забелязал, че липсва.

— На първо място: защо ви е трябвал? — попита Роан. — Фалшифициране на документи, така ли?

— *Фалшифициране?! —* Амелия пребледня. Писмо с името на лорд Уестклиф, подпечатано със семейната му емблема би било наистина могъщ инструмент. Какви други интерпретации можеха да се направят около вземането на семейния печат? — О, не, не бих... Аз... Не съм искала...

Пелтеченето ѝ бе прекъснато от спирация сърцето звук при натискането на бравата. В същия миг бе пронизана едновременно от мъка и примирение. Всичко свърши. Беше толкова близко, а сега щяха да я хванат и един господ знае какви щяха да са последиците. Нямаше начин да обясни присъствието си в този кабинет, освен да разкрие проблема на Биатрикс, което щеше да доведе до срам за цялото семейство и да съсипе бъдещето на момичето в изисканото общество. Гушчер — домашен любимец беше едно, но кражбата бе нещо съвсем друго.

Всички тези мисли прекосиха съзнанието на Амелия за един кратък миг. Но когато тя се вдърви и зачака секирата да падне, Роан се озова до нея с две крачки. И преди да е успяла да помръдне или да си поеме въздух, той я дръпна към себе си и доближи глава до нейната.

Целуна я с неприлична откровеност, което я накара да залитне. Ръцете му я обхванаха здраво, държейки я, докато устата му обхване нейната под правилния ъгъл.

Тя размаха ръце нерешително, дланите ѝ срещнаха твърдите мускули на гърдите му, копчетата на ризата му. Той беше единственото сигурно нещо в един калейдоскопичен свят, тялото му беше силно, чуждо и все пак безкрайно близко. Начинът, по който я беше целунал преди... Беше го преживявала хиляда пъти в сънищата си. Но не го бе осъзнавала досега.

Еlegantните мъжки ръце обхванаха тила и челюстта ѝ и повдигнаха лицето ѝ нагоре. Върховете на пръстите му намериха деликатната кожа зад ушите ѝ, където срещнаха копринената граница на линията с косата ѝ. И през цялото това време той продължи да я изпълва с концентриран пламък, докато вътрешността на устата ѝ настръхна сладко, а краката ѝ се разтрепериха под нея.

Устата му се вдигна, дъхът му напомняше гореща милувка срещу топлите ѝ устни. Той обърна глава, когато заговори на човека, влязъл в стаята.

— Моля за извинение, господине. Искяхме момент на усамотение.

Амелия стана тъмноредна, когато проследи погледа му към вратата, където лорд Уестклиф стоеше с неразгадаемо изражение.

Измина един напрегнат момент, докато лордът изглежда подреди мислите си. Погледът му се премести към зачервеното лице на Амелия, после се върна обратно върху това на Роан. В тъмните му очи блеснаха весели искрици.

— Ще се върна след около половин час. Добре ще е кабинетът ми да е свободен дотогава — и като кимна учтиво, той напусна стаята.

Веднага щом вратата се затвори след него, Амелия отпусна челото си на рамото на Роан и простена. Искеше да се отдръпне, но нямаше вяра на коленете си.

— Защо направихте това?

Той изобщо нямаше вид на разкаян.

— Наложил се да измисля бързо причина двамата да сме тук. Това ми се стори най-целесъобразно.

Амелия поклати глава бавно, все още облегла глава върху него. Сухата сладост на аромата му ѝ напомни на затоплена от слънцето ливада.

— Мислите ли, че ще каже на някого?

— Не — произнесе той уверено. — Уестклиф не разпространява слухове. Няма да каже думица на никого, освен...

— Освен?

— На лейди Уестклиф. На нея по всяка вероятност ще каже.

Амелия се замисли и ѝ се стори, че това може и да не е чак толкова ужасно. Лейди Уестклиф не изглеждаше от типа хора, които

биха я осъждали за това. Всъщност имаше вид на доста толерантна към скандалното, според обществото, поведение.

— Разбира се — продължи Роан, — ако лейди Уестклиф знае, съществува голяма вероятност, тя да каже на лейди Сейнт Винсънт, която трябва да пристигне заедно със Сейнт Винсънт в края на седмицата. А след като лейди Сейнт Винсънт каже на съпруга си всичко, той също ще знае. Освен тях никой друг няма да разбере. Освен ако...

Главата ѝ подскочи рязко нагоре като на кукла на конците.

— Освен ако... какво?

— Освен ако лорд Сейнт Винсънт не спомене на господин Хънт, който несъмнено ще го сподели със съпругата си и после... в основни линии всички ще научат.

— О, не. Не мога да го понеса. Той я погледна разтревожено.

— Защо? Защото са ви хванали да ви целува циганин?

— Не! Защото не съм от жените, които хващат да се целуват с *кого* и *да* било. Нямам randevu! Когато всички научат, няма да ми остане никакво достойнство. Ще изгубя репутацията си. Не... На какво се смеете?

— На вас! Не съм очаквал такава мелодрама точно от вас.

Това ядоса Амелия, която не беше жена, която си позволяваше драми. Тя заби още по-здраво ръце между тях двамата.

— Реакцията ми е напълно резонна, като се има предвид...

— Съвсем не сте лоша в това.

Тя примига объркано.

— В мелодрамата?

— Не, в целуването. С малко повече практика и ще станете изключителна. Но е нужно да се отпуснете.

— Не искам да се отпускам. Не искам да... о, боже мой — той бе навел глава към шията ѝ, търсейки видимото туптене на пулса ѝ. Бърза, гореща вълна премина през нея. — Не го правете — каза безсилно тя, но той бе настоятелен, устата му — порочно мека, и тя остана без дъх, когато усети докосването на езика му.

Ръцете ѝ се стрелнаха към мускулестите му рамене.

— Господин Роан, не бива...

— Ето така се целува, Амелия — той обхвана главата ѝ в длани, накланяйки я пъргаво на една страна. — Носовете отиват насам —

едно дезориентиращо докосване на устата му, после гореща, чувствена вълна. — Имате вкус на захар и чай.

— Аз... т-т-трябва да се връщам обратно.

— Не още — палецът му мина по току-що целунатите ѝ устни, карайки ги да се разтворят. — Пуснете ме вътре, Амелия — прошепна той.

Никога в живота си не бе предполагала, че мъж може да ѝ каже нещо толкова скандално. И ако думите бяха толкова неприлични, то блясъкът в очите му със сигурност беше изгарящ.

— Аз... аз съм стара мома — тя произнесе думата, сякаш беше талисман.

Тайна усмивка задълбочи ъгълчетата на устата му.

— Това няма да ви държи в безопасност от мен — тя се опита да се извърне от него, но ръцете му обърнаха лицето ѝ пак към неговото. — Не мога да гледам как оставате сама. Всъщност, преосмислям цялата си политика по отношение на старите моми.

Преди тя да попита какво има предвид, устата му отново притисна нейната, а пръстите му погалиха очертанията на челюстта ѝ, скланяйки я да се отпусне. Вкусът му бе толкова неустоим, че тя усети как отстъпва, как му позволява да я претърсва с бавни, еротични набези на езика си. Целувките бяха прималяващо сладки, като горещ бонбонен сироп, който се просмуква в нея, потъва дълбоко, разпалва се и кипва. Краката ѝ омекнаха, а той я обхвана с яките си ръце и я притисна към тялото си.

Ръцете му се движеха нетърпеливо по гърба и раменете ѝ, докато устните му се откъснаха от нейните, за да проучат меката извивка на опънатата ѝ шия. Той намери едно местенце, което я накара да се сгърчи, измъчвайки я нежно, докато тя занемая и започна да се извива срещу него.

Роан вдигна глава. Очите му блестяха, сякаш сярата възпираше да не изскочат навън обрамчените в тъмно ириса. Заговори бавно, сякаш подбираше думите като нападали листа от земята.

— Това е може би лоша идея.

Амелия кимна разтреперана.

— Да, господин Роан.

Върховете на пръстите му накараха да се издигне нова червена вълна върху бузите ѝ.

— Казвам се Кам.

— Не мога да ви наричам така.

— И защо не?

— Знаете защо — дойде неувереният отговор. Едно дълго дихание секна, когато усети устата му да слиза към бузата ѝ, плъзгайки се по гладката кожа. — Какво означава то?

— Името ми ли? Това е циганската дума за слънце.

Амелия не можеше да мисли.

— А знаете ли, че циганите имат по три имена?

Тя поклати бавно глава, докато устата му мина по челото ѝ. Дъхът му опари кожата ѝ, когато произнесе:

— Първото е тайно име, което майката прошепва в ухото на детето при раждането. Второто е племенно, използвано само от други цигани. А третото е името, което използваме, когато общуваме с нецигани.

Ароматът му беше навсякъде около нея, лек и свеж.

— Какво... какво е племенното ви име?

Той се усмихна леко, устата му се изви срещу кожата ѝ.

— Не мога да ви го кажа. Все още не ви познавам достатъчно.

Все още. Измъчващото обещание, запечатано в тези две думи, съкрати дъха ѝ.

— Пуснете ме — прошепна.

— Да. Само още една. Само... — той се наведе и лакомо пое устата ѝ.

Изпълнена от удоволствие, Амелия потърси косата му, намирайки силно удовлетворение в това да прокарва пръсти през лъскавите черни къдрици. Когато усети, че тя го докосва, той простена окуражаващо. Ритъмът на дишането му се промени, стана по-неравен, целувките му — по-твърди и упоителни.

Той взе онова, което тя предложи — повече, — спускайки езика си по-дълбоко, засилвайки усещането. А тя отговаряше, докато душата ѝ се опърли по краищата, а мислите ѝ изчезнаха като искрици, прескачащи от буен огън.

Роан рязко откъсна уста от нейната и я притисна силно към очертанията на тялото си. Тя усети как се изпъва в едва доловимо люшване, нуждаеща се от триене, натиск и освобождение. Той я

държеше неподвижно, близко до себе си, докато тя се разпалваше и трепереше от копнеж.

Хватката му се разхлаби и накрая той я отблъсна напълно от себе си.

— Извинете ме — произнесе. Видя го как трудно преглъща, видя замаяното изражение в очите му. — Обикновено не ми е толкова трудно да спра.

Амелия кимна и обви ръце около себе си. Не знаеше, че е започнала да потропва нервно, докато Роан не пхна крак под полите ѝ, притискайки леко пръстите на крака ѝ.

— Колибри — прошепна той. — Сега е по-добре да тръгвате. Ако не го направите, ще ви компрометирам по начин, който никога не сте се представяли, че е възможен.

Амелия не беше сигурна как ще се върне обратно в салона, без да се изгуби. Имаше чувство, че се движи през пластовете на някакъв сън.

Стигайки до канапето, на което седеше Попи, тя прие още една чаша чай и се усмихна на Мерит, която се опитваше да извади от собствената си чаша парченце разтопена бисквита. До съзнанието ѝ едва стигна предложението на Лилиан цялото семейство Хатауей да се присъединят към пикника в края на седмицата.

— Искаше ми се наистина да приемем поканата — каза замислено Попи по пътя за обратно. — Но предполагам, че само ще си навлечем неприятности, тъй като Лео може да се държи неприятно, а Биатрикс — да открадне нещо.

— Пък и сме прекалено много хора — произнесе отнесено Амелия.

Само една мисъл бе ясна и отчетлива в главата ѝ. Кам Роан скоро ще се върне в Лондон. Заради себе си — а може би и заради него — тя трябваше да избягва всячески Стоуни Крос, докато не си е тръгнал.

Дали защото всички бяха изморени от чистене, оправяне и организиране, но тази вечер цялото семейство Хатауей беше в някакво неопределено настроение. Всички, освен Лео, се бяха събрали и излегнали около камината в една от стаите на долния етаж, докато Уин четеше на глас роман на Дикенс. Мерипен бе заел отдалечения ъгъл на

стаята, близо до семейството, но не напълно като част от него, и слушаше напрегнато. Никакво съмнение, че Уин би могла да чете имена от застрахователния регистър, и той пак би намерил това за очарователно.

Попи се занимаваше с ръкоделие, украсяваше чифт мъжки чехли с ярки вълнени конци, докато Биатрикс играеше откъсната близо до камината. Забелязвайки начина, по който най-малката ѝ сестра прелиства картите, Амелия се разсмя.

— Биатрикс — каза тя, когато Уин довърши главата. — Защо, за бога, лъжеш на солитер^[1]? Играеш сама срещу себе си.

— Точно защото никой няма да протестира, когато мамя.

— Важното е не дали ще спечелиш, а как ще спечелиш — каза Амелия.

— Чувала съм го и преди, но не съм съгласна. Много по-приятно е да печелиш.

Попи поклати глава над бродерията.

— Биатрикс, ти определено си безсрамна.

— И победител — усмихна се доволно момичето, оставяйки долу точната карта, която искаше.

— Къде сбъркахме? — запита Амелия, без да се обръща конкретно към никого.

Уин се усмихна.

— Тя има няколко удоволствия, скъпа. От една игра на солитер няма никой да пострада.

— Предполагам — Амелия искаше да каже още нещо, но вниманието ѝ бе отклонено от студения повей на въздуха около глезените ѝ и вцепенения палец. Потръпна и се загърна по-плътно с плетения шал. — Боже, тук наистина е студено.

— Сигурно седиш на течение — загрижено я погледна Попи. — Ела до мен, Амелия, аз съм по-близо до камината.

— Благодаря, но мисля, че ще отида да си легна — все още треперейки, Амелия се прозя. — Лека нощ на всички — излезе в момента, когато Биатрикс молеше Уин да прочете още една глава.

Когато тръгна по коридора, отмина една малка стая, която — доколкото можеха да кажат — е била навремето стая за джентълмени. В нея имаше ниша, голяма точно като за билиардна маса, и една мръсна картина с ловна сцена на стената. Между прозорците беше сложен

огромен, тапициран стол с изтъркана кадифена дамаска. Светлината от стоящата лампа се разливаше по пода в неясно петно.

В стола дремеше Лео, отпуснал едната си ръка отстрани. На пода до него стоеше празна бутилка и хвърляше островърха сянка.

Амелия щеше да продължи по пътя си, но нещо в беззащитната поза на брат ѝ я накара да спре. Той спеше с глава, обронена на едното рамо, с леко отворени устни, също както правеше в детството. С лице, от което бяха изтрети гнева и мъката, изглеждаше млад и уязвим. Тя си спомни храброто красиво момче, каквото Лео беше някога, и сърцето ѝ се сви от жалост.

Реши да влезе в стаята и бе шокирана от рязката смяна на температурата, от щипещия въздух. Тук беше много по-студено, отколкото навън. Не се дължеше на въображението ѝ — можеше да види бялата пара от дишането си. Като потръпна, тя се приближи до брат си. Студът бе концентриран около него, тя усети как дробовите ѝ болезнено се свиват. Когато се приведе над отпуснатото му тяло, обзе я чувство на мрачна безнадеждност и тъга.

— Лео! — лицето му беше сивкаво, устните — сухи и сини, а когато го докосна по бузата, тя бе лишена от всякаква топлинка. — Лео!

Никакъв отговор.

Амелия го разтърси, като го блъсна силно в гърдите и обхвана вкочаненото му лице в шепи. В този миг почувства някаква невидима сила да я дърпа. Продължи упорито.

— Лео, събуди се!

За нейно огромно облекчение той се размърда и издиша, а клепачите му потрепнаха и се вдигнаха. Ирисите на очите му бяха бледи като лед. Дланите му се пресегнаха към раменете ѝ и той промърмори замаяно:

— Буден съм. Буден съм. Исусе. Не викай. Вдигна такъв шум, че ще събудиш и умрял.

— За миг си помислих, че точно това правя — Амелия се беше почти свлякла върху ръкохватката на стола и трепереше. Студът започна да се оттегля. — О, Лео! Беше толкова неподвижен и блед! Имах чувството, че гледам труп.

Брат ѝ разтърка очи.

— Само малко съм поизмръзнал. Не съм умрял.

— Не се събуждаше.

— Не исках. Аз... — той спря и я погледна разтревожено. Тонът му беше мек и учуден. — Сънувах. Толкова правдоподобен сън...

— Какво сънува?

Отговор не последва.

— Лора ли? — настоя Амелия.

Лицето му се затвори, дълбоките бръчки, които минаваха по повърхността на лицето му бяха като пукнатини, получени при разширяването на лед във вътрешността на камък.

— Казах ти никога да не споменаващ името ѝ пред мен!

— Да, защото не искаш да ти се напомня за нея! Но това няма значение Лео! Няма да спреш да мислиш за нея, независимо дали чуваш името ѝ, или не!

— Няма да говоря за нея!

— Това очевидно отбягване няма да проработи — тя се запита как да лавира в разговорите, за да стигне по някакъв начин до него. Опита се да звучи твърдо: — Няма да позволя да се разпаднеш на парченца, Лео!

Погледът, с който я погледна, ѝ даде да разбере, че твърдостта ѝ не е била добър избор.

— В някакъв момент — произнесе той със студена любезност, — човек и да не иска, разбира, че съществуват неща извън неговия контрол. И ако искам да се разпадна на парченца, то няма да чакам да получа проклетото ти разрешение.

Тя се опита да звучи съчувствено:

— Лео... знам през какво премина след смъртта на Лора. Толкова съжалявам.

— Не, не съжаляваш. Никога не си обичала никого по този начин.

Амелия примига слисано.

— Обичала съм много хора в живота си.

— Не по начина, за който говорим. Нищо не разбираш.

— Знам обаче, че другите хора се възстановяват след загуба, че се опитват отново да намерят щастие...

— Няма повече щастие — отвърна ѝ Лео грубо. — Няма спокойно кътче на света за мен. Тя отнесе всичко това със себе си.

Моля ти се, Амелия... иди да се месиш в работите на някого друго и ме остави на мира!

---

[1] Вид игра с карти — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сутринта след визитата на Амелия Хатауей, Кам отиде да посети лорд Уестклиф в частния му кабинет, спирайки пред откритата врата:

— Господине...

Той потисна една усмивка, когато забеляза порцелановата главичка на една детска кукла под махагоновото бюро, сложена да седне до единия крак на бюрото, и остатъците от медения пай. Знаеше, че графът боготвори тригодишната си дъщеря, което го накара да предположи, че не е могъл да откаже на нахълтването на Мерит.

Уестклиф вдигна поглед и направи жест на Кам да влезе.

— За племето бришън ли става дума? — попита той без прелюдия.

Кам седна на посочения му стол.

— Не, то се предвожда от мъж на име Дениър. Видели са маркерите по дърветата.

Тази сутрин един от арендаторите на Уестклиф каза, че някакви цигани са направили лагер покрай реката. За разлика от другите земевладелци в Хемпшир, Уестклиф нямаше нищо против присъствието на цигани в имота си, стига да не създават неприятности и да не прекаляват с престоя си.

Беше се случвало понякога графът да изпраща храна и вино на гостуващите цигани. Те пък се отплащаха, като слагаха маркери на дърветата, давайки да се разбере, че това е приятелска територия. Обикновено оставаха само няколко дена и си тръгваха, без да създават главоболия в имението.

След като научи за идването на циганите, Кам беше предложил на графа да отиде и да ги попита какви са плановете им. Уестклиф се съгласи, доволен, че може да изпрати човек, който говори техния език.

Визитата мина добре. Племето беше малко, водачът им — приятен човек, който увери Кам, че няма да създават неприятности.

— Възнамеряват да останат тук не повече от седмица — информира Кам графа.

Решителният тон на графа го накара да се усмихне.

— Не ви харесва да ви посещават роми.

— Не е нещо, за което съм мечтал — призна Уестклиф. — Присъствието им създава напрежение у селяните и арендаторите.

— Но им позволихте да останат. Защо?

— От една страна, близостта им прави възможно да се разбере какво правят. А от друга... — Уестклиф направи пауза, сякаш се опитваше да намери най-подходящата дума. — Мнозина гледат на циганите като на банда скитници, просяци и крадци. Но според другите притежават своя собствена автентична култура. Ако човек се съгласи с последното, не може да ги наказва, че живеят като деца на природата.

Кам вдигна вежди впечатлен. Рядко се случваше някой, а още по-малко пък аристократ, да се държи справедливо с циганите.

— А вие поддържате точно тази гледна точка, така ли?

— Клоня към нея... — Уестклиф се усмихна слабо и додаде: — Но в същото време знам, че именно като деца на природата понякога са доста крадливи.

Кам се ухили.

— Ромите са убедени, че никой не притежава природата или живота. И в определен смисъл никой не може да открадне нещо, което принадлежи на всички хора.

— Моите арендатори-фермери няма да се съгласят — каза сухо Уестклиф.

Кам се облегна назад и отпусна ръка върху ръкохватката на стола. Златните му пръстени блестяха на фона на богатия махагон. За разлика от графа, който беше облечен в шит по поръчка костюм и грижливо вързана вратовръзка, Кам носеше ботуши и бричове, и разкопчана на врата риза. Не би било подходящо да посещава водача на племето, пременен в стегнати дрехи като *гаджо*.

Уестклиф го изглежда внимателно.

— Какво си казахте насаме? Сигурно са изразили известна изненада да видят ром, който живее с *гаджос*.

— Изненада... — съгласи се Кам, — както и известно съжаление.

— Изненада? — графът не беше осведомен дотам, че да знае, че ромите гледат на *гаджос* като на по-низши от себе си.

— Съжالياват всеки, принуден да живее по този начин — Кам направи кръг с ръка към заобикалящата ги луксозна обстановка. — Да спи в къща. Обременен от притежания. Да живее по график. Да носи джобен часовник... Всичко това според тях е неестествено — той замълча, мислейки си как още щом стъпи в лагера на племето, в него се върна онова чувство за лекота и свобода, забравено отдавна. При вида на каруците, *вардос*, с кучета, отпуснати мързеливо между предните колела, хубавите, доволни коне, вързани наблизко, мириса на пушек от дърва и пепел... всичко това бе събудило мили детски спомени. И копнеж. Той искаше този живот, никога не бе преставал да го иска. Така и не намери нещо, с което да го замени.

— Според мен няма нищо неестествено да искаш да живееш под покрив, когато вали — отбеляза Уестклиф. — Както и да притежаваш и обработваш земята, или да измерваш хода на деня като използваш часовник. В природата на човека е заложено да налага волята си над заобикалящата го среда. Иначе обществото би се разпаднало и не би имало нищо, освен хаос и войни.

— А англичаните с техните часовници и ферми, и огради... те не воюват, така ли?

Графът се намръщи.

— Не може да се гледа на това толкова опростенчески.

— Ромите го правят — Кам се загледа във върховете на ботушите си, остарялата кожа бе покрита със засъхнала речна тиня. — Поканиха ме да отида с тях, когато си тръгнах — каза той почти отсъстващо.

— Вие отказате, разбира се.

— Искан да кажа „да“. Ако не бяха отговорностите ми в Лондон, щях да го направя.

Лицето на Уестклиф остана безизразно. Несигурна пауза.

— Изненадвате ме.

— Защо?

— Защото сте човек с необикновени способности и ум. Имате богатство и перспективи да го увеличите още. Няма логика да оставите всичко това да иде на вятъра.

По устните на Кам премина усмивка. Макар лорд Уестклиф да бе широко скроен мъж, той имаше силно консервативно мнение за това

как хората трябва да живеят. Неговите ценности, между които чест, промишленост, напредък не бяха съвместими с тези на ромите. За графа природата бе нещо, което трябва да се използва и организира — цветята трябва да са в градински лехи, животните трябва да се опитомяват или ловуват, земята да е почистена. А един млад мъж да се занимава с продуктивно предприемачество, да се ожени за правилната жена, с която да създаде солидно британско семейство.

— Защо да иде на вятъра?

— Човек трябва да развие пълния си потенциал — дойде непоколебимият отговор на графа. — Вие не бихте могли повече да живеете като ром. Основните ви нужди — храна и покрив над главата — едва ли биха били удовлетворени. Ще се сблъскате с вечно преследване. Как, за бога, би могъл да ви харесва такъв живот, когато имате почти всичко, което човек би могъл да иска?

Кам сви рамене.

— Това е свободата.

Уестклиф поклати глава.

— Ако искате земя, имате средствата да купите много от нея. Ако искате коне, можете да купите цяло хергеле, чистокръвни и ловджийски. Ако искате...

— Това не е свобода. Колко време ви отнема да ръководите делата на имението, инвестиции, компании, да се срещате с агенти и брокери, да пътувате до Бристол и Лондон?

Уестклиф изглеждаше оскърбен.

— Да не би да искате да ми кажете, че се готвите да се откажете от работата си, от амбициите си, от бъдещето си... за да обикаляте земята в каруца?

— Да. Обмислям го.

Кафявите очи на Уестклиф се присвиха.

— И мислите — след години продуктивен живот в Лондон, — че ще се приспособите щастливо към едно съществуване на безцелно скиталчество?

— Това е животът, за който съм бил роден. За вашия свят аз не съм нищо друго, освен екзотика.

— Една дяволски успешна екзотика. Освен това имате възможността да бъдете пример за вашата общност...

— Господ да ми е на помощ. — Кам започна да се смее безпомощно. — Ако някой ден се стигне до това, трябва да бъде застрелян.

Графът вдигна сребърния печат за писма от ъгъла на бюрото си, разглеждайки гравираната му основа с прекомерно внимание. Използва крайчеца на палеца си, за да отстрани една втвърдена капчица восък, която помрачаваше лъскавата повърхност. Кам не се остави да бъде заблуден от внезапната нерешителност на графа.

— Човек не може да не забележи — промърмори графът, — че докато обмисляте промяна на целия си начин на живот, вие също така проявявате очебиен интерес към госпожица Хатауей.

Изразението на Кам не се промени, очертанията на усмивката му останаха здраво фиксирани.

— Тя е красива жена. Трябва да съм сляп, за да не я забележа. Но това трудно ще промени бъдещите ми планове.

— Засега.

— Винаги — отвърна Кам, долавяйки ненужната интензивност на собствения си глас. Опита се веднага да регулира тона си. — Бях решил да тръгна след два дни, след като със Сейнт Винсът обсъдим няколко проблема, касаещи клуба. Малко вероятно е да видя отново мис Хатауей. — *Слава богу*, добави наум той.

Няколкото срещи, които бе имал с Амелия Хатауей, бяха уникално обезпокояващи. Кам не можеше да си спомни откога, ако изобщо някога се бе случвало, не е бил така впечатлен от жена. Той не беше човек, който си пъха носа в чуждите работи. Не беше човек, склонен да дава съвети, и не отделяше много време да мисли над проблеми, които не го засягат пряко. Но бе неустойчиво привлечен от Амелия. Тя беше толкова възхитително сериозна, толкова заета да се опитва да ръководи всички около себе си, че беше невероятно изкусително да отвлече вниманието ѝ. Да я накара да се смее. Да я накара да играе. А можеше, ако поиска. Знаейки, че това прави още по-трудно да стои далеч от нея.

Здравите връзки, които тя бе създала с останалите в семейството ѝ, степента, до която бе готова да стигне в грижата си за тях... това му действаше на първично ниво. Ромите бяха такива. Държаха на рода. И все пак Амелия беше негова противоположност в най-същностното, домашарка, която държи на здравите корени. Беше ирония, че е

очарован от някой, който въплъщава всичко онова, от което той имаше нужда да избяга.

О лов таи, о бенг наши, бешен патшаса, беше една от поговорките на баба му. „Нито парите, нито дяволът могат да стоят на едно място“. Макар да знаеше цената, която трябва да плати, Кам не преставахе да мисли... по дяволите, какво удоволствие щеше да е да отнесе Амелия Хатауей в леглото...

Сякаш цялото графство бе излязло за Парцаления панаир, който традиционно се провеждаше всяка година на дванайсети октомври от най-малко сто години. Селото, със спретнатите си магазини и чернобели къщи със сламени покриви бе почти нелепо очарователно. Тълпите се трупаха на поляната или крачеха по главната улица, покрай която бяха издигнати безброй временни конски ясли и навеси. Продавачи продаваха евтини играчки, храни, торби сол от Лаймингтън, стъклария и платове, и гърнета пчелен мед от околността. Музиката на певците и музикантите бе периодически нарушавана от ръкопляскания, когато артистите изпълняваха номера за минаващите. По-голямата част от наемането на работници бе приключила с надяващите се за работа работници и чираци, наредени на опашка на селската поляна, които разговаряха с потенциалните работодатели. След като се бяха споразумели, на новите слуги бе даден малък аванс и останалата част от деня бе преминала във веселие и забави.

Мерипен бе отишъл сутринта, за да намери двама-трима подходящи слуги за къщата Рамзи. След като приключи работа, той се върна в селото в късния следобед, съпроводен от цялото семейство Хатауей. Те бяха възхитени от перспективата за музика, храна и забавления. Лео незабавно изчезна с две жени от селото, оставяйки сестрите си на грижите на Мерипен.

Промъквайки се между конюшните, сестрите се гостиха с пай от свинско, баница с праз, ябълки и круши, и за най-голямо удоволствие на момичетата — с джинджифилови курабийки. Бяха направени във формата на човечета, изпечени и украсени отгоре. Пекарят ги увери, че всички неомъжени госпожици трябва да изядат по една за късмет, ако искат да си хванат наистина добър мъж някой ден.

Между пекаря и Амелия избухна весел спор, когато тя решително отказа да вземе за себе си, казвайки, че не иска да се омъжи.

— Разбира се, че искате! — настоя мъжът с лукава усмивка. — Всяка жена го иска!

Амелия се засмя и даде курабийката на сестрите си.

— Колко ви дължа за трите, сър?

— По фардинг за всяка — той се опита да ѝ пробута четвърта. — За тази няма да ви взема пари. Ще е огромна загуба една такава синеока госпожица да си иде без мъж.

— О, не бих могла! — възрази Амелия. — Благодаря, но не...

Зад нея се чу глас:

— Тя ще я вземе.

Смущение и удоволствие кипнаха в тялото ѝ и тя видя една тъмна и мускулиста ръка да се протяга и да пуска сребърна монета в протегнатата длан на продавача. Чувайки възклицанията на сестрите си, Амелия се обърна и погледна нагоре към ясните златисто лешникови очи.

— Нуждаете се от късмет — каза Кам Роан, притискайки бисквитата към неохотната ѝ ръка. — Ето, изяжте я.

Тя се подчини, отхапвайки преднамерено бавно главата на човечето, и той се разсмя. Устата ѝ се напълни със слюнка от богатия вкус на меласата и топящата се сладост върху езика ѝ.

Присви очи и погледна към Роан. Трябваше да има поне един-два недостатъка, някаква неравност по кожата или структурата... но тенът му бе толкова гладък и тъмен като мед, а линиите на чертите му бяха перфектни. Когато наведе глава към нея, нетърпимо силното слънце изсипа блясък в тъмните вълни на косата му.

Едва успявайки да преглътне джинджифиловата курабийка, Амелия смотолев:

— Не вярвам в късмета.

Роан се засмя.

— Или в съпрузите, както изглежда.

— Що се касае до мен, не. Колкото за другите...

— Няма значение. Така или иначе ще се омъжите.

— Защо го казвате?

Преди да отвърне, Роан хвърли подозрителен поглед към сестрите Хатауей, които се усмихваха доброжелателно. Мерипен, от друга страна, се мръщеше.

— Мога ли да отвлека сестра ви? — попита той момичетата. — Трябва да говоря с нея по някои въпроси за пчелите.

— Какво означава това? — попита Биатрикс, докато вземаше обезглавеното курабиено човече от Амелия.

— Предполагам, че господин Роан има предвид нашата стая с пчели — намеси се Уин с усмивка, леко побутвайки сестрите си да се отдалечат заедно с нея. — Хайде, елате да проверим дали можем да намерим сергия с бродирана коприна.

— Не се отдалечавайте — извика им Амелия, изумена от скоростта, с която семейството ѝ я изостави. — Бий, не си играй с нищо, преди да сте се спазарили за цената. Уин... — Гласът ѝ секна, когато ги видя да се разпръскват между сергиите, без да я слушат.

Само Мерипен я изгледа заплашително през рамо.

Явно развеселен от раздразнението на Мерипен, Кам ѝ предложи ръката си.

— Елате с мен.

Можеше да възрази на изречената с мек глас команда, но по всяка вероятност това бе последният път, в който го вижда. И бе трудно да устои на примамливия блясък в очите му.

— Защо казахте, че ще се омъжа? — попита тя, докато вървяха през тълпата със спокойна крачка. От вниманието ѝ не убегна, че много погледи се спираха върху красивия ром, облечен като джентълмен.

— Написано е на ръката ви.

— Гледането на ръка е шарлатанство. Освен това мъжете не гледат. Само жените.

— Това, че не го правим — весело възрази Кам, — не означава, че не можем. Всеки може да види линията на брака ви. Ясно е като ден.

— Линията на брака? Къде се намира? — Амелия измъкна ръката си изпод неговата и впери очи в дланта си.

Роан я помъкна със себе си към сянката на един бук в края на поляната. Тълпите се стичаха към окосеното пространство, докато последните няколко гирлянди слънчева светлина потъваха зад

хоризонта. Започнаха да палят факли и лампи навсякъде в очакване на вечерта.

— Ето тук — Роан взе лявата ѝ ръка, обръщайки я с дланта нагоре.

Пръстите на Амелия се свиха и през нея премина вълна на смущение. Би трябвало да носи ръкавици, но най-хубавите ѝ бяха с петна, вторият чифт имаше дупка на един от пръстите, а още не бе успяла да си купи нови. И за да се влошат нещата още повече, на палеца ѝ имаше коричка от заздравяващата рана от ръба на кофата, а ноктите ѝ бяха изрязани ниско като на дете, след като ги бе счупила. Това бе ръка на прислужница, не на дама. За един кратък момент ѝ се прииска да имаше ръцете на Уин, бледи, с дълги пръсти и елегантни.

Роан я погледна. Когато Амелия се опита да се отдръпне, той стисна ръката ѝ още по-твърдо в своята.

— Почакайте — чу го тя да произнася тихо.

Не ѝ оставаше друго, освен да я отпусне в топлината на дланта му. Изчерви се, когато усети палеца му да се движи напред-назад, докато всичките ѝ пръсти не се разтвориха.

Тихият му глас сякаш се събираше в някакъв скрит център на удоволствието в основата на черепа ѝ.

— Ето тук — пръстът му мина по една линия под малкия ѝ пръст. — Само един брак. Ще е дълъг. А тези... — той проследи три малки вертикални бразди, които се пресичаха с линията на брака. — Означават, че ще имате най-малко три деца — той присви очи, концентрирайки се. — Две момичета и едно момче. Елизабет, Джейн и... Игнасиъс.

Тя не се сдържа и се усмихна.

— *Игнасиъс?*

— На баща си — произнесе той сериозно. — Много изтъкнат пчелар.

Искриците шеговитост в очите му накараха пулса ѝ да препуска. Тя взе ръката му и се втренчи в твърдите линии.

— А сега да видим вашата.

Роан държеше ръката си отпусната, но тя усети силата ѝ, костите и мускулите, огънати под повърхността на загорялата на слънцето кожа. Пръстите му бяха добре поддържани, ноктите — безупречно чисти и изрязани почти до живеца. Циганите бяха взискателни, дори

ритуални по отношение на миенето. Семейството дълго се бе забавлявало на представата на Мерипен за истинска чистота, на изискванията му да се мие на течаща вода, вместо да се кисне във вана.

— Вие имате дори по-дълбока линия на брака от мен — каза Амелия.

Той отвърна с кратко кимване, погледът му не се отместваше от лицето ѝ.

— И вие ще имате три деца... или четири? — тя докосна едва доловимо линията отстрани на дланта му.

— Само три. Тази линия означава, че ще имам много кратък годеж.

— Сигурно някой обиден баща ще ви подкара с пушката си към олтара.

Той се ухили.

— Само ако отвлека годеницата си от спалнята ѝ.

Тя го изгледа изучаващо.

— Трудно си ви представям като съпруг. Изглеждате прекалено самотен.

— Съвсем не. Ще водя съпругата си навсякъде със себе си — пръстите му уловиха игриво палеца ѝ, сякаш бе цвят на глухарче. — Ще пропътуваме света от единия до другия край в каруца. Ще сложа златни пръстени на ръцете и краката ѝ и гривни на глезените ѝ. А нощем ще вия косата ѝ и ще я реша, докато изсъхне на пламъка на огъня. И ще я будя с целувки всяка сутрин.

Амелия извърна поглед от него, страните ѝ станаха тъмnochервени. Тя се отдръпна, имаше нужда да върви, да направи нещо, което да прекъсне интимния момент. Усети го как застава до нея и двамата пресякоха селската ливада.

— Господин Роан... защо напуснахте племето си?

— Не съм напълно сигурен.

Тя го погледна изненадано.

— Бях десетгодишен — обясни той. — Доколкото мога да си спомня, пътувах с племето в каруцата на дядо ми. Никога не съм познавал родителите си — майка ми е умряла по време на раждането ми, а баща ми е бил ирландски *гаджо*. Семейството му не е признало брака му и го убедило да изостави майка ми. Не мисля, че е разбрал, че тя е родила.

— Някой направил ли е опит да му каже?

— Не знам. Може би са решили, че няма смисъл. Според баба ми и дядо ми е бил млад... — той й хвърли кратка, палава усмивка — И незрял дори за *гаджо*. Един ден баба ме облече в нова риза, ушита от нея, и ми каза, че трябва да оставя племето. Каза ми, че съм в опасност, и че не мога да живея повече с тях.

— Каква опасност? От какъв характер?

— Не ми каза. Един по-голям мой братовчед — името му е Ноа — ме заведе в Лондон и ми помогна да си намеря работа. Обеща да се върне един ден за мен и да ми каже, когато съм в безопасност да се прибера.

— А междувременно вие работехте в игралния клуб?

— Да, старият Дженър ме нае в началото като момче за всичко — изражението на Роан омекна при спомена. — Разбира се, той беше раздразнителен и бързо кипваше, но беше добър човек. Грижеше се за мен.

— Сигурно не ви е било лесно — Амелия се изпълни със съчувствие към някогашното момче, изоставено от семейството си и принудено само да си проправя път в живота. — Учудвам се, че не сте се опитали да се върнете в племето си.

— Бях обещал да не го правя — виждайки как едно листо се завърта и пада от клона на дървото над тях, той се протегна нагоре и го хвана във въздуха. Допря го до носа си, вдиша сладостта му и й го подаде.

— Останах в клуба години наред — каза той като нещо подразбиращо се. — Чаках Ноа да се върне за мен.

Амелия разтърка сбръчканата кожица на листото между пръстите си.

— Но той не се е върнал.

Роан поклати глава.

— После Дженър умря и дъщеря му и зет му станаха собственици на клуба.

— Като работодатели добре ли се отнасяха с вас?

— Повече от добре — на челото му се образува дълбока бръчка. — От тях започна проклятието на добрия ми късмет.

— Да, чух за това — тя му се усмихна. — Но тъй като не вярвам в късмет или клетви, оставам скептична.

— Това е достатъчно да съсипе един циганин — произнесе тихо той със сериозност, в която тя не се съмняваше.

Полувесело, полузавистливо Амелия попита:

— Имали ли сте някога преди подобен проблем?

Роан поклати глава.

— Но би трябвало да видя, че ме очаква. Това е съдба — като спря с нея, той ѝ показа дланта си, където в основата на показалеца се виждаха звездообразни пресечки. — Финансов просперитет — последва мрачното му обяснение. — И скоро няма да се промени.

— Можете да раздавате парите си. Има безброй благотворителни организации, както и хора в нужда.

— Така мисля да направя. Скоро — като я хвана за лакътя, той я поведе внимателно по неравната пътека. — Вдругиден се връщам в Лондон, за да намеря управител за клуба.

— А после какво ще правите?

— Ще живея като истински ром. Ще намеря някое племе, с което да пътувам. Край на счетоводните книги, на вилиците за салата или боята за обувки. Ще бъда свободен.

Той изглеждаше убеден, че такъв прост живот може да го задоволи, но Амелия се съмняваше. Проблемът беше, че не съществува нещо средно. Човек не можеше да е скитник и изискан джентълмен в едно и също време. Трябваше да направи избор. Това я накара да изпита благодарност, че в нейната природа няма двойственост. Тя знаеше точно коя е и каква е.

Роан я заведе до селския магазин за алкохол и купи две чаши сливово вино. Тя отпи плодовата напитка жадно.

— Не толкова бързо — предупреди я той — Това нещо е по-силно, отколкото предполагате. Още малко, и ще трябва да ви нося вкъщи на рамо като агне.

— Не е чак толкова силно — възрази Амелия, която не можеше да усети алкохола в плодовия аромат на питието. Беше вкусно, великолепието на сухи сини сливи остана върху езика ѝ. Тя подаде чашата си на продавача да я напълни отново. — Ще взема още една.

Макар че благовъзпитаните жени обикновено не ядяха и не пиеха на обществени места, правилата често се отхвърляха на селски панаири и празненства, където благородници и обикновени хора се смесваха, игнорирайки условностите.

Гледайки я развеселено, Роан довърши виното си и я изчака търпеливо, докато пиеше.

— Намерих един пчелар — каза той. — Описах му проблема ви. Обеща ми да дойде в къщата Рамзи утре или най-късно вдругиден. Така или иначе ще се отървете от пчелите.

— Благодаря ви — пламенно отвърна Амелия. — Задължена съм ви, господин Роан. Дали ще отнеме много време преместването на роя?

— Няма как да знаем, докато човекът не го види. При положение, че къщата отдавна не е обитавана, може да се окаже доста голям. Веднъж попаднал на рой, който по негова преценка наброявал над половин милион пчели.

Очите ѝ се разшириха.

— Половин милион?

— Съмнявам се, че положението при вас е чак толкова лошо — каза Роан. — Но е почти сигурно, че част от стената ще трябва да се свали след махането на пчелите.

Още разходи. Още ремонти. Раменете на Амелия се сведоха надолу при тези мисли.

— Ако знаех, че къщата Рамзи е в такова ужасно състояние, никога не бих преместила семейството в Хемпшир. Не трябваше да се доверявам на думите на адвокатата, че сградата била подходяща. Но толкова бързах да откъсна Лео от Лондон... и толкова исках ново начало за всички ни...

— Не можете да отговаряте за всичко. Брат ви е възрастен човек. Както Уинифред и Попи. Те са се съгласили с вашето решение, нали?

— Да, но Лео не разсъждаваше разумно. И все още не разсъждава. А Уин е толкова крехка и...

— Май обичате да се самообвинявате, така ли е? Хайде, елате с мен.

Тя остави празната си чаша на ъгъла на щанда, чувствайки се замаяна. Втората чаша вино беше грешка.

А да ходи някъде с Роан, когато се стъмнява все повече и с всичките тези пируващи навсякъде наоколо хора, щеше да е втора грешка. Но когато погледна в лешниковите му очи, почувства абсурдна дързост. Само няколко откраднати минути... не можеше да устои на дяволитостта на усмивката му.

— Семейството ми ще се притеснява, ако не се върна скоро при тях.

— Знаят, че сте с мен.

— Точно затова ще се притесняват — каза тя, карайки го да се разсмее.

Минаха покрай една маса, натоварена с колекция от магически фенери, малки ламаринени лампи, украсени релефно с концентрирани лещи отпред. Имаше един прорез колкото за ръка, за да се пъхне нарисувано стъкло точно зад лещите. Когато лампата беше запалена, се проектираше изображение върху стена. Роан настоя да купи една такава за Амелия заедно с пакетче плочки.

— Но това е детска играчка — възрази тя, хванала фенера за телената му дръжка. — Какво ще правя с нея?

— Ще се отдадете на безсмислено забавление. Ще играете. Трябва да опитате някога.

— Играта е за деца, не за възрастни.

— О, мис Хатауей — произнесе тихо той, отвеждайки я от масата. — Най-хубавият вид игра е за възрастните.

Те заобиколиха тълпата, движейки се на зигзаг като бродираща игла, докато накрая се отдалечиха от факлите, движението и музиката, стигайки до дивата, светеща безмълвност на една букова гора.

— Ще ми кажете ли какво правеше у вас този сребърен печат от кабинета на Уестклиф? — попита той.

— По-скоро не, ако нямате нищо против.

— Защото се опитвате да предпазите Биатрикс.

Изненаданият ѝ поглед се отклони към сенките.

— Откъде... това че... защо споменахте сестра ми?

— В нощта на партито Биатрикс е имала времето и възможността. Въпросът е защо го е искала?

— Биатрикс е добро момиче — побърза да каже Амелия. — Никога не би направила преднамерено нещо лошо, а вие... не сте казали на никого за печата, нали?

— Разбира се, че не — ръката му докосна страната ѝ. — Спокойно, колибри. Няма да издам тайната ви. Аз съм ваш приятел. Мисля... — кратка, наелектризираща пауза. — В някой друг живот бихме могли да бъдем много повече от приятели.

Сърцето ѝ се сви болезнено в гърдите.

— Не може да има такова нещо като друг живот.

— Защо да не може?

— Бръсначът на Окам — каза тя.

Той замълча, сякаш отговорът ѝ го беше изненадал, а после от гърлото му излезе изненадан смях.

— Средновековният научен принцип.

— При формулирането на една теория се елиминират колкото се може повече допускания. С други думи, най-простото обяснение е най-доброто.

— И затова ли не вярвате в магия, съдба или прераждане? Защото те са прекалено сложни, казано теоретично?

— Да.

— Откъде знаете за бръснача на Окам?

— Баща ми беше учен, занимаваше се със Средновековието — тя потръпна, когато усети ръката му да се движи по врата ѝ, намирайки всеки чувствителен нерв. — Понякога се занимавахме заедно.

Роан издърпа телената дръжка на фенера от ръката ѝ и го сложи на земята.

— А да ви е казвал, че сложните обяснения понякога са много по-точни от простите?

Тя поклати глава, неспособна да говори, когато той я хвана за раменете, обръщайки я към себе си с изключително внимание. Пулсът ѝ се учести. Не би трябвало да му позволява да я държи. Някой можеше да види, независимо, че бяха скрити в сенките на дърветата. Но когато мускулите ѝ бяха притеглени към топлината на тялото му, удоволствието я замая и повече не я интересуваше никой и нищо извън ръцете му.

Пръстите му се движеха с изумителна нежност по гърлото, зад ухото ѝ, проникнаха в сатенената топлина на косата ѝ.

— Вие сте интересна жена, Амелия.

Кожата ѝ настръхна от докосването на дъха му.

— Аз не... не... не разбирам... защо мислите така.

Устата му докосна края на веждата ѝ.

— Намирам ви задълбочена, сериозна, силно интригуваща. Искам да ви отворя като книга и да прочета всяка страница — ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка и той добави дрезгаво: — Включително бележките под линия — усетил стегнатите мускули

на врата ѝ, той ги масажира леко, за да освободи напрежението. — Желая ви. Искам да лежа с вас под съзвездията, облаците и сенките на дърветата.

Преди да успее да отговори, той покри устата ѝ със своята. Тя усети прилив на горещина, кръвта ѝ се запали и повече не можеше да сдържа отговора си. Вдигна ръце към косата му, красивите абаносови къдрици се навиха около пръстите ѝ. Докосна ухото му и усети фасетирания диамант на него. Помилва го нежно, после продължи по стегнатата копринена кожа с невинно любопитство надолу към ръба на яката му. Дишането му стана неравно, той задълбочи целувката, езикът му проникваше решително навътре, докато тя се извиваше назад в ръцете му като разтварящо се цвете.

Бялата луна изпрати снопове лъчи през дебелиите клони на дърветата, като очерта главата на Роан и обля собствената ѝ кожа с неземан блясък. Като я държеше с една ръка, той опипа лицето ѝ с другата; дъхът му беше горещ и ухаеше на сладко вино, когато се спусна към устата ѝ.

Груб глас раздра влажната тишина.

— Амелия!

Беше Мерипен, стоеше на няколко ярда, стойката му беше строга и неотстъпчива.

— Намираш се на обществено място — промърмори той.

Тя усети мигновено напрежение в тялото на Роан.

— Прав е — рече тя и вдигна студените си пръсти да докосне разтворените устни на Роан. — Той е прав. Не е прилично. Трябва да си тръгвам — тя несръчно се наведе и вдигна магичния фенер от земята. — Довиждане, господин Роан. Надявам се да намерите всичко, което търсите. Надявам се... — гласът ѝ секна, тя се усмихна мрачно и усети особена, пронизваща болка в гърлото, след което преглътна горчиво-сладкия вкус на копнежа. — Довиждане, Кам — прошепна.

Той не помръдна, нито заговори. Тя почувства, че я гледа, докато вървеше към Мерипен... почувства как погледът му преминава през дрехите ѝ, как се спира върху кожата ѝ. И докато се отдалечаваше, усети да я връхлита чувство на самота.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Обикновено Кам би се зарадвал на идването на лорд и лейди Сейнт Винсънт в Стоуни Крос парк. Стига да не трябваше да му казва за решението си да напусне клуба. На Сейнт Винсънт нямаше да му хареса. Не само защото това щеше да му създаде неприятности да намери управител, който да го замести, но и защото графът не би разбрал желанието му да живее като циганин. Сейнт Винсънт беше страстен защитник на изискания живот.

Много хора се бояха от Сейнт Винсънт, от унищожителния начин, по който нападаше с думи, но Кам не беше от тях. Всъщност, бе предизвиквал графа неведнъж и двамата спореха с такава злост, че всеки друг на тяхно място би се засегнал смъртно.

Сейнт Винсънт пристигнаха с дъщеря си Фийби, червенокосо момиченце с плашещо променлив нрав. В един момент беше спокойно и прелестно, в следващия пицеше пронизително и нищо не можеше да я укроти, освен гласът на баща й.

— Спокойно, скъпа — прошепваше лордът в малкото ушенце. — Какво има, ядосва ли те някой? Не ти обръщат внимание ли? О, какво нахалство. Бедната ми принцеса, тя трябва да има всичко, което поиска... — и успокоена от бащината нежност, Фийби изхълцваше радостно.

Бебето беше обект на възхищение в целия салон. Иви и Лириан бърбреха безспир, често се прегръщаха и се държаха за ръце като стари приятелки.

След известно време Кам, лорд Уестклиф и Сейнт Винсънт се оттеглиха на задната тераса, където следобедният бриз носеше мирис на река, на тръстика и на блатен невен. Дрезгавите крясъци на сивите диви гъски нарушаваха спокойствието на есенния Хемпшир заедно с мученето на говедата, подкарани по добре отъпканата пътека към една суха поляна.

Мъжете седнаха около масата отвън. Кам, който не обичаше мириса на тютюн, махна с ръка отрицателно, когато Сейнт Винсънт му

предложи цигара.

Под заинтригувания поглед на Уестклиф, Кам и Сейнт Винсът обсъждаха хода на ремонта в игралния клуб. После, виждайки, че не може повече да отлага въпроса, Кам съобщи на Сейнт Винсът, че възнамерява да напусне клуба веднага, след като работата бъде завършена.

— Изоставяте ме? — попита разтревожено Сейнт Винсът. — За колко време?

— Всъщност завинаги.

Когато графът асимилира информацията, бледите му сини очи се присвиха.

— И как ще си изкарвате парите?

— Вече имам повече, отколкото човек може да изхарчи за цял живот.

Графът погледна към небето.

— Човек, който казва подобно нещо, очевидно не знае къде да пазарува — той въздъхна кратко. — Значи така. Ако съм разбрал правилно, възнамерявате завинаги да изоставите цивилизацията и да заживеете като дивак.

— Не, имам намерение да живея като ром. Има разлика.

— Роан, вие сте богат, млад ерген с всичките предимства на модерния живот. Ако ви е доскучало, направете това, което всеки мъж с ума си прави.

Веждите на Кам излетяха нагоре.

— И то е...?

— Играйте комар. Пийте. Купете си кон. Вземете си метреса! За бога, проявете малко въображение! Не можете ли да измислите нещо по-добро от това да захвърлите всичко и да живеете като примитивен човек, създавайки ми при това главоболия? Как, по дяволите, да ви заменя с друг?

— Никой не е незаменим.

— Вие сте. Няма в Лондон човек, който може да прави това, което вие правите. Вие сте ходеща счетоводна книга, имате очи и на гърба си, притежавате такта на дипломат, ума на banker, юмруците на боксьор и можете да потушите всяка свада за броени секунди. Трябва да наема поне пет-шест души за вашата работа.

— Нямам ума на banker — каза Кам възмутено.

— След всичките ви сполучливи инвестиции, не можете да отказвате...

— Не това беше целта! — лицето му се навъси. — Просто съм прокълнат да ми върви.

Доволен, че го е извадил от равновесие, Сейнт Винсът дръпна от цигарата си. После издиша спокойна, елегантна струя дим и погледна към Уестклиф.

— Кажете нещо — подкани той стария си приятел. — Не можете да одобрите това.

— Нито вие, нито аз го одобряваме.

— Благодаря ви — промърмори Кам.

— Обаче — продължи Уестклиф, — моля ви настойчиво, Роан, да обмислите адекватно факта, че докато едната ви половина е на циганин, другата е на ирландец — народ, прочут със силната си любов към земята. Кое то ме кара да се съмнявам, че ще сте толкова щастлив в скиталчеството си, колкото изглежда очаквате.

Логиката му стресна Кам. Винаги се бе опитвал да игнорира ирландската си природа, разнасяйки я като някакъв свръхбагаж, който би му се искало да може да остави някъде настрана, но все не намира подходящо място.

— Ако искате да кажете, че съм прокълнат каквото и да правя — каза Кам отчетливо, — бих предпочел поне да съм свободен.

— Всички умни мъже един ден трябва да се откажат от свободата си — отвърна Сейнт Винсът. — Проблемът с ергенството е, че е прекалено лесно, което го прави досадно. Единственото истинско предизвикателство, което остава, е бракът.

Брак. Порядъчност. Кам изглежда събеседниците си със скептична усмивка, мислейки си, че напомнят двойка птици, които се опитват да се самоубедят колко удобна е клетката им. Никоя жена не заслужава да си подрежеш крилата.

— Утре потеглям за Лондон — обяви той. — Ще остана в клуба, докато отвори. След това си тръгвам завинаги.

Прозорливият ум на Сейнт Винсът анализира проблема от различни ъгли.

— Роан... вие водите повече или по-малко цивилизовано съществуване от години, а изведнъж то ви става непоносимо. Защо?

Кам не отвърна. Истината не бе нещо, което бе готов да признае пред себе си, камо ли пък да изрече на глас.

— Трябва да има някаква причина, поради която искате да заминете — настоя Сейнт Винсът.

— Може и да греша — обади се Уестклиф, — но предполагам, че е свързано с мис Хатауей.

Кам му изпрати неодобрителен поглед. Сейнт Винсът премести поглед от каменното лице на Кам към това на Уестклиф.

— Не ми казахте, че е намесена жена.

Кам стана толкова бързо, че столът едва не се преобърна.

— Тя няма нищо общо с това.

— Коя е тя? — Сейнт Винсът не обичаше да не е в час със слуховете.

— Една от сестрите на лорд Рамзи — дойде отговорът на Уестклиф. — Живеят в съседното имение.

— Добре, добре — промърмори Сейнт Винсът. — Трябва да я бива доста, за да провокира такава реакция у вас, Роан. Разкажете ми за нея. Руса ли е? Тъмнокоса ли е? Добре сложена?

Ако замълчеше или отрече привлекателността ѝ, означаваше да признае напълно слабостта си. Той се отпусна обратно в стола си и се опита да си придаде нехаен тон:

— Тъмнокоса е. Красива. И освен това е... чудата.

— Чудата — очите на Сейнт Винсът заблестяха весело. — Колко очарователно. Продължавайте.

— Чела е много средновековна философия. Страхува се от пчели. Потропва с крак, когато е нервна — и други, много по-лични неща, които не би могъл да разкрие... като например красивата бледност на шията и деколтето ѝ, тежката ѝ коса в ръцете му, начина, по който силата и уязвимостта се преплитат в нея като две парчета плат, сгънати заедно. Да не споменаваме тялото, създадено за смъртен грях.

Кам не искаше да мисли за Амелия. Всеки път, когато го правеше, го обхващаше непознато преди чувство, нещо като остра болка, разпространяваща се подобно на глад. Това чувство изглежда нямаше друга цел, освен да не му дава да спи нощем. Нямаше и един милиметър в Амелия Хатауей, който да не го привличаше дълбоко, и

това бе проблем толкова извън опита му, че дори не знаеше как да го квалифицира.

Само ако можеше да я вземе, да укроти тази безкрайна болка... но съществуваше голяма вероятност, че ако веднъж легне с нея, щеше да иска още след това. В математиката можеш да вземеш едно число и да го делиш практически до безкрайност и резултатът ще е непроменено съдържание и намаляваща големина. Потенциална безкрайност. Сега за пръв път Кам бе разбрал концепцията, отнесена към жена.

Забелязвайки, че Уестклиф и Сейнт Винсът си разменят погледи, той произнесе раздразнено:

— Ако смятате, че плановите ми да замина не са нищо повече от реакция на мис Хатауей... Искам да ви кажа, че го обмислях от доста време. Не съм идиот. Нито пък ми липсва опит с жените.

— Да не кажем нещо повече — коментира сухо Сейнт Винсът. — Но в преследването ви на жени... — или може би трябва да кажа: на *тяхното преследване* — винаги сте гледали на тях като на заменяеми. Досега. Ако сте привлечен от тази Хатауей, не мислите ли, че това може да предизвика разследване?

— Господи, не! Може да доведе само до едно-единствено нещо.

— Брак — по-скоро констатира, отколкото попита графът.

— Да. А това е невъзможно.

— Защо?

Фактът, че обсъждаха Амелия Хатауей и темата за брака бе достатъчен, за да обезпокои Кам.

— Не съм от този сорт мъже.

Сейнт Винсът изсумтя.

— Никой мъж не е. Бракът е женско изобретение.

— ... но дори и да клонях към това — продължи Кам, — аз съм ром. Не бих й го причинил.

Нямаше нужда от разяснения. Една благопристойна жена *гаджи* не се жени за циганин. Кръвта му беше смесена, и макар самата Амелия да нямаше предразсъдъци, обичайната дискриминация, с която Кам се сблъскваше, със сигурност щеше да се разпростре върху съпругата и децата му. И ако това не бе достатъчно лошо, собствените му хора нямаше да одобрят връзката. *Гаджи* — *гадженса*, *ром* — *роменса*. Бял — с бяла, ром — с ромка.

— Ами ако твоят произход няма значение за нея? — попита тихо Уестклиф.

— Не в това е въпросът. А как другите ще гледат на нея — виждайки, че по-възрастният мъж е готов да възрази, Кам промърмори: — Кажете ми, някой от вас би ли искал дъщеря му да се омъжи за циганин? — когато неловкото мълчание продължи прекалено дълго, Кам се усмихна безрадостно.

След малко Уестклиф загаси цигарата си с преднамерено бавно, методично движение.

— Очевидно сте взели решението си. По-нататъшните разисквания са безполезни.

Сейнт Винсът сви рамене и се усмихна примирено.

— Предполагам, че съм длъжен да искам да сте щастлив в новия си живот. Въпреки че щастието при отсъствие на водопроводна инсталация е нещо спорно.

Кам изглеждаше разколебан от явната проява на примирение. До този момент не му бе известно лорд Уестклиф или Сейнт Винсът да загубят лесно спор. Всеки, по свой начин, би държал на мнението си дълго след като един средностатистически човек би се свлякъл на колене. Кое то караше Кам да смята, че съвсем не е чул последната дума от двамата.

— Тръгвам на разсъмване — беше всичко, което той каза.

Нищо не можеше да промени решението му.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Биатрикс, чието въображение бе запленено от магичния фенер, едва изчака идването на вечерта, за да види сбирката от стъклени плочки отново. Много от изображенията бяха доста забавни, изобразяваха облечени в човешки дрехи животни как свирят на пиано, седят на писалище или готвят супа.

Други слайдове бяха по-сентиментални: влак, който минава през селски площад, зимна сцена, играещи деца. Имаше дори няколко сценки с екзотични животни в джунглата. Една от тях, тигър, наполовина скрит в листата, беше направо удивителна. Биатрикс беше експериментирала с фенера, като го приближи по-близо към стената, а после го отдалечи, опитвайки се да направи колкото се може по-отчетлив образа на тигъра.

Сега беше обхваната от идеята да напише история и увещаваеше Попи да нарисува слайдове към нея. Решиха, че един ден ще направят представление, като Биатрикс разказва, а Попи работи с магичния фенер.

Докато по-малките ѝ сестри се излежаваха покрай камината и обсъждаха идеите си, Амелия седеше с Уин на едно канапе и гледаше как тънките ѝ, изискани ръце бродират нежни флорални мотиви, а иглата проблясва, докато я прокара през плата.

В момента брат ѝ беше отпуснат на килима близо до момичетата, прегърбен и полупиян, кръстосал крака по местен маниер. Някога беше мил и се грижеше за сестрите си, съчувствено духаше удареното пръстче или им помагаше да намерят изгубената си кукла. Сега се отнасяше към момичетата с любезното безразличие на непознат.

Амелия разсеяно вдигна ръка да разтърка схванатите си мускули на врата. Погледна към Мерипен, който седеше в ъгъла на стаята, цялата му стойка излъчваше изтощение от тежката работа. Погледът му беше отнесен, сякаш и той бе погълнат изцяло от своите мисли. Обхвана я безпокойство при вида му. Плътният тен на кожата,

блестящата чернота на косата му ѝ напомняха твърде много за Кам Роан.

Това обаче щеше да се промени. С времето спомените ѝ за Роан щяха да се оттеглят навътре в съзнанието ѝ и да станат неясни. Или поне се надяваше да стане така.

Биатрикс извади един стъклен слайд от предната част на фенера, сложи го настрана внимателно и се пресегна за друг.

— Този е любимият ми — обърна се тя към Попи, докато нагласяше следващото изображение.

Загубила интерес от редуването на картини по стената, Амелия не вдигна очи. Вниманието ѝ остана върху бродерията на Уин. Но Уин бодна не където трябва и иглата се заби в меката плът на показалеца ѝ. На мястото бликна червена капка кръв.

— О, Уин — прошепна Амелия.

Уин обаче не реагира на убождането. Дори не изглеждаше, че го е забелязала. Като се намръщи, Амелия вдигна очи към неподвижното лице на сестра си и проследи погледа ѝ до отсрещната стена.

Изображението, което магичният фенер хвърляше, представляваше зимна сцена със замъглено от сняг небе и тъмното очертание на гора отдолу. Това би била с нищо неотличима сцена, ако не беше деликатното очертание на женско лице, което сякаш изплуваше от сенките.

Познато лице.

Докато Амелия се взираше застинала, призрачните черти добиха измерение и плътност и стига да протегнеше пръсти, тя сякаш можеше да докосне восъчните очертания.

— Лора — чу тя да прошепва Уин.

Това бе момичето, което Лео беше обичал. Лицето не можеше да се сбърка. Първата свързана мисъл на Амелия беше, че Попи и Биатрикс си правят някаква зловеща шега. Но когато погледна към двете момичета на пода, които си приказваха невинно, осъзна, че те дори не са видели образа на мъртвата девойка. Нито пък Мерипен, който гледаше Уин въпросително намръщен.

Но когато погледът на Амелия се върна за втори път върху прожекцията, лицето беше изчезнало.

Биатрикс извади слайда от фенера. Тя се дръпна с лек вик, когато Лео се хвърли към нея, за да го измъкне от ръцете ѝ.

— Дай ми го — изръмжа заплашително той. Лицето му беше преbledнaло и разкривено, тялото му изразяваше паника. Той се прегърби над малкото парче изрисувано стъкло и се втренчи в него, сякаш беше малко прозорче към ада. Взе неумело фенера, но едва не го събори, докато се опитваше да пхне плочката обратно в него.

— Недей! Ще го счупиш! — извика Биатрикс разтревожено. — Лео, какво правиш?

— Лео — понечи да каже Амелия, — ще предизвикаш пожар. Внимателно.

— Какво е това? — неразбиращо попита Попи. — Какво става?

Стъклото влезе на място и зимната сцена изскочи за втори път на стената.

Сняг, небе, гора.

Нищо друго.

— Върни се — прошепна Лео трескаво, като разтърси фенера. — Върни се, върни се.

— Плашиш ме, Лео — обвини го Биатрикс, стана и забърза към Амелия. — Какво му става?

— Объркан е, това е всичко — отклони въпроса тя. — Знаеш какъв е, когато пие прекалено много.

— Никога преди не е бил *такъв*.

— Време е за лягане — оповести Уин. В гласа ѝ прозираше притеснение, като воден знак върху фина хартия. — Да се качваме горе, Биатрикс... Попи... — тя погледна към Мерипен, който стана.

— Но Лео ще ми счупи фенера — възкликна Биатрикс. — Лео, спри, огъваш страните му!

Тъй като брат им очевидно не чуваше и не разбираше, Уин и Мерипен измъкнаха по-малките момичета от стаята. Мерипен попита нещо, а Уин отвърна, че ще му обясни по-късно.

Когато всички излязоха и гласовете им заглъхнаха нататък по коридора, Амелия заговори предпазливо:

— И аз я видях, Лео. Уин също я видя.

Брат ѝ не я погледна, но ръцете му спряха неподвижно върху фенера. След миг той извади слайда и пак го върна вътре. Ръцете му трепереха. Гледката на такова силно страдание беше трудна за понасяне. Амелия стана и го приближи.

— Лео, хайде да поговорим. Моля те...

— Остави ме сам — той скри лицето си от погледа ѝ и протегна длани възпиращо.

— Някой трябва да бъде с теб.

Стаята беше изстинала. Амелия усети как по гърба ѝ надолу се спускат тръпки.

— Добре съм — няколко накъсани вдишвания. С огромно усилие Лео свали ръце и я погледна със странни, светли очи. — Добре съм, Амелия. Аз просто... имам нужда... от малко време насаме.

— Но аз искам да поговорим за онова, което видяхме.

— Не беше нищо — малко след това гласът му прозвуча по-спокойно. — Беше просто илюзия.

— Беше лицето на Лора. И аз, и ти, и Уин го видяхме!

— Всички сме видели една и съща сянка — едва доловим намек за присмех докосна ъгълчетата на устните му. — Хайде, сестрице, прекалено рационална си, за да вярваш в призраци.

— Да, но... — обичайната насмешливост в тона му я успокои. И въпреки всичко не ѝ хареса начина, по който държи ръката си отстрани на лампата, сякаш кожата му беше залепнала към перфорирания метал.

— Хайде — подкани я той нежно. — Както сама каза, вече е късно. Трябва да си почиваш. Аз ще се оправя.

Амелия се поколеба, ръцете ѝ бяха вледенени и изтръпнали под ръкавите на роклята ѝ.

— Щом наистина искаш...

— Да. Тръгвай.

Тя се подчини неохотно. Някакво течение, незнайно откъде появило се, сякаш премина край нея на излизане от стаята. Не се канеше да затваря вратата напълно, но тя се хлопна шумно като челюст на гладно животно.

Беше ѝ трудно да се отдалечи. Искаше да предпази брат си от нещо.

Само че не знаеше от какво точно.

След като стигна до стаята си, Амелия се преоблече в любимата си нощница. Белият бархет с високата яка и дългите ръкави, бродирани от Уин, се беше свил от многото пране. Студът, който бе усетила на долния етаж изчезваше бавно, дори след като се бе свила на топка под

завивката. Трябваше да се сети да запали огън в камината. Трябваше да го направи сега, да затопли стаята, но идеята да се измъкне от леглото беше прекалено плашеща.

Вместо това реши да мисли за топли неща: чаша чай, вълнен шал, димяща вана, тухла за под краката. Постепенно телесната топлина се събра около нея и тя се отпусна достатъчно, за да заспи.

Но това бе неспокойна почивка. Имаше чувството, че спори с някакви хора насън, че води разговори, които нямаха никакъв смисъл. Въртеше се, обръщаше се по корем, настрани, по гръб и се опитваше да игнорира обезпокояващите образи.

А сега и тези гласове... Гласът на Попи, всъщност... и независимо колко се опитваше да не му обръща внимание, звукът не спираше.

— Амелия. Амелия!

Тя се надигна на лакти, невиждаща и обърквана от рязкото събуждане. До нея на леглото седеше Попи.

— Какво има? — промърмори Амелия, отхвърляйки назад падналата върху лицето ѝ коса.

Отначало лицето на Попи не се виждаше в тъмнината, но очите на Амелия се адаптираха.

— Мирише ми на пушек — каза Попи.

Такива думи не се използваша лекомислено, нито пък можеха да се отхвърлят, без да се провери. Пожарът може да се случи навсякъде, независимо къде живееш. Можеше да започне по безброй различни начини, от съборени свещи, лампи, искри, прехвъркнали от камината или въглени от печките на въглища. А пожар в една толкова стара къща беше истинско бедствие.

— Насам, ще ти ги подам — Попи вдигна ламаринения капак на кутията за чехли и извади един чифт, докато Амелия търсеше шала си.

Те се хванаха за ръце и тръгнаха през тъмната стая предпазливо като котки.

Стигайки до площадката на стълбището, Амелия подуши, но не усети нищо, освен познатата миризма на сапун, восък, прах и масло за лампи.

— Не усещам никакъв дим.

— Носът ти не се е събудил. Опитай отново.

Този път определено долови намек за нещо горящо. Изпълни я тревога. Помисли си за Лео, сам с фенера, пламъка и маслото... и мигновено разбра какво се е случило.

— Мерипен! — дрезгавият ѝ вик накара Попи да подскочи. Амелия хвана ръката на сестра си да я успокои. — Доведи Мерипен. Събуди всички. Вдигай колкото се може повече шум.

Попи се подчини и изтича към спалните на сестрите си, докато Амелия слизаше надолу по стъпалата. Откъм салона идваше мрачен блясък, под вратата се процеждаше зловещо блещукаща светлина.

— Лео! — тя отвори със замах вратата и отскочи, когато горещата въздушна струя врхлетя върху нея. Една от стените гореше, обхваната от алените пипала на пламъците. През горчивата завеса от дим едва можа да различи брат си. Изтича към него, хвана го за ризата и го задърпа толкова силно, че дрехите не издържаха и платът започна да пропуква. — Лео! Стани, стани веднага! — но Лео не реагира.

Като му викаше да се събуди и да дойде на себе си, Амелия го влачеше и дърпаше безрезултатно. От смъдящите ѝ очи потекоха сълзи на отчаяние. В този момент се появи Мерипен, изблъска я встрани, без да се старае да е внимателен. Наведе се, грабна Лео и го преметна през рамото си с изпукване.

— След мен — каза той кратко на Амелия. — Момичетата вече са навън.

— Ще изляза ей сега. Трябва само да се кача горе и да намеря нещо...

Той я изгледа заплашително.

— *Не.*

— Но там имаме дрехи, всичко ще...

— *Навън!*

Тъй като Мерипен никога не бе повишавал тон през всичките години, през които се познаваха, Амелия се стресна и се подчини. Очите продължиха да я смъдят и да сълзят от пушека дори след като минаха през входната врата и излязоха навън в очакващата тъмнина на чакълестата алея. Уин и Попи се бяха скупчили около Лео и се опитваха да го накарат да се събуди и да се изправи. Както Амелия, и момичетата бяха само по нощници, шалове и чехли.

— Къде е Биатрикс? — поиска да знае Амелия. В същия момент камбаната на имението започна да звъни, високият ѝ, ясен тон се

разнесе във всички посоки.

— Казах й да я бие — обясни Уин. Звукът щеше да накара съседите и селяните да дойдат на помощ, макар че докато стигнеха до тях, къщата сигурно щеше да е погълната от пламъците.

Мерипен отиде да доведе коня от конюшната, в случай че тя също се запали.

— Какво става? — чу тя Лео да пита дрезгаво.

Преди някой да успее да отговори, той бе обхванат от пристъп на кашлица. Уин и Попи останаха до брат си, като му шепнеха нежно. Амелия, обаче, остана на няколко метра от тях, връзвайки шала по-здраво около раменете си.

Беше изпълнена с горчивина, ярост и страх. Не се съмняваше, че Лео е запалил пожара, който им коства къщата и едва не ги беше убил. Щеше да мине много време, преди да се довери на себе си и да говори с него, този брат, когото някога обичаше толкова нежно, и който сега се бе превърнал в напълно различен човек.

В този момент от него бе останало малко, което можеше да се обича. В най-добрия случай можеше да е обект на съжаление, а в най-лошия — опасност за себе си и за семейството си. Всички те щяха да са по-добре без него, помисли си Амелия. Освен ако не умреше, титлата щеше да премине у някой далечен роднина или да изгуби валидност и те щяха да останат без никакви приходи.

Като гледаше Мерипен, осветен от закритата от облаци луна, как се мъчи да изведе първо коня, а после кабриолета от конюшната, Амелия усети прилив на благодарност. Какво биха правили без него? Когато баща им бе довел бездомното момче преди години, жителите на Праймроуз плейс гледаха на това като на акт на благотворителност. Но Хатауей бяха многократно възнаградени от тихото му, стабилно присъствие в техния живот. Тя не беше напълно сигурна защо бе избрал да остане със семейство Хатауей — полза имаха по-скоро те, а не той.

Хората вече започваха да пристигат на коне, някои от селото, други откъм имението Стоуни Крос. Селяните бяха докарали каруца с ръчна помпа, теглена от силен впрегатен кон.

Каручката беше снабдена от страни с корита, които щяха да бъдат напълнени с речна вода. Хората носеха кофи напред-назад. Натискането на един дървен лост щеше да изтласка водата през кожен

маркуч и да я изхвърли през метален струйник. И докато това се вършеше, огънят сигурно щеше да излезе от контрол. Но кой знае, може би ръчната помпа би помогнала да се спаси поне част от къщата?

Амелия изтича към идващите селяни да им покаже по-краткия път към близката река. Група мъже, съпроводени от Мерипен, хукнаха към реката, а ведрата се полюляваха на кобилиците на раменете им.

Когато се завъртя да се върне при сестрите си, Амелия се блъсна в някакъв тъмен силует зад себе си. Ахна, усещайки познатите ръце върху раменете си.

— Кам — присъствието му я изпълни с облекчение, въпреки факта, че той не можеше да спаси дома им. Тя се завъртя да го погледне, тъмните му черти бяха облени от особена светлина.

Погледът му се плъзна по нея преценяващо, гласът му беше спокоен.

— Добре ли сте?

— Да, но къщата... — гърлото ѝ се сви от сподавено ридание.

Кам свали сакото си и я загърна в него, събирайки краищата му отпред. Вълненият плат беше пропит с неговия аромат и топлина.

— Ще видим какво можем да направим. А междувременно, вие стойте на безопасно разстояние.

Очите му се спряха на двата огромни метални съда, които се разтоварваха пред къщата.

— Какви са тези неща?

— Изобретение на капитан Суонси. Ще се опитаме да не позволим на огъня да се разпространява, докато те задействат водната помпа.

— Как... — започна тя, но него вече го нямаше, тичаше с едри крачки към къщата.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Той не показва, че е чул, но Уин, Биатрикс и Попи я изгледаха изненадано.

— Не сега, скъпа — смъмри я нежно Уин.

Амелия потисна горещите думи, които се надигнаха в гърлото ѝ, и се насочи със смразяващо безразличие към къщата.

Пристигаха още хора, някои оформиха редица, за да си подават кофите към помпата и обратно. Откъм сградата не се виждаше никакво движение. Тя се запита какво ли правят Кам Роан и капитан Суонси.

Уин сякаш прочете мислите ѝ.

— Явно капитанът най-последно има възможност да изпробва изобретението си — каза тя.

— Какво изобретение? — попита Амелия. — И откъде знаеш за него?

— Седях до него на вечерята в Стоуни Крос. Той ми каза, че по време на експериментите му с дизайна на ракетна техника му е хрумнала идеята за устройство, което би загасило огъня, като разпръсква в него разтвор. Когато медната кутия се изправи, едно шише с киселина се смесва с разтвора и се създава достатъчно налягане, за да се изтласка течността от вътре.

— Дали ще стане? — попита Амелия със съмнение.

— Надявам се.

Двете потръпнаха при звука от счупени прозорци. Хората, занимаващи се с водната помпа, бяха направили достатъчно голям отвор, за да насочват струя вода в горящата стая.

Притеснена още повече, Амелия търсеше напрегнато с очи силуета на Кам Роан. Този човек нямаше инстинкт за самосъхранение, да влезе в горяща къща с неизпитано устройство, което можеше да експлодира в лицето му. Сблъсквайки се с химикалите, пушека и горещината, той можеше да изгуби ориентация и да се обърка. Идеята, че може да е пострадал някак, беше непоносима. Никога през живота си не беше искала нещо толкова много, колкото той да излезе сега от

огнения капан. Мускулите ѝ се бяха стегнали от тревога, а крайниците я боляха.

Тъкмо когато започна да обмисля дали да не влезе през предния вход, Роан и капитан Суонси изтичаха от къщата с празни кутии. Тя забърза с весел вик с намерението да спре, когато се доближи до тях. Затова се изненада, когато краката ѝ продължиха да я носят право към Роан и тя връхлетя срещу него. Той отстъпи крачка назад от сблъсъка. Пусна кутията и я хвана здраво, а в гърдите му се надигна нисък смях.

— Спокойно, колибри. Всичко е наред.

Беше изгубила някъде самото му, както и шала си по време на стремителния бяг. Студеният нощен въздух проникваше през дрехата ѝ и я караше да трепери. Той я хвана още по-здраво. От него се излъчваше остър мирис на пушек и пот — искаше ѝ се да последва миризмата през дрехите до кожата му. Тялото му беше толкова твърдо, толкова по-стегнато от нейното. Искеше ѝ се да остане прилепена така към него завинаги, неговото сърце точно под ухото ѝ, ръката му, която прави бавни кръгове по гърба ѝ.

— Тези пожарогасители се оказаха много по-ефикасни, отколкото съм предполагал — чу тя капитан Суонси да казва. — Още две или три кутии и щяхме да сме в състояние сами да се справим с огъня.

Опомняйки се, Амелия погледна изпод ръката на Роан. Като него, лицето на възрастния мъж беше опушено и черно, а съчетанието с разбърканата бяла коса му придаваше необичаен вид. Той се усмихваше, доволен от резултата от усилията си.

— Огънят вече е под контрол — каза ѝ той. — Смятам, че съвсем скоро ще го угасят.

— Капитане, никога няма да мога да ви се отблагодаря достатъчно — успя тя да каже. — Като си помисля само, че се изложихте на риск...

— Чакал съм за възможност като тази — обяви Суонси. — Разбира се, не съм искал домът ви да послужи за изпитателна площадка — той се обърна да види как напредва работата с водната помпа, която работеше с пълен капацитет. — Боя се — продължи той мрачно, — че пораженията от водата ще са точно толкова големи, колкото тези от пушека.

— Може би някои от стаите на горния етаж все пак са обитаеми — допусна Амелия. — След малко ще отида да видя...

— Категорично не — прекъсна я Кам. Вие и останалите от семейство Хатауей отивате в имение Стоуни Крос. Там има достатъчно стаи за гости, за да ви настанят.

Амелия застина при властния му тон.

— Има прекалено много неща, които трябва да свърша тук...

Той леко я разтърси, за да я успокои.

— Амелия. Вие и сестрите ви стоите навън, на студено, само по нощници. Брат ви има нужда да бъде прегледан от лекар, и ако не греша — Мерипен също. Идете в Стоуни Крос и се погрижете за семейството си. Аз ще следя нещата тук.

— Не искам да ходя, аз... — Тя спря, когато думите му стигнаха до съзнанието ѝ. — Защо Мерипен се нуждае от лекар? Къде е той?

Роан я обърна на другата страна.

— Ей там, до сестрите ви.

Тя ахна при вида му, беше се свил на земята. Уин беше до него, опитваше се да издърпа тънката риза от гърба му.

— О, не — Амелия забърза към тях, без да осъзнава, че изглежда като луда, тичайки наоколо по нощница.

— Какво стана? — попита тя, отпусайки се на влажната земя до Уин. — Обгорен ли е?

— Да, на гърба — Уин направи импровизирана превръзка, като откъсна парче от подгъва на нощницата си. — Биатрикс, вземи това, ако обичаш, и го натопи във вода.

Без да говори, момичето забърза към коритата на водната помпа.

Уин погали черните къдрици на Мерипен, когато той отпусна глава към рамото си. Дишането му излезе с неравномерен съсък през зъбите.

— Много ли те боли? — попита Амелия.

— Адски — задавено отвърна той.

— Това е добър знак. Изгореното е по-сериозно, ако е безчувствено.

— Благодаря — промърмори той. — Олекна ми.

Амелия се усмихна, успокоена донякъде от сарказма му.

Уин задържа ръката си върху тила на Мерипен, докато говореше на Амелия.

— Той отиде прекалено близко до стряхата на къщата. От горещината на огъня плочките на покрива пламнаха, започнали да се топят и да падат. Върху гърба му се стоварило разтопено олово — тя вдигна очи, когато Биатрикс се появи с мокрия плат. — Благодаря ти, скъпа — вдигна ризата на Мерипен и сложи мокрия компрес върху изгореното. Той изпусна тих стон. Загубил всякаква гордост и благоприличие, позволи на Уин да сложи главата му в скута си, докато трепереше неконтролируемо.

Амелия погледна към Лео, който изглеждаше малко по-добре, и осъзна, че Кам е прав — трябваше да отведе семейството си на някое безопасно място и да извика лекар.

Затова не възрази, когато Кам и Суонси дойдоха да натоварят събралите се Хатауей в кабриолета. Лео трябваше да бъде буквално пренесен във возилото, а Мерипен, който беше нестабилен и дезориентиран, също се нуждаеше от помощ. Капитан Суонси държеше мълчаливо поводите по време на пътуването до Стоуни Крос.

При пристигането си Хатауей бяха посрещнати с възкличания и съчувствие, прислужници търчаха във всички посоки, домакините предлагаха допълнително дрехи и лични принадлежности. Лейди Уестклиф и лейди Сейнт Винсът поеха грижата за по-малките момичета, докато Амелия бе отвлечена от две настоятелни прислужници.

Стана ясно, че няма да я пуснат, докато не се изкъпе, нахрани и облече.

Измина цяла вечност, докато жените напъхат Амелия в нова нощница и син кадифен халат. Изниза се още четвърт час, преди да сплетат старателно влажната ѝ коса в плитки от двете страни. Когато най-последно свършиха с нея, тя им благодари и забърза към гостната. Отиде да провери как са сестрите ѝ, като започна първо с брат си.

Един слуга в коридора я насочи към стаята на Лео. Докторът, приятен възрастен мъж с добре оформена сива брада, тъкмо си тръгваше. Той спря, с чанта в ръка, когато тя попита за състоянието на брат си.

— Като цяло се оправя — отвърна докторът. Има леко подуване на гърлото, предизвикано от вдишването на дима, разбира се, но става въпрос по-скоро за раздразнение, отколкото за сериозно увреждане.

Цветът му е добър, сърцето му силно и са налице всички признаци за пълно скорошно възстановяване.

— Слава богу. А Мерипен?

— Циганинът ли? Неговото състояние е малко по-притеснително. Обгорял е лошо. Обработих мястото и направих превръзка с пчелен мед, който няма да позволи на марлята да залепне, докато кожата зараства. Утре отново ще дойда, за да проверя как върви подобрението му.

— Благодаря. Сър... не искам да ви безпокоя... знам, че вече е късно, но бихте ли отделили няколко минути да прегледате една от сестрите ми? Тя е със слаби бели дробове и макар да не е била изложена на дима, беше навън, на студено.

— Имате предвид мис Уинифред.

— Да.

— Тя беше в стаята на циганина. Явно той споделя вашата загриженост за здравето на сестра ви. Двамата спориха доста разпалено кого от тях първо трябва да прегледам.

— О... — по устните ѝ премина лека усмивка. — И кой спечели? Мерипен, разбира се.

Той отговори на усмивката ѝ.

— Не, мис Хатауей. Сестра ви може да е със слаби бели дробове, но не може да бъде лесно разубедена — той ѝ се поклони. — Желая ви приятна вечер. Приемете съчувствията ми за сполетялата ви беда.

Амелия кимна с благодарност и влезе в стаята на Лео. Брат ѝ лежеше на една страна с отворени очи, но не я удостои с поглед, когато се приближи. Отпускайки се внимателно на матрака, Амелия протегна ръка и го погали по сплъстената коса.

Гласът му прозвуча като тих грак.

— Да не би да си дошла да ме довършиш?

Тя се усмихна слабо.

— Ти, както изглежда, се справяш отлично с тази работа — ръката ѝ се спря нежно върху скулата му. — Как започна пожарът, скъпи?

Най-накрая се осмели да я погледне, очите му бяха кървясали и сълзяха.

— Не си спомням. Заспал съм. Не съм запалил пожара умишлено. Надявам се да ми вярваш.

— Да — тя се наведе и го целуна по главата, сякаш беше малко момче. — Почивай си, Лео. Утре всичко ще бъде по-добре.

— Винаги така казваш — промърмори той, затваряйки очи. — Може би някой ден... ще стане истина — след което заспа със стряскаща бързина.

Амелия чу шум и се обърна. До вратата стоеше прислужница с поднос, натоварен с бутилки от кафяво стъкло и китка сухи билки. До възрастната жена беше застанал Кам Роан, носеше малък, отворен чайник, пълен с димяща вода.

Роан още не бе измил пушека от лицето и косата си. Макар че сигурно бе изморен от нощното напрежение, не показваше такива признаци. Изпи Амелия с поглед, очите му блестяха с цвят на сярва върху пращното, набраздено от пот лице.

— Парата ще помогне на лорд Рамзи да диша по-леко през нощта — обясни прислужницата. Тя се приближи до нощната масичка, на която стоеше свещникът и сложи върху нея чайника.

Когато парата се разпръсна във въздуха, силен, макар и не неприятен аромат стигна до ноздрите на Амелия.

— Какво е това? — попита тя шепнешком.

— Лайка, тамян и женско биле — отвърна Кам, — заедно с хлъзгав бряст и листа от хвоц за възпалението на гърлото му.

— Освен това му донесохме морфин, за да заспи — допълни прислужницата. — Ще го оставя на масичката и ако се събуди по-късно...

— Не — каза бързо Амелия. Последното нещо, от което се нуждаеше Лео бе достъп до голямо шише с морфин. — Това няма да е необходимо.

— Да, госпожице — жената излезе, като тихо поръча на излизане да ѝ се обадят, ако имат нужда от нещо.

Кам остана в стаята, като внимателно облегна рамо на стълбеца на кревата. Гледаше как Амелия отива да провери съдържанието на чайника. Тя извърна очи от изпълненото му с живот тъмно присъствие, от наблюдаващите внимателно очи, от насмешливия намек върху устните му.

— Трябва да сте изтощен — произнесе тя, като вдигна една клонка със сухи листа. Поднесе хрущящите ароматни билки към носа си и вдъхна. — Стана късно.

— Прекарал съм по-голямата част от живота си в игрален клуб... и повече или по-малко съм нощна птица — кратка пауза. — Вие трябва да си лягате.

Амелия поклати глава. Някъде под силните удари на сърцето си и останалите притеснения в съзнанието усещаше огромна умора. Но всеки опит да заспи би бил безполезен — щеше да си остане да лежи и да гледа в тавана.

— Главата ми се върти като въртележка. Мисълта за сън... — тя поклати глава.

— Би ли помогнало — попита той нежно — едно рамо, на което да си поплачете?

— Благодаря ви, но не — тя внимателно пусна клонката в чайника. — Плачът е губене на време.

— Но пък намалява силата на мъката.

— Така ли казват ромите?

Устата му леко се изви.

— Шекспир — изследва лицето ѝ, виждаше толкова много, разчиташе всичко онова, което ври под изкуственото спокойствие. — Имате приятели, които да ви помогнат да преодолеете това. И аз съм един от тях.

Амелия изпита ужас, че може да гледа на нея като на обект на съжаление. Щеше да го избегне на всяка цена. Не би могла да се облегне на него, нито пък на другото. Ако го направеше, после може би никога нямаше да е в състояние да държи на своето. Отдалечи се от него, като махаше с ръце, сякаш да отхвърли всеки негов опит да се приближи.

— Не трябва да си създавате затруднения с Хатауей. Аз ще се справя. Винаги сме се оправяли.

— Не и този път — той я гледаше сериозно. — Брат ви не е в състояние да помогне на никого, включително и на себе си. Сестрите ви са прекалено малки, с изключение на Уинифред. А в момента Мерипен е на легло.

— Ако се опитвате да ме утешите — каза тя сухо, — това не помага — тя се протегна към хавлиената кърпа в края на леглото и я сгъна. — Утре сутринта заминавате за Лондон, нали? Може би трябва да се възползвате от собствения си съвет и да отидете да си легнете?

Светлите му очи станаха твърди.

— По дяволите, защо трябва да сте толкова упорита? Това гордост ли е, или страх?

— Нито едното, нито другото. Означава единствено, че не искам нищо от вас. А вие заслужавате да намерите свободата, от която толкова дълго сте бил лишен.

— Толкова ли сте загрижена за моята свобода, или просто сте ужасена да ми признаете, че се нуждаете от мен?

Беше прав... но по-скоро щеше да умре, отколкото да го признае.

— Не се нуждая от никого, още по-малко пък от вас.

Гласът му беше прекалено саркастичен и презрителен, за да прозвучи меко.

— Не знаете колко лесно може да се докаже, че грешите — той започна да пристъпва към нея, спря движението и я погледна, сякаш искаше да я удуши или да я целуне, или и двете.

— Може би в следващия живот — прошепна тя, успявайки да изтипоса насилена усмивка. — Моля ви, идете си. Моля ви, Кам.

Изчака го вдървено да излезе от стаята, след което раменете ѝ се отпуснаха от облекчение.

— Идиот — долетя гласът на брат ѝ откъм възглавницата.

Амелия примига изненадано.

— Лео! Предполагах, че спиш.

— Как, по дяволите, човек би могъл да спи... — той спря да се изкашля няколко пъти. — ... при разиграването на цялата тази мелодрама?

Къщата най-после потъна в неспокойна тишина с въпросите, работата и решенията, с които щяха да се сблъскат на сутринта. Засега, обаче, всичко това можеше да почака, докато бледите лъчи на лунната светлина пронизваха тъканта на безкрайния мрак.

Леглото на Амелия беше меко и разкошно, но можеше да е направено също така и от голи дъски. Тя се въртеше, обръщаше, извиваше на всички страни, но все не можеше да намери удобно положение за болящото си тяло и изтерзания си ум.

Стаята беше тиха и задушна, въздухът ставаше все по-плътен с всяка минута. Изпитвайки нужда да вдъхне чист, свеж въздух, тя се измъкна от леглото, отиде до прозореца и го отвори. Въздишка на

облекчение се отрони от устните ѝ, когато лекият бриз я облъхна. Затвори възпалените си очи и усети как въздухът се спира върху мокрите ѝ мигли. От дъното на мислите ѝ изплува спомен... Кам ѝ разказва за ирландския кон-вампира, пуука. „Какво бихте направили, ако ви покана на среднощно пътуване през земята и океана?“

Беше дала погрешния отговор.

Трябваше да му каже, че ще отиде. Една нощ на приключения... егоистично, необуздало, безразсъдно приключение, което всяка жена трябва да преживее поне веднъж в живота си. Чак сега го разбираше.

Вратата се отвори и описа дъга. Тя видя как сенките се променят, усети присъствие в стаята. Обърна се рязко и видя Кам да пристъпва вътре. Сърцето ѝ започна да бие бясно в гърдите.

— Най-после осъзнах, че каквото и да правя по отношение на вас — каза Кам, — ще е грешка.

Той тръгна бавно към нея. Дишането му беше неравномерно. Както и нейното. Амелия не помръдна, докато не я доближи. През тънката материя на нощницата той докосна извивката на ханша ѝ. Придърпа я по-близо към твърдото си тяло. Пръстите му намериха чувствителната дъга на скалпа ѝ, обхванаха главата ѝ, докато бавно прокарваше устни по нейните, отново и отново, и когато устните ѝ се отвориха и станаха влажни, той ги запечата със своите. Тя се разтрепери от набезите на езика му, който се мъчеше да грабне копринената мекота, простенвайки възмутено, когато тя го отдръпваше.

От него се носеше мирис на треви, на сапун и на чисти чаршафи. Когато започна да претърсва устата ѝ все по-дълбоко и по-дълбоко, тя откри интимния аромат, който си спомняше от преди, нещо безумно провокативно. Да, това беше, от което се нуждаеше. Залитна безпомощно в ръцете му, загубила равновесие.

Пръстите му я приковаха назад и тя легна върху разбърканите чаршафи на леглото като върху езически олтар. Той се наведе над нея и целуна шията ѝ. Последва серия от бързи подръпвания на предната част на нощницата ѝ и краят на дрехата се разтвори.

Усети нуждата му, горещината, която се излъчваше от тялото му, но всеки миг бе нежен, бавен, когато докосваше под тънкия памук и милваше плюшените извивки на гърдите ѝ. Коленете ѝ се вдигнаха нагоре, цялото ѝ тяло се изви в дъга, за да приеме бавно изливащото се

удоволствие. Без думи Кам я убеди да се успокои, ръцете му се движеха от гърдите до коленете ѝ. Когато притихна, той се наведе още към нея, диханието му я обля с водопад от топлина. Отворените му устни поеха зърната на гърдите ѝ, заиграха се с втвърдените пъпки, езикът му се плъзгаше с бавна нежност, която я накара да се сгърчи. Тя вдигна ръце към косата му, вплете пръсти в обърканите черни къдрици, опитвайки се да го държи плътно до себе си. Устата му се затвори върху зърното ѝ, подръпваше го леко, а тя се изви и се опита да се претърколи, загубила контрол, докарана до ръба на някакво напълно ново усещане.

Кам я дръпна обратно към себе си и се наведе отново над нея. Устата му покри нейната, докато измъчващите му пръсти вдигнаха нощницата по-нагоре и намериха нежните трапчинки зад коленете ѝ.

Амелия протегна ръце към ризата му. Беше широка и без яка, от онзи тип, който се изхлузва през главата, вместо да се разкопчава. Кам се размърда да ѝ помогне, съблече я и я хвърли настрана. Лунната светлина обля гъвкавите, мускулести очертания на тялото му, тъмния и гладък гръден кош.

Притискайки длани към твърдата му, сатенена повърхност, тя леко ги плъзна надолу встрани и отзад. Той се размърда при докосването ѝ и се отпусна на мястото до нея, като мушна единия си крак между нейните. Нощницата ѝ се разтвори и разкри гърдите ѝ напълно, долният ѝ край се вдигна високо над бедрата.

Устните му се спуснаха отново над гърдите ѝ, а ръцете му обхванаха и започнаха да мачкат гъвкавата плът. Когато езикът му докосна зърното ѝ, тя простена от удоволствие и нужда. Извиваше се в дъга към него, опитваше се да се притисне по-силно, да приеме попълно тежестта му върху себе си. Той се противопостави, вдигна устата си и прошепна няколко думи в ухото ѝ, ръцете му се плъзгаха по нея, милвайки я. Тя се извиваше под неговата нежност, ръцете ѝ обхванаха мускулестия му задник. Не можеше да мисли ясно, не намираше думи. Като се извъртя към него, усети, че желанието се изостря до непоносима степен.

— Кам, Кам... — притисна лице към раменете му, искаше го.

Усетил влагата по миглите ѝ, той отпусна главата ѝ назад и докосна с език заблудената сълза.

— Не, колибри. Прекалено рано е.

Тя погледна скритите му в сянка черти.

— За теб ли?

Настъпи миг на пауза, сякаш Кам се опитваше да се сдържи и да не се разсмее.

— Не, за теб.

— Аз съм на двайсет и шест — възрази тя. — Как може да ми е рано?

Кам не можеше повече да потиска смеха си и зарови ниските, сладки звуци в устата ѝ.

Целувките станаха по-настойтелни, по-дълги, а междувременно той говореше на цигански и на английски, и дори не беше ясно дали изобщо знае езика, който използва. Като хвана ръката ѝ в своята, той я спусна ниско надолу към настоятелния напън на ерекцията си. Шокирана и очарована, Амелия я плъзна по дължината му, пръстите ѝ покриха колебливо напрегнатата твърдост. Кам простена като от болка и тя рязко издърпа пръстите си.

— Ужасно съжалявам — прошепна. — Не исках да те нараня.

— Не си ме наранила — в гласа му прозвучаха весели нотки. Хвана ръката ѝ и я върна обратно.

Амелия започна да го изучава бавно, любопитството ѝ бе възбудено от горещината и намека за потръпване под опънатия плат на бричовете му. Той изглежда се наслаждаваше на докосването ѝ, едва ли не мъркаше, когато помръдваше, търкаше се в нея и ближеше шията ѝ.

Сега двата му крака бяха между нейните, разширявайки пространството между тях, нощницата се събра около кръста ѝ. Разголена, унижена, възбудена тя усети как едната му ръка блуждае надолу по корема ѝ. Скоро щеше да има болка и обладаване, разрешаване на всички мистерии. Помисли си, че може би сега е най-подходящият момент да спомене нещо:

— Кам...

Той вдигна глава.

— Да?

— Чувала съм, че има начини... въпросът е, че това може да доведе до... а аз определено не искам... Надявам се, че знаеш какво да правиш, без да...

— Не искаш да ти направя бебе — пръстите му играеха нежно по венериния ѝ хълм.

Тя кимна.

— Няма. Въпреки че... винаги съществува вероятност — той откри едно местенце толкова чувствително, че тя подскочи и сви колене нагоре. Пръстите му бяха леки и нежни, разтваряйки меката плът. — Проблемът е, скъпа, дали ме искаш достатъчно, че да поемеш риска.

Амелия си пое няколко пъти въздух, едновременно се срамуваше и изпитваше удоволствие от начина, по който я докосва. Цялото ѝ същество се топеше от многозначителните закачки на един от пръстите му. А Кам знаеше точно какво прави. Изкусен и нежен, той си играеше с нея, докато порочната му уста се спусна върху гърдите ѝ.

— Да — каза тя несигурно. — Искам те.

Палецът му се спусна надолу, далеч от мястото, където тя най-много го искаше, и тя се изви в безмълвен протест. Но притихна, когато го усети да се плъзга през едно местенце с неочаквана влага. Преди да успее да каже и дума, той бе притиснал влагата с палец, прониквайки в нея бавно.

Миглите му се сведоха над дяволски бляскавите очи.

— Искаш ли го? — прошепна той.

Тя кимна и се опита да каже „да“, но единственото, което излезе, бе тихо скимтене.

По-дълбоко, изследващо проникване и тя усети твърдия ръб на пръстена на палеца му да се притиска към входа на тялото ѝ. Той направи няколко бавни кръга в нея, гладкият пръстен дразнеше и се триеше, докато тя усети немощ и горещина, и вълни на наслада преминаха през нея. Друго завъртане, после още едно, всяко навиващо все по-стегнато спиралата от удоволствие, докато сърцето ѝ думкаше, а хълбоците ѝ ритмично се вдигаха и спускаха срещу основата на ръката му. Но после изтънченото нахълтване беше спряно и тялото ѝ отчаяно се стисна около празнотата.

— Кам... о, моля те...

Пресегна се, почти впивайки се в него от яростна нужда, а Кам имаше безочливостта да се засмее.

— По-леко, сладката ми. Още сме в началото. В тази работа няма нужда да се бърза.

— В *началото*! — недоволна и ядосана, Амелия се намръщи в тъмнината. Ако имаше нещо, в което да е сигурна, то бе, че не ѝ е

възможно да понася повече това изтънчено изтезание. — Мислех, че досега вече ще си свършил.

Усети го, че се усмихва, докато целува сгъвката на лакътя ѝ, проправяйки си път към китката.

— Въпросът е да се удължи колкото е възможно повече.

— Защо?

— Така е по-добре. И за двама ни — той разтвори стиснатите ѝ пръсти и целуна дланта. — Ще разбереш.

Смъкна нощницата ѝ надолу и я закопча отпред с подчертано внимание.

— Какво правиш?

— Вземам те на езда — при опита ѝ да го попита, той нежно притисна пръст към устните ѝ.

Амелия се съгласи в някаква омая, когато той я вдигна от леглото, уви кадифената роба около нея и пхна краката ѝ в меките чехли.

Като държеше ръката ѝ здраво в своята, я изведе от стаята. Къщата беше тиха и безшумна, по стените висяха портрети на аристократи с неодобрителни лица.

Излязоха през задния вход на къщата на голямата каменна тераса, широките ѝ извити стълбища водеха надолу към градините. Лунната светлина от време на време се скриваше зад малки облачета, които блестяха на небето с цвета на черни сливи. Озадачена и нетърпелива, Амелия тръгна с Кам към основата на стълбите.

Той спря и подсвирна тихо.

— Какво... — понечи да попита тя, когато чу трополенето на тежки копита и видя огромен черен силует да се носи към тях като създаване от кошмар. Обхвана я безпокойство и тя се сгуши в Кам, заровила лице в гърдите му. Ръцете му я обхванаха, придърпвайки я по-близо.

Едва когато тропотът спря, се осмели да погледне. Беше кон. Огромен, черен кон, от чиято уста се издигаше пара, и който изникна като привидение в студения въздух.

— Това наистина ли се случва? — попита тя със съмнение.

Кам бръкна в джоба си и подаде на коня захарна бучка, после прокара ръка по лъскавия му гръб.

— Сънувала ли си някога такъв сън?

— Никога.

— Тогава трябва да е истина.

— Искаш да кажеш, че имаш кон, който идва, когато му свирнеш?

— Да, обучил съм го.

— Как се казва?

Усмивката му светна в бяло в мрака.

— Можеш ли да познаеш?

Амелия се замисли за миг.

— Пуука? — конят обърна глава и я погледна, сякаш разбра. — Пуука — повтори тя с усмивка, — случайно да имаш крила?

При едва доловимия жест на Кам конят поклати глава „не“ и Амелия се засмя.

Кам отиде до Пуука и се метна върху гърба му с изящно движение. После се приближи до стъпалото, на което стоеше Амелия и протегна ръка към нея. Тя хвана ръката му и успя да се задържи на стремето. Беше вдигната лесно до седлото пред него и ръката му я обхвана, за да стои неподвижно.

Облегна се на широките му твърди гърди. В ноздрите ѝ нахлу миризма на есен, на влажна пръст, кон и мъж.

— Знаел си, че ще дойда с теб?

Кам се наведе и я целуна по тила.

— Само се надявах.

Бедрата му се стегнаха и конят препусна в галоп, после премина в лек галоп. И когато Амелия затвори очи, можеше да се закълне, че летят.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Стигнаха до изоставен лагер край реката, където бе стояло циганското племе. Останките още се виждаха; коловозите, оставени от колелата на *вардос*; кръговете опасана трева, на местата, на които бяха връзвали конете; плитките дупки за огън, пълни с пепел. И над всичко това се носеше тихият плясък на водата, която се блъскаше в речните брегове, проникваща в поддаващата почва.

Преди Амелия беше казала, че може да се справи без него. Кам ѝ вярваше. Но това не означаваше, че няма нужда от него. А когато си бе помислил за заминаване, знаейки, че тя ще посрещне всичко без него, всяка частица в душата му се разбунтува.

Кое то означаваше, че плановите му са се променили. И нейните, въпреки че тя още не го знаеше.

Той слезе от коня и ѝ помогна да стъпи на земята. По негово наставление тя седна на един повален буков пън, докато той стъкми импровизиран лагер. Чакаше, с чинно сгънати в скута ръце, гледаше всяко негово движение, докато той смъкваше купчина дебели одеяла от гърба на коня. След няколко минути вече бе запалил огън в оградена с камъни дупка и разгъна до него един сламеник.

Кам бе очаквал да се наложи да убеждава Амелия да дойде на сламеника, но тя изтича към него и се зарови под слоевете на юргана.

— В безопасност ли сме тук? — попита със заглушен глас.

— В безопасност си навсякъде, освен с мен — и като ѝ се усмихна, той се отпусна до нея. Събу ботушите си и се пхна под завивката, след което я привлече към себе си. Като си напомни за наградите, които щеше да спечели с търпение, прегърна я и зачака.

Огънят трепкаше и проблясваше с жълтите си ивици, поглъщайки начупените букови и дъбови клони, докато топлината се разнасяше във въздуха. Въпреки студената нощ, под завивките беше топло. По гърба на Кам се стекоха струйки пот и попиха в ризата му. Тъкмо когато реши да я съблече, ръцете на Амелия се провряха под нея и я вдигнаха. Малките топли пръсти блуждаеха по влажната му

кожа. Където го докоснеше, мускулите потръпваха и се стягаха и беше толкова хубаво, че Кам изпусна една въздишка в косата ѝ. Тя хвана краищата на ризата му и я дръпна нагоре. Без да се колебае, той седна, свали я и я хвърли настрана.

Амелия се сви в скута му, срамежлива като еднорог, дългата ѝ коса се посипа по голите му гърди и рамене като копринена паяжина. Очарован, Кам не помръдна, докато тя притискаше устни към гърдите, към раменете, в основата на шията му и го целуваше палаво.

Пулсът му стана по-тежък, превърна се в думкане, горещината се сгъстяваше между всеки удар. Примитивната страна на природата му предявяваше правата си и изведнъж му хрумна, че може да е по-добре, по-мъдро първият им път заедно да е в по-цивилизована обстановка. Беше му трудно да мисли, изнемогващ от засилващата се горещина.

— Амелия... — ръцете му се стрелнаха към главата ѝ, погали я. Топлите вълни на косата ѝ се разляха по гърдите му и го накараха да настръхне. — *Мониша*... Няма да направя нещо, което не искаш. Искam само да ти доставя удоволствие, а затова има толкова много начини...

Лицето ѝ блестеше на светлината на огъня, устните ѝ бяха подпухнали от целувките му. Не можеше да спре да гледа устата ѝ, мекия цвят на вино от червено френско грозде.

— Какво означава тази дума? — попита тя.

— *Мониша* ли? Обич, привързаност. Циганите я казват на жена, с която са интимни.

Сложи я да легне върху одеялата и светлината затанцува върху двама им. Прошепна нещо на стария език, каза ѝ, че иска да я преследва, както слънцето преследва луната по небето, че иска да я изпълни, докато станат *корту*, едно същество, съединени. Съзнаваше само донякъде какво говори, опиянен от мириса ѝ и топлината, която се надигаше от нейното тяло.

Разтвори халата и нощницата ѝ, като насън издърпа мекия плат от дълбоките извивки на гърдите и кръста ѝ. Беше направена толкова красиво, толкова сочна и стегната, бледата ѝ кожа лъщеше на светлината. Сладострастни сенки се спускаха на местата, които жадуваше да докосне и да вкуси. По кожата ѝ се разля очарователна розовина и той я последва с уста. Тя потръпна под него, ръцете ѝ стискаха раменете му.

Обхвана в шепи гърдите ѝ и започна да ги гали с дъх и език, докато станаха твърди и копринени. Всмуква леко едното зърно между зъбите си и го задържа, докато тя не изскимтя и не се вдигна нагоре. Реакцията ѝ разпали собственото му удоволствие, треперенето на тялото ѝ стихна в неговото.

Кам дръпна нощницата между двамата. Падината на пъпа ѝ се вдигаше и спадаше с всяко нейно вдишване и издишване. Той наведе уста и завъртя езика си в малки кръгове по него, изпълвайки кухнята.

— Кам... О, почакай... — тя се гърчеше и го отблъскваше наистина.

Хвана ръцете ѝ и ги притисна към тялото ѝ, като дишаше тежко срещу корема ѝ. Борейки се да си възвърне самоконтрола, Кам допря буза към кожата ѝ с цялата нежност, на която беше способен.

— Няма да те нараня — прошепна. — Само щях да те целуна... да те вкуся...

Гласът ѝ беше жален.

— Не там.

Той едва успя да потисне усмивката.

— Особено там — остави пръстите си да минат по ханша и бедрата ѝ, да се заровят в меките къдрици. — Искам да познавам всяка част от теб, *мониша*... Остани неподвижна за мен и да... да те любя... да... — той се смъкна надолу, треперейки от копнеж. Мирисът на интимност и на женска кожа разпалиха в него неудържима жажда. Устата му мина по затворените ѝ срамни устни. Отвори ги с облизване, заравяйки се в топлината, поглъщайки вкуса на нейното удоволствие.

Амелия мълчеше, дъхът ѝ бе накъсан, краката ѝ бяха притиснати от неговите. Тя безпомощно следваше криволичето движение на езика му, цялото ѝ тяло се извиваше и гореше от желание. Той я успокояваше, провокираше я, устата му се плъзгаше леко, игрива като лястовица в полет. Дъхът му падна върху влажната ѝ плът. Той пхна пръст в копринената вътрешност.

Тя издаде отчаян звук, когато изгуби напълно самоконтрол и той се зарадва на това, устата му я наказваше с нежност.

Измъкна мъчителя отвътре и тихите женски стонове преминаха в треперене. Тя се стегна и се извъртя, заби пръсти в косата му, хълбоците ѝ запулсираха безпомощно, когато той облиза всяка конвулсия и туптене.

След малко отново я притегли към себе си, тялото ѝ беше меко и благоуханно, косата ѝ блестеше с матовия блясък на сатен. Ръцете ѝ се увиха около него, а след това и краката ѝ и той усети устата ѝ срещу шията си. Тя се пресегна към закопчалката на бричовете му и не спря, докато хълбоците му не се оголиха. Втвърденият му до болезненост член подскочи освободен. Пръстите ѝ го обхванаха и започнаха да го гаят, докато Кам не се отпусна назад задъхан.

Лицето ѝ пламтеше, очите ѝ бяха полузатворени. Тя го докосна отново, издърпа го напред, като инстинктивно полюляваше хълбоци и бедра. Той устоя, държеше тежестта си повесена над нея, закриваше я от блясъка на лунната светлина, когато разпери пръсти и ги прокара отпред по тялото ѝ. Тя потрепери, когато малкият му пръст докосна едната ѝ гърда. После направи малки кръгове около натежалата заобленост, гледайки как зърното се втвърдява.

— Ако ме искаш, скъпа — прошепна той, — кажи го на цигански.

Тя обърна слепешком глава и го целуна по извивката на бицепсите.

— Какво трябва да кажа?

Той произнесе шепнешком лирични думи, чакайки търпеливо тя да ги повтори, като ѝ помагаше, когато заекнеше. През това време се позиционира срещу нея все по-ниско, по-стегнато и точно когато последната сричка излезе от устните ѝ, проникна силно в нея.

Амелия потръпна и извика от болка, а Кам се чувстваше разкъсан между съжалението, че я наранява, и отчаяното желание да е в нея. Невинната ѝ плът се стегна около непознатото нахлуване, хълбоците ѝ се вдигнаха, сякаш да го отхвърлят, но всяко движение само го придърпваше все по-дълбоко. Опитва се да успокои болката, погали я, зацелува шията и гърдите ѝ. Като взе розовото връхче в уста, той го засмука, прокара език по него, докато тя се отпусна под тежестта му и започна да стене.

Кам не можеше да се спре, забравил всичко, освен нуждата да се пъхне по-дълбоко в нежно стисналата го плът, топлите ѝ крака се увиваха около него, сладката задъхана уста под неговата... Той шепнеше натрапчиво срещу устните ѝ една дума... отново и отново... като издигаше глас екзалтирано все по-високо и по-високо.

— Мандис... мандис...

Моя.

Чувствайки, че всеки момент ще започне да се изпразва, Кам се измъкна и се отпусна върху потръпващото кадифе на корема ѝ. Горещината се плъзна между тях. Той зарови глава в извивката на врата ѝ и изпъшка. Нямаше друго такова чувство, което да прилича на това, помисли си той замаяно. Не би могло да има.

Удоволствието продължи, дори след като пулсът му се укроти до нормалното и способността му да мисли ясно се възвърна. Амелия се беше отпуснала под него и простенваше. Трябваше да се застави да излезе от нея, а същевременно толкова му се искаше да се наслаждава на чувството да я усеща.

Избърса с една носна кърпичка кръвта и влагата по тялото ѝ, облече я в нощница и отиде да подкладе отново огъня. Когато се върна да настани отново одеялата отдолу, Амелия се притисна в сгъвката на ръката му.

Като гледаше пропукващия огън и се наслаждаваше на доверчивата тежест върху рамото си, Кам погали косата ѝ. Тя заспа дълбоко; игривите пламъци хвърляха остри сенки от дългите ѝ мигли върху бузите. Гледаше я със собственическото чувство на любовник, поглъщайки всяка подробност, контурите на лицето ѝ, нежния наклон на носа, малките уши. Искаше му се да гризне крайчеца на ухото ѝ, да играе с нея, но нямаше да стори нищо, което да разтревожи съня ѝ.

Повдигна завивката върху снежнобялото ѝ рамо и отхвърли назад къдрицата, паднала върху него. Всичко се беше променило, помисли си той. И нямаше връщане назад.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Разсъмване.

Прекрасна дума за начина, по който утрото влизаше в спалнята на парченца — късчета светлина падаха върху леглото ѝ, а други на пода между прозореца и малката камина.

Амелия примига и остана да лежи вцепенена. В огнището играеха пламъци — сигурно беше заспала, докато прислужницата е разпалвала огъня.

Огън... Къщата Рамзи... Споменът я връхлетя с неприятна сила и тя затвори очи. Те се отвориха обаче веднага, когато си спомни за тъмнината, синята лунна светлина и топлината на мъжка плът. Кожата ѝ настръхна.

Какво беше сторила?

Намираше се в леглото, с неясен спомен за това как язди в мрака, Кам я носи, грижовно подпъхвайки чаршафите и одеялата около нея, сякаш е дете. „Заспивай, заспивай“, беше прошепнал той, притиснал успокояващо ръка върху главата ѝ. И тя беше заспала. Сега, като погледна весело тиктакация часовник върху камината, видя, че е почти пладне.

Обзе я паника, докато не си припомни, че паниката е нещо непрактично. И все пак сърцето ѝ помпаше нещо, което изглеждаше прекалено горещо и леко, за да е кръв, а дишането ѝ стана накъсано.

Искаше ѝ се да се самоубеди, че всичко е било сън, но тялото ѝ още пазеше спомена за него, невидимата карта, която бе начертал върху нея с устни, с език, със зъби и с ръце.

Като вдигна пръсти към устните си, Амелия усети, че са подпухнали, много по-гладки от обикновено... бяха облизани и изстъргани от устата му. Всеки милиметър от тялото ѝ беше чувствителен, повечето деликатни местенца още таяха болка на удоволствие.

Една жена с благоприлично поведение със сигурност би се засрамила от поведението ѝ. Амелия не усети нищо. Нощта беше

толкова необикновена, толкова великолепна и тъмна, и сладка, че тя щеше да я съхрани в някое дълбоко, тъмно ъгълче на паметта си завинаги. Това бе преживяване, което не можеше да се пропусне, с мъж, различен от всички, които познаваше, или с които някога щеше да се запознае.

Но, о, колко много се надяваше той вече да е заминал.

С малко късмет, Кам щеше да е тръгнал до момента, за да оправи бизнеса си в Лондон. Амелия не беше сигурна, че може да го погледне в лицето след снощи. И със сигурност нямаше нужда да се разсейва от присъствието му, когато имаше да се решават толкова неща.

Колкото до спомените от нощта с Кам Роан, всичко това бе толкова нежно пречупено, сякаш той бе призма, през която преминаваха чувствата й... Но сега не беше моментът да мисли за това. Щеше да има достатъчно време по-късно. Дни, месеци, години.

Не мисли за това, каза си тя строго, измъквайки се от леглото. Звънна за прислужница и навлече халата си. След малко се появи жизнерадостна, светлокоса прислужница с розови като ябълки бузи.

— Бихте ли ми донесли топла вода? — попита Амелия.

— Разбира се, мис. Мога да ви донеса тук горе, или ако искате, ще приготвя вана в банята — момичето говореше със силен йоркширски акцент, като заваляше леко „р“-то и гълташе съгласните.

Амелия кимна нетърпеливо при второто предложение, спомняйки си модерната баня от предишната вечер. Тя последва прислужницата, която се представи като Бети, излязоха от стаята и тръгнаха по коридора.

— Как са сестрите ми и брат ми? А господин Мерипен?

— Мис Уинифред, мис Попи и мис Биатрикс слязоха долу за закуска — докладва момичето. — А двамата джентълмени още са в леглото.

— Да не са болни? Господин Мерипен има ли температура?

— Госпожа Брайърли, икономката, смята, че те са добре, госпожице. Просто си почиват.

— Слава богу — Амелия си напомни да провери Мерипен веднага след като се приготви. Раните от изгаряне бяха опасни и непредсказуеми — тя още се притесняваше за него.

Влязоха в стая, чиито стени бяха облицовани с бледосини плочки. В един ъгъл имаше шезлонг, а в другия — голяма порцеланова

вана. Завеси в пищни ориенталски цветове от тавана до пода отделяха мястото за обличане. Помещението беше топло, благодарение на камината, а голям, отворен гардероб разкриваше прилежно сгънати чаршафи за баня, турски хавлиени кърпи и различни сапуни и тоалетни принадлежности. Водата във ваната беше затоплена от някакви апарати на газ, с кранове за студена, гореща и хладка вода и тръби, водещи навън.

Бети развъртя крановете и нагласи температурата на водата. Извади чаршафите и ги разстла върху шезлонга в перфектен ред.

— Да остана ли да ви помогна да се изкъпете, госпожице?

— Не, благодаря — отвърна Амелия. — Ще се справя сама. Ако нямате нищо против, занесете дрехите ми в съседната съблекалня...

— Коя рокля, госпожице?

Това накара Амелия да изтръпне. Изведнъж осъзна, че е дошла в Стоуни Крос без никакви допълнителни дрехи.

— О, скъпа... Питам се дали някой не може да отиде до имението Рамзи да ми намери нещо...

— Те всички вероятно са изцапани и опушени, госпожице. Но госпожа Сейнт Винсънт остави в стаята ви някои от своите... тя е по-висока от лейди Уестклиф... така че...

— О, не мога да нося дрехите на лейди Сейнт Винсънт — каза притеснено Амелия.

— Боя се, че няма как, госпожице. Има една червена вълнена рокля... ще отида за нея.

Тъй като очевидно нямаше възможност да облече нищо от своите дрехи, Амелия кимна и измърмори някаква благодарност. Отиде зад завесата за преобличане и свали халата си, докато прислужницата затвори крановете и излезе от помещението.

Когато пусна халата си на пода, погледът ѝ се плъзна по златото, което проблесна на левия ѝ показалец. Изумена, тя вдигна ръката си и го огледа. Малък златен пръстен, със сложно изгравирани върху него инициали. Беше един от онези, които Кам носеше на малкия си пръст. Сигурно го бе сложил миналата нощ, докато е спяла. Дали трябваше да означава подарък на раздяла? Или имаше някакво друго значение за него?

Опита се да отхвърли мисълта и установи, че е невъзможно.

— По дяволите! — промърмори тя и направи опит да го изхлузи. Взе калъпче сапун от шкафа и го занесе в банята. Горещата вода успокои множеството малки болки, облекчавайки смъденето между бедрата ѝ.

Като се отпусна до долу, Амелия насапуниса ръцете си и се зае да измъкне пръстена. Но колкото и да се опитваше, той не помръдна. Скоро повърхността на водата се покри с пяна и тя изруга разочаровано.

Не можеше да позволи някой да види, че носи пръстена на Кам. Как, по дяволите, щеше да обясни какво прави на нейната ръка?

След като дърпа и извива, докато показалецът ѝ се поду, тя се предаде и довърши къпането си. Избърса се с една хавлиена кърпа, меките гънки бяха толкова галещи, когато се допираха до кожата ѝ. Тя влезе в съблекалнята и установи, че Бети я чака с прехвърлена върху ръката си мека рокля във виненочервен цвят.

— Ето роклята, госпожице. Ще ви стои прекрасно, с тази ваша тъмна коса.

— Лейди Сейнт Винсът е повече от щедра.

Гънките на колосаното бельо изглеждаха девствено чисти, сякаш никога не бе обличано. Имаше дори корсет, белите му връзки бяха старателно кръстосани, като хирургични шевове.

— О, тя има много, *много* рокли — възкликна Бети и подаде на Амелия чифт сгънати долни гащи и риза. — Лорд Сейнт Винсът държи жена му да бъде облечена като кралица. Да ви кажа ли: ако тя поиска луната за огледало, той ще намери начин да ѝ я смъкне.

— Откъде знаете толкова много за тях? — попита Амелия, като навлече предната част на корсета, докато Бети мина зад нея да издърпа връзките.

— Ами нали съм прислужница на лейди Сейнт Винсът. Пътувам с нея навсякъде, където ходи. Каза ми да се грижа за вас и останалите госпожици Хатауей... *Те се нуждаят от специална грижа*, рече тя, *след всичко, което са преживели*.

Амелия задържа дъха си, докато момичето стягаше връзките. Когато най-после ги завърза, издиша късо.

— Много мило от нейна страна. И от ваша. Надявам се, че семейството ми не ви е създало много... притеснения...

По някаква причина това предизвика усмивка.

— Голяма сте хитруша, вие, ако нямате нищо против да го кажа така — преди Амелия да успее да попита какво има предвид, прислужницата възкликна: — Какво малко кръстче имате! Очаквам роклята на лейди Сейнт Винсънт да ви пасне като ръкавица. Но преди да опитате, по-добре обуйте чорапите.

Амелия взе нещо полупрозрачно от ръцете ѝ.

— Чорапи?

— Дълги копринени чорапи, госпожице.

Амелия едва не ги изпусна. Копринените чорапи струваха цяло състояние. А тези, освен това бяха избродирани с малки цветчета, което ги правеше още по-скъпи. Ако ги обуеше, щеше да се притеснява през цялото време да не ги скъса. Но явно нямаше други избор, освен да излезе без тях.

— Обуйте ги — подкани я Бети.

Със смесица от изкушение и вина, Амелия се премени с най-изящните дрехи, които някога бе обличала. Роклята, подплатена с коприна, беше съвсем като за дама, но се спускаше и оформяше фигурата ѝ по начин, който нейните дрехи никога не бяха правили. Правите, плътно прилепнали ръкави стигаха до лактите, където се разширяваха в дипли от черна дантела. Същата черна дантела украсяваше подгъва на полата ѝ, наслоена така, че да създава впечатление за многобройни фусты. Черен сатенен шарф подчертаваше изящната извивка на талията ѝ, а краищата му бяха вързани и забодени отстрани с блестяща брошка.

Седнала на масата за обличане, Амелия гледаше как Бети вплита сръчно черни панделки в косите ѝ и ги забожда нагоре. Тъй като прислужницата изглеждаше дружелюбна и разговорлива, Амелия дръзна да попита:

— Бети... от колко време лейди Сейнт Винсънт и господин Роан се познават?

— От деца, госпожице — Бети се ухили. — Той господин Роан... ами, доста е костелив, нали? Трябва да видите само какво става, когато посещава къщата на господаря. Ще се избием коя от нас да отключи, за да го види.

— *Костелив?* — повтори Амелия изненадано, мислейки за гладките, твърди мускули, които се огъваха под ръцете ѝ.

Бети се усмихна.

— Това е на йоркширски думата за „красив“. Празник за очите, въпреки, че е циганин.

— Питам се... — направи усилия Амелия да заговори небрежно, — мислите ли, че отношенията между господин Роан и лейди Сейнт Винсът са били някога...

— О, не, госпожице. Израснали са като брат и сестра. Имаше дори слухове, че господин Роан ѝ е полубрат. Няма да е единственото незаконородено дете, оставено от Иво Дженър, нали?

Амелия примига.

— Мислите ли, че слуховете са верни?

Бети поклати глава.

— Лейди Сейнт Винсът каза, че не, нямало кръвна връзка помежду им. Пък и да ви кажа, двамата не си приличат. Само че тя искрено го обича — след което Бети добави със слаба усмивка: — Тя ни предупреди — мен и другите прислужнички — да стоим далеч от него. Каза, че от това нямало да излезе нищо добро, че ще се окажем обезчестени и изоставени. Разпътен е той, този господин Роан.

Довършвайки плитките на Амелия, Бети я изгледа доволно и отиде да събере използваните чаршафи, струпани на един стол, както и захвърлената нощница. Тя се спря за секунда-две с нощницата в ръка.

— Да ви направя ли превръзки от чисти парцали, госпожице? — попита тя внимателно. — Имам предвид... за месечното течение?

Все още размишлявайки над неприятната фраза „обезчестени и изоставени“, Амелия поклати глава механично:

— Не, благодаря. Още не е дошло... — изведнъж млъкна, когато разбра какво е забелязала прислужницата. Няколко засъхнали капки кръв по нощницата ѝ. Пребледня.

— Да, госпожице — и като сгъна нощницата във вързопа от чаршафи, Бети ѝ се усмихна неопределено. — Трябва само да ми позвъните, и аз ще дойда — тя тръгна към вратата и се измъкна навън внимателно.

Амелия подпря лакти на масата за обличане и отпусна чело върху юмруците си. Господ да ѝ е на помощ, под стълбището щеше да има приказки. А досега не бе правила нищо, което да заслужава да я одумват.

— Моля ти се, моля ти се, боже, нека е заминал — прошепна тя.

Докато слизаше надолу, тя си помисли, че всъщност вярва в късмета. Изглеждаше подходяща дума за описване на логична поредица от неща. Сигурен, предсказуем изход за почти всяка ситуация.

И на нея ѝ се бе случило да изпита какво е *лош* късмет.

Когато стигна до входа, видя лейди Сейнт Винсънт да идва откъм задната тераса с порозовели бузи от вятъра, ръба на роклята ѝ беше изцапан с листа и трева. Тя приличаше на небрежен ангел с красивото си спокойно лице, вълниста червена коса и закачливите златни лунички, пръснати по носа ѝ.

— Добър ден — поздрави Амелия със стеснителна усмивка.

— Как се чувствате днес? — лейди Сейнт Винсънт се приближи бързо и я хвана за ръката. — Изглеждате чудесно. Сестрите ви излязоха да се разходят навън, с изключение на Уинифред, която пие чай на терасата. Вие успяхте ли да хапнете?

Амелия поклати глава.

— Елате на задната тераса, ще ни донесат там поднос.

— Ако съм ви прекъснала...

— Съвсем не — каза нежно лейди Сейнт Винсънт. — Елате.

Амелия тръгна с нея трогната, и едновременно с това смутена от загрижения маниер на госпожа Сейнт Винсънт, сякаш тя бе по-малката сестра, която се нуждаеше от защита и подкрепа. Начинът, по който Амелия се държеше със сестрите си.

— Госпожо — каза тя, — благодаря ви, че ми дадохте да облека роклята ви. Ще ви я върна веднага щом стане възможно...

— Наричайте ме Иви — дойде сърдечният отговор. — Освен това, можете да задържите роклята. Много ви подхожда, а на мен не чак толкова. Този нюанс на червеното не се съчетава добре с косата ми.

— Много сте мила — пророни Амелия, искайки ѝ се да не звучи чак толкова вдървено, да може да приеме подаръка, без да чувства бремето на задължението.

Но Иви сякаш не забелязваше притесненията ѝ, хвана я под ръка и я поведе като малко момиченце.

— Сестрите ви ще се успокоят като ви видят. Казаха, че това е първият път, когато сте спала толкова до късно.

— Боя се, че не спях добре... Бях прекалено заета... — по бледите страни на Амелия плъзна червенина, когато си спомни как

лежи до топлото тяло на Кам, с разхвърляни наоколо дрехи, разкриващи голотата им, как устните и ръцете им се плъзгат изучаващо...

— Да, сигурна съм, че... — кратко колебание, след което Иви продължи с леко объркан тон: — Сигурна съм, че сте имали много за мислене.

Проследявайки погледа ѝ, Амелия видя, че Иви гледа към ръката ѝ.

Беше видяла пръстена.

Пръстите на Амелия се свиха. Тя вдигна очи към любопитните сини очи на графинята и в съзнанието ѝ изведнъж всичко се изличи.

— Всичко е наред — обади се Иви, като я хвана за ръката, когато тя направи опит да я издърпа, и я притисна към своята. След което се усмихна. — Трябва да поговорим, Амелия. Мисля, че той не е на себе си днес. Едва сега разбирам защо.

Нямаше нужда да обяснява кой е „той“.

— Госпожо... Иви... няма нищо между мен и... господин Роан. Нищо сериозно — страните ѝ пламнаха издайнически. — Не знам какво си мислите за мен.

Те спряха пред френските врати, които се отвориха към задната тераса и Амелия издърпа ръката си. Като дърпаше пръстена, който продължаваше да стои упорито стегнат около пръста ѝ, тя погледна отчаяно към Иви. За нейна изненада графинята не изглеждаше шокирана или критична, а по-скоро разбираща. Имаше нещо в лицето ѝ, някаква нежна сериозност, която накара Амелия да си помисли: „Нищо чудно, че Сейнт Винсът е толкова заплепен от нея“.

— Мисля, че сте умна млада жена — каза Иви, — която обича брат си и сестрите си, и е поела голяма отговорност за тях. Според мен това е голямо бреме, за да се носи от самотна жена. Освен това смятам, че имате дар да приемате хората такива, каквито са, без да се влияете от ексцентричностите им. А Кам знае колко рядко се среща това.

Амелия се разтревожи, сякаш беше изгубила нещо и трябваше да си го върне бързо.

— Аз... той още ли е тук? Трябваше да е тръгнал за Лондон досега.

— Още е тук, разговаря със съпруга ми и лорд Уестклиф. Ходиха до къщата Рамзи рано тази сутрин, за да видят какво е останало от нея

и да направят някаква предварителна преценка.

На Амелия не ѝ хареса мисълта, че са ходили до имението, без да са се консултирали преди това с нея или с Лео. Сякаш Хатауей не бяха нищо повече от група безпомощни деца. Тя изправи рамене.

— Много мило от тяхна страна, но аз мога да се справя с проблемите. Предполагам, че част от къщата е обитаема, което означава, че не е необходимо да се възползваме от по-нататъшното гостоприемство на лорд Уестклиф.

— О, трябва да останете — прекъсна я Иви бързо. — Лилиан каза, че сте добре дошли да останете тук, докато имението Рамзи бъде напълно възстановено. Тук е толкова широко, че няма да пречите на никого. А Лилиан и лорд Уестклиф няма да са тук най-малко две седмици. Скоро отиват в Бристол... заедно с мен и лорд Сейнт Винсът, ще посетим по-малката сестра на Лилиан, Дейзи, която чака бебе. Така че имението ще е на ваше разположение.

— Ще превърнем мястото в руина, докато те се върнат.

Иви се усмихна.

— Все пак се надявам, че семейството ви не е чак толкова опасно.

— Не познавате Хатауей — чувствайки силна необходимост да държи ситуацията под контрол, Амелия продължи: — Ще отида сама да видя къщата веднага, след като закуся. Ако сте на втория етаж са в достатъчно добро състояние, семейството ми ще се върне там още преди да е мръкнало.

— Смятате ли, че това е най-доброто за Уинифред? — попита тихо Иви. — Или за Мерипен и лорд Рамзи?

Амелия се изчерви, знаейки много добре, че не говори благоразумно. Но чувството за безсилие, чувството да е лишена от всичката си власт се надигна у нея и затъмни всичко останало.

— Може би ще трябва да поговорите с Кам — каза Иви, — преди да вземете каквото и да е решение.

— Той няма нищо общо с моите решения.

Иви я погледна замислено.

— Извинете ме. Не трябваше да правя предположения. Но понеже видях пръстена на ръката ви... Кам го носи от дванайсетгодишен.

Амелия дръпна яростно пръстена.

— Не знам защо ми го даде — възкликна тя. — Сигурна съм, че не означава нещо важно.

— А аз мисля, че означава нещо изключително важно — меко я поправи Иви. — Кам е бил аутсайдер през целия си живот. Дори когато е живял с ромите. Мисля, че винаги тайно се е надявал, че може да намери място, където да се чувства добре. Дом. Но преди да ви срещне не му беше хрумвало, че не търси място, а човек.

— Аз не съм този човек — прошепна Амелия. — Наистина не съм.

Иви я изгледа с нежно съчувствие.

— Това е ваше решение, разбира се. Но като човек, който познава Кам от дълги години, трябва да ви кажа... че той е изключителен мъж. Напълно заслужава вашето доверие — тя побутна вратата да се отвори. — Сестрите ви са навън. Ще изпратя да ви донесат подноса тук.

Беше влажен, свеж ден, въздухът миришеше на слама, на рози и на късни цъфтящи треви. Задната тераса гледаше към грижливо поддържаните градини, свързани с чакълести алеи. На облицования с плочи под бяха разположени маси и столове. Тъй като повечето от гостите на лорд Уестклиф си бяха тръгнали след приключването на неотдавнашното ловно парти, терасата бе почти празна.

Виждайки Уин, Попи и Биатрикс на една маса, Амелия се насочи енергично към тях.

— Как си? — попита тя Уин. — Добре ли спа? Кашля ли?

— Добре съм. Притеснявахме се за теб... никога не си спала толкова до късно, освен ако не си болна.

— О, не, не съм болна. Не бих могла да съм по-добре — Амелия й хвърли широка усмивка. Тя погледна другите си сестри, облечени сега в нови рокли: Попи в жълта, а Биатрикс в зелена. — Биатрикс, защо... изглеждаш прекрасна. Както и по-голяма.

Биатрикс се засмя и се изправи, после бавно й се поклони. Бледозелената рокля със сложно плисирана горна част и тъмнозелен шнур за украса й стоеше почти перфектно, фустите падаха до пода.

— Лейди Уестклиф ми я даде — каза тя. — Била е на по-малката й сестра, която не може вече да я носи, тъй като всеки момент ще роди.

— О, Бий... — виждайки задоволството на сестра си, че най-после е облечена в рокля за девойка, Амелия изпита пристъп на

горчива гордост. Биатрикс трябваше да постъпи в последния клас на училището, където да изучава френски и аранжиране на цветя, както и всички салонни маниери, които липсваха на останалите Хатауей. Но нямаше пари за това... и както изглежда, никога нямаше да има.

Тя почувства ръката на Уин да се плъзга в нейната и да я стисва леко. Погледна в разбиращите сини очи на Уин и въздъхна. Останаха така за миг, със сплетени ръце, подкрепяйки се.

— Амелия — прошепна Уин. — Седни до мен. Искам да те питам нещо.

Амелия се отпусна на стола, което ѝ даваше прекрасен изглед към градините. Бодна я в гърдите, когато видя трима мъже, които вървяха бавно покрай тисовия жив плет, и сред тях тъмната, елегантната фигура на Кам. Като събеседниците си, и той носеше бричове за езда и високи кожени ботуши. Но вместо традиционните сако за езда и жилетка, бе облякъл бяла риза с прилепнал елек от тънка кожа. В тъмните му блестящи кичури играеше бриз, повдигаше ги нагоре, после ги спускаше.

Докато вървяха, Кам се отнасяше към обкръжението си по начин, различен от другите, вдигаше някое заблудено листо от плета, прокарваше длан по бакърените на цвят опашки от богородичен косъм. И все пак Амелия беше сигурна, че той не пропуска и дума от разговора.

Въпреки че по всяка вероятност нищо не му беше подсказало за присъствието на Амелия, той спря и погледна през рамо в нейната посока. Всяко косъмче в нея се надигна.

— Амелия — попита Уин. — Да нямате някакво споразумение с господин Роан?

Устата на Амелия пресъхна. Тя зарови лявата си ръка — онази с пръстена — по-дълбоко в гънките на полата си.

— Разбира се, че не. Откъде ти хрумна?

— Той, лорд Уестклиф и лорд Сейнт Винсът говорят откакто се върнаха от къщата Рамзи тази сутрин. Без да искам чух част от разговора им, когато бяха на терасата. И от казаното, от начина, по който господин Роан се изрази, звучеше така, сякаш говореше от наше име.

— Какво искаш да кажеш? — попита Амелия възмутено. — Никой не говори от името на Хатауей, освен мен. Или Лео.

— Той като че вземаше решения за това какво трябва да се направи и кога — Уин добави със смутен шепот: — Държеше се като глава на семейството ни.

Амелия се изпълни с негодувание.

— Но той няма право... не знам защо си мисли... О, боже.

Това трябваше да се спре веднага.

— Добре ли си, скъпа? — попита загрижено Уин. — Изглеждаш разтревожена. Ето, пийни си от моя чай.

Знаейки, че малките ѝ сестри я гледат с широко отворени очи, Амелия взе чашата и я пресуши на няколко глътки.

— Колко време ще останем тук, Амелия? — попита Биатрикс. — Тук ми харесва много повече, отколкото в нашата къща.

Преди Амелия да отговори, Попи се намеси:

— Откъде имаш този хубав пръстен? Може ли да го видя?

Амелия стана рязко.

— Извинете ме... трябва да говоря с някого.

Тя мина през терасата и забърза по витата стълба към градинската алея. Когато наближи тримата мъже, които бяха спрели до една каменна кашпа, пълна с гергини, Амелия чу отделни думи от разговора:

— ... разширяване на съществуващата основа... остатъците от каменоломната на Дженърс... трябва да се пренесат тук...

Нямаше начин да говорят за къщата Рамзи, помисли си тя с нарастваща тревога. Сигурно знаеха колко нищожна е годишната рента на Хатауей. Семейството ѝ не можеше да си позволи материалите и труда за възстановяване.

Усетили присъствието ѝ, тримата мъже се обърнаха. Изражението на лорд Уестклиф беше мило и загрижено, докато това на Сейнт Винсът беше приятно, но сдържано. Лицето на Кам не можеше да се разчете, погледът му мина по нея бързо.

Амелия кимна за поздрав.

— Добър ден, господа — тя се застави да не трепне, когато вдигна очи към тъмното лице на Кам. — Господин Роан, мислех, че вече сте заминали.

— Скоро ще тръгна за Лондон.

Слава богу. Това беше най-доброто. Но сърцето ѝ пропусна един такт, след което удари болезнено в гърдите ѝ.

— Ще се върна след седмица — смая я той, като добави хладно:
— Заедно с архитект и инженер, които да преценят състоянието на къщата ви.

Амелия поклати глава още преди да е завършил.

— Господин Роан, не искам да звуча неблагодарно, но това не е необходимо. Брат ми и аз сме решили по какъв начин да процедираме.

— Брат ви не е в състояние да решава нищо.

Лорд Уестклиф се намеси:

— Мис Хатауей, добре дошли сте да останете в имението Стоуни Крос за неопределено време.

— Много сте щедър, лорде. Но тъй като къщата Рамзи още стои, ще живеем там.

— Тя не беше подходяща още преди пожара — подчерта Кам. — А при това положение на нещата не бих позволил и на скитащо куче да влезе вътре. По-голямата част трябва да бъде издигната от основи.

Амелия се намръщи.

— Тогава ще се преместим в къщичката на вратаря на отсрещния път.

— Прекалено малка е за всички ви. Освен това е в лошо състояние.

— Това не е ваша работа, господин Роан.

Кам я изгледа дълго и втренчено. Имаше нещо в погледа му, осъзна тя. Нещо, което караше вътрешностите ѝ да се стягат от страх и объркване и обезсърчаващ намек за удоволствие.

— Трябва да поговорим насаме — каза той.

— Не, няма да говорим — всичките ѝ нерви изпищяха предупредително, когато забеляза погледите, които тримата мъже си размениха.

— С ваше разрешение — промърмори лорд Уестклиф, — ние ще се оттеглим.

— Не — бързо възрази Амелия, — наистина не е нужно... — гласът ѝ секна, когато стана ясно, че никой не иска нейното разрешение.

Следвайки Уестклиф, лорд Сейнт Винсът направи достатъчно дълга пауза, за да прошепне на Амелия:

— Въпреки че на повечето съвети не трябва да се вярва, особено когато идват от мен... запазете здравия си разум, мис Амелия. Човек не

трябва да гледа един богат съпруг в устата — той ѝ смигна и двамата с лорд Уестклиф тръгнаха към задната тераса.

Втрещена, Амелия успя да произнесе единствено:

— *Съпруг?*

— Казах им, че сме се сгодили — Кам я хвана за ръката нежно, но твърдо, и я поведе към другата страна на тисовия плет, където не можеха да ги виждат от къщата.

— *Защо?*

— *Защото сме.*

— *Какво?*

Те спряха в прикритието на храстите.

Ужасена, тя погледна в дивите глъбини на очите му.

— Ти луд ли си? — попита слабо.

Кам взе ръката ѝ и я повдигна нагоре, при което пръстенът заблестя на ярката светлина.

— Носиш моя пръстен. Спиш с мен. Дадохме си обещания. Мнозина от ромите биха казали, че това си е истински брак. Но за да е сигурно, че е легален, ще го направим и по начина, по който го правят *гаджос*.

— Няма да правим такова нещо! — Амелия дръпна ръката си от неговата и тръгна да се връща. — А пръстена нося единствено, защото не мога да измъкна проклетото нещо. Освен това какво имаш предвид като казваш, че съм обещала? Да не би онези думи на цигански, които ме накара да повторя, да са били нещо като клетва? Ти ме измами. Нямах представа какво казвам.

— Но спа с мен! — изтъкна той.

Тя се изчерви от срам и обида, и избърса с ръкав изпотеното си чело. Извърна се от него и рязко тръгна по покритата с чакъл пътека, която водеше навътре в градината.

— Това не означава нищо! — подхвърли през рамо.

Той я настигна.

— За мен означава. За един ром сексуалният акт е свещен.

Тя издаде пренебрежителен звук.

— Какво ще кажеш за всички онези жени, които си съблазнил в Лондон? Когато спа с тях пак ли беше свещено?

— За известно време бях попаднал в развратния път на *гаджос* — каза той невинно. — Но сега съм преобразен.

Амелия му хвърли кос поглед.

— Ти не искаш това. Не ме искаш. Една нощ не може да промени хода на живот на един човек.

— Разбира се, че може — той посегна към нея, но Амелия побягна, минавайки покрай един фонтан с морска сирена, заобиколен от каменни пейки. Кам я хвана отзад и я дръпна към себе си. — Спри да бягаш от мен и слушай. Искam те. Искam те, макар да знам, че ако се ожения за теб получавам семейство със склонен към самоубийство зет и циганин прислужник с темперамент на ядосана мечка.

— Мерипен не е прислужник.

— Наричай го както искаш. Той си върви заедно с Хатауей. Приемам това.

— Само че *те* няма да те приемат! — произнесе тя отчаяно. — За теб няма място в нашето семейство.

— Да, има. Точно до теб.

Дишайки тежко, Амелия усети ръката му да се движи по тялото ѝ. Макар гърдите ѝ да бяха стегнати в подплатен корсет, натискът на ръката му отгоре я накара да потрепери.

— Това ще е катастрофално — горещината се изкачи в гърдите ѝ, по шията, върху лицето. — Ще ме обвиняваш, че съм ти отнела свободата, а аз ще обвинявам теб, че си отнел моята. Не мога да обещавам да ти се подчинявам, да приемам решенията ти и да се лиша завинаги от собствено мнение...

— Няма да е така!

— Нима? Ще се закълнеш ли, че няма да ме принуждаваш да направя нещо против волята си?

Кам обърна лицето ѝ към своето и пръстите му погалиха пламналата ѝ кожа. Замисли се над въпроса.

— Не — произнесе равно. — Не бих могъл да се закълна в това. Не и ако мисля, че нещо е за твое добро.

Колкото до Амелия, спорът за нея бе свършил.

— Винаги аз съм била тази, която решава кое е добро за мен. И няма да отстъпя това право на никого, включително и на теб.

Кам погали крайчеца на ухото ѝ, прокара пръсти по шията ѝ.

— Преди да вземеш окончателното си решение, има нещо, което трябва да обмислиш. Заложено е много повече, отколкото нас двамата

— когато Амелия се опита да отстъпи назад, той хвана хълбоците ѝ и я принуди да остане. — Семейството ти е в беда, скъпа.

— Това не е нещо ново за нас. Ние *винаги* сме в беда.

Кам ѝ призна правото.

— И все пак, стана достатъчно трудно, не е ли по-добре да се освободиш — дори като жена на ром, — отколкото да се опитваш да се справяш с всичко сама.

Амелия искаше да го накара да разбере, че възраженията ѝ нямат нищо общо с това, че е циганин.

Но той заговори отново с лице, опряно до нейното.

— Ожени се за мен и аз ще ремонтирам къщата Рамзи. Ще я възстановя. Ще я приемам като част от цената за брачния откуп.

— За какво?

— Ромска традиция. Младоженецът плаща известна сума на семейството на булката преди сватбата. Което означава, че ще уредя сметките на Лео в Лондон...

— Той още ти дължи пари?

— Не на мен. На други кредитори.

— О, не — стомахът на Амелия се стегна на възел.

— Ще се погрижа за теб и за домакинството — продължи Кам с непоносимо търпение. — Дрехи, бижута, коне, книги... училище за Биатрикс, баловете в Лондон за Попи. Най-добрите доктори за Унифред. Ще може да отиде във всяка клиника в света — умишлена пауза. — Не би ли искала да я видиш отново здрава?

— Това не е честно — прошепна тя.

— В отплата трябва само да ми дадеш онова, което искам — ръката му се вдигна до китката ѝ и продължи нагоре по ръката. Под слоевете коприна и вълна тя усети, че се надига трепетно удоволствие.

Опита се да звучи уверено:

— Ще се чувствам така, сякаш съм сключила сделка с дявола.

— Не, Амелия — гласът му бе тъмно кадифе. — Само с мен.

— Дори не съм сигурна какво точно искаш.

Главата му се сведе към нейната.

— След миналата нощ ми е трудно да повярвам.

— Можеш да си вземеш *това* от безброй други жени. И ще ти излезе д-д-далеч по-евтино, бих добавила, както и без толкова главоболия.

— Искам го от теб. Само от теб — кратка, неловка пауза. Устата му се изви: — Другите жени, с които съм бил... За тях бях просто нещо непознато. Някой, различен от белокожите им съпрузи. Те искаха компанията ми през нощта, но не и през деня. Никога не са ме смятали за равен. И аз никога не съм бил доволен, след като съм бил с тях. С теб, обаче, всичко е различно.

Амелия затвори очи, когато усети горещата му уста да гали челото ѝ.

— Било е много развратно от твоя страна да спиш с омъжени жени — произнесе тя с усилие. — Може би, ако беше опитал да ухажваш някоя почтена...

— Живея в игрален клуб — гласът му прозвуча развеселено. — Срещал съм само няколко почтени жени. И — присъстващите правят изключение — с тях не се получи.

— И защо не?

Устата му продължи по овала на лицето ѝ.

— Изглежда ги изнервям.

Тя подскочи, когато езикът му докосна ухото ѝ.

— Не мога да си представя защо.

Той се заигра с ухото ѝ, стискаше крайчеца му леко между зъбите си.

— Ще призная, че няма да ти е лесно да си омъжена за циганин. Ние сме със силно развито собственическо чувство. Ревниви. Предпочитаме жените ни никога да не докосват друг мъж. Както и да не ми отказваш правото ми да спя с теб — устните му покриха нейните в разтапяща целувка, езикът проникна навътре. — Но пък — продължи той, — ти и не би искала да го правиш.

Невярващ смях запърха в гърлото ѝ.

— Толкова ли си сигурен в себе си?

— Да — друга дълга, ленива целувка и Кам произнесе срещу устата ѝ: — Изражението ти ще е на добре любена жена, *мониша*...

Амелия бе принудена да се хване за него, за да запази равновесие, защото краката ѝ трепереха.

— Накрая ще ме изоставиш — каза тя дрезгаво.

— Кълна ти се, че няма. Най-сетне намерих моето *атчън тан*.

— Твоето какво?

— Моето място, където да спра.

— Не знаех, че циганите имат място, където да спрат.

— Изобщо нямат. Явно аз съм един от малкото, които правят изключение — и като поклати глава, Кам добави с раздразнен тон: — Гърбът ме боли, след като цяла нощ спях на земята. Моята *гаджо* половина най-после си взе по-доброто от мен.

Кой знае защо това я развесели. Амелия наведе глава и притисна разтегнатите си в несигурна усмивка устни към гладкото му кожено елече.

— Това е лудост — промърмори тя, неспособна да повярва, че наистина го обмисля.

Кам я придърпа по-близо.

— Омъжи се за мен, Амелия. Ти си това, което искам. Ти си моята съдба — едната му ръка се вдига и обхвана тила ѝ, хващайки плитките и панделките, за да я накара да не извива уста. — Кажи „да“ — той захапа леко устните ѝ, близна ги и залепи уста върху нейната. Целува я, докато тя не започна да се извива в ръцете му и дъхът ѝ не спря. — Кажи го, Амелия, и ме спаси от това да прекарвам нощта с друга жена. Ще спя вътре. Ще се подстрижа. И Господ да ми е на помощ, мисля, че ще се съглася дори да нося джобен часовник, ако това ще ти достави удоволствие.

Амелия се почувства замаяна, неспособна да мисли, всичките ѝ сетива бяха изпълнени с наслада. Тя се облегна безпомощно срещу твърдата опора на тялото му. Всичко беше той, всяко дихание, всеки удар на сърцето, всяко примигване, трепет. Произнесе името ѝ и гласът му дойде сякаш отнякъде далеч.

— Амелия... — разтърси я леко, питаше нещо, повтаряйки думите, докато тя най-сетне осъзна, че я пита кога за последен път е яла.

— Вчера — успя да отвърне.

Той не изглеждаше толкова съчувстващ, колкото ядосан.

— Нищо чудно, че едва не припадна. Не си яла, а едва ли си и спала. Как ще си полезна на другите, щом не се грижиш за собствените си основни нужди?

Искаше ѝ се да възрази, но той не ѝ даде възможност да обясни. Обви ръка около нея и я поведе към къщата, като ѝ даваше язвителни съвети през целия път. Изкачването на задните стъпала ѝ отне едва ли не всичката сила.

Когато стигнаха горе, Лилиан, лейди Уестклиф, беше там, тъмните ѝ очи се плъзнаха загрижено по Амелия.

— Изглеждате така, сякаш всеки момент ще припаднете — започна тя без встъпление. — Какъв е проблемът?

— Направих ѝ предложение — каза Кам кратко.

Веждите на Лилиан се вдигнаха нагоре.

— Добре съм — отвърна Амелия. — Просто съм малко гладна.

Лейди Уестклиф ги поведе към масата, на която седяха сестрите ѝ.

— А тя прие ли? — попита графинята.

— Още не.

— Не съм изненадана. Една жена не може да обмисля предложение за брак на празен стомах — тя погледна загрижено Амелия. — Много сте бледа, скъпа. Да ви заведе ли вътре да си полегнете?

Амелия поклати глава.

— Благодаря, не. Съжалявам за сцената.

— О, не правите никаква сцена. Повярвайте ми, това е нищо в сравнение с нещата, които стават тук — тя се усмихна окуражаващо. — Ако има нещо, от което се нуждаете, Амелия, трябва само да помолите — като хвърли предупредителен поглед към Кам, Лилиан се върна на масата, на която седяха лорд Уестклиф, Сейнт Винсът и Иви.

Кам отведе Амелия при сестрите ѝ. Тя се отпусна благодарно в един стол, пред който имаше чиния с нарязана шунка, пиле, различни салати и кифлички. За нейна изненада Кам седна до нея, отрязва си от нещо в чинията и го бодна на вилицата.

После го поднесе към устните ѝ.

— Започни с това.

Тя се намръщи.

— В състояние съм да се храня и сама...

Вилицата влезе в устата ѝ. Тя продължи да го гледа, докато дъвчеше. Преглътна, но успя да произнесе само няколко думи:

— Дай ми тази вилица... — преди той отново да вкара поредна хапка в устата ѝ.

— Щом ти се грижиш толкова зле за себе си — информира я той, — значи някой друг трябва да го прави вместо теб.

Амелия взе парче хляб и отхапа голям залък. Макар да ѝ се искаше да му каже, че той е виновен задето е спала толкова малко миналата нощ и е пропуснала закуската, нямаше как да го направи в присъствието на сестрите си. Докато се хранеше, почувства, че цветът се връща на страните ѝ. Смазващата умора бе заменена от нова сила.

Даваше си сметка за разговорите, които се водят около нея, това, че по-малките ѝ сестри разпитват Кам за състоянието на къщата Рамзи и какво е останало от нея. Хор от стенания се надигна, когато стана ясно, че стаята с пчелите си е останала невредима и роят продължава да се труди оживено.

— Имам чувството, че никога няма да можем да се отървем от проклетите насекоми — възкликна Биатрикс.

— Ще се отървем — отвърна Кам. Ръката му се спусна върху ръката на Амелия, която почиваше върху масата. Палецът му намери деликатната синя вена от вътрешната страна на китката ѝ и погали мястото. — Ще ги изхвърля оттам до една.

Амелия не го погледна. Тя вдигна чашата с чай със свободната си ръка и отпи.

— Господин Роан — чу тя да пита Биатрикс, — ще се ожените ли за сестра ми?

Амелия се задави и остави чашата на масата, като кашляше.

— Тихо, Биатрикс — прошепна Уин.

— Но тя носи пръстена му...

Попи залепи ръка върху устата на Биатрикс:

— Тихо!

— Възможно е — отвърна той. Очите му блестяха дяволито, когато продължи: — Намирам, че на сестра ти ѝ липсва чувство за хумор. Освен това не изглежда особено покорна. От друга страна, съществуват компенсации...

Едното крило на френската врата се отвори, съпроводено от звук на счупено стъкло. Всички на терасата се обърнаха слисани, мъжете наскачаха от столовете.

— Не! — долетя тихият вик на Уин.

На прага стоеше Мерипен, беше се измъкнал от болничното си легло. В превръзки, омачкан, но съвсем не изглеждаше безпомощен. Напомняше на побеснял бик с тъмната си наведена глава и стиснати в масивни юмруци ръце. А погледът му, обещаващ смърт, бе фиксиран

неподвижно в Кам. Не можеше да бъде сбъркана кръвожадността на един ром, чиято родственица е била обезчестена.

— О, боже — прошепна Амелия.

Кам, който стоеше до стола ѝ, я погледна въпросително.

— Казала ли си му нещо?

Амелия се изчерви, когато си спомни окървавената си нощница и изражението на прислужницата.

— Сигурно прислужницата се е разприказвала.

Кам погледна разярения гигант със смирение.

— Може и да си извадила късмет — каза той на Амелия. — Изглежда, че годежът ни ще свърши преждевременно.

Тя се опита да се надигне, но той я натисна в стола ѝ.

— Не се меси. Не искам да пострадаш в свадата.

— Той няма да ме нарани — отвърна Амелия отсечено. — Ти си този, който търси да се сбие.

Като не отместваше поглед от очите на Мерипен, Кам бавно се отдалечи от масата.

— Има ли нещо, което искаш да обсъдим, *чал*! — попита той със забележително спокойствие.

Мерипен отвърна на цигански. Макар никой, освен Кам, да не разбра, беше ясно, че не е окуражаващо.

— Ще се ожения за нея — каза Кам, сякаш да го усмири.

— Това е дори още по-лошо! — Мерипен тръгна напред, очите му святкаха.

Лорд Сейнт Винсънт се намеси бързо, пристъпвайки между двамата мъже. Като Кам и той беше потушавал много свади в игралния клуб. Вдигна ръце във възпиращ жест и заговори сдържано.

— Успокойте се, момчета. Сигурен съм, че можете да разрешите различията помежду си по благоразумен начин.

— Махнете се от пътя ми — изръмжа Мерипен, слагайки край на идеята за цивилизован разговор.

Приятното изражение на Сейнт Винсънт не се промени.

— Имате право. Няма нищо толкова досадно, колкото да си благоразумен. Аз лично го избягвам, когато е възможно. И все пак се боя, че не можете да се карате тук в присъствието на дамите. Това може да им даде идеи.

Унищожителният поглед на Мерипен се стрелна към сестрите Хатауей, оставайки секунда по-дълго върху нежното, бледо лице на Уин. Тя му кимна леко с глава, опитвайки се мълчаливо да го омилюва. Да обмисли ситуацията отново.

— Мерипен — започна Амелия дрезгаво. Сцената беше унищожителна. Но в същото време я трогна това, че Мерипен се застъпваше така пламенно за нейната чест.

Кам я накара да млъкне с докосване по рамото, после изглежда студено Мерипен и произнесе:

— Не пред *гаджос*! — кимна с глава по посока на задните градини и се насочи към каменното стълбище.

След мрачно колебание, Мерипен го последва.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Когато двамата се скриха от поглед, лорд Уестклиф заговори на Сейнт Винсънт:

— Може би трябва да ги последваме на известно разстояние, за да им попречим да се избият един друг.

Сейнт Винсънт поклати глава и се отпусна в стола си. Пресегна се за ръката на Иви и започна да си играе с пръстите ѝ.

— Повярвайте ми, Роан държи ситуацията под контрол. Опонентът му може да е по-едър, но Роан има огромното превъзходство да е израсъл в Лондон, където е общувал с престъпници и какви ли не брутални типове.

Амелия не се страхуваше за Роан. Боят между двамата мъже щеше да е като въртене на тояга срещу рапира... и рапирата със своята елегантност и ловкост щеше да спечели. Но този изход криеше и своите рискове. С изключение на Лео, Хатауей обичаха силно Мерипен. Момичетата не биха простили лесно на човека, който би го наранил. Особено Уин.

Амелия погледна сестрите си и се опита да каже нещо утешително, когато осъзна, че изражението на Уин не издава нито страх, нито безпомощност.

Уин беше разстроена.

— Мерипен беше ранен — произнесе тя отривисто. — И трябваше да почива, а не да тича след господин Роан.

— Да не би аз да съм виновна, че е станал от леглото си! — възкликна възмутена Амелия.

Сините очи на Уин се присвиха.

— Направила си *нещо*, за да разбуни всички. И е съвсем ясно, че каквото и да е, в него е замесен и господин Роан.

Попи, която слушаше жадно, не се сдържа и добави:

— *Интимно* замесен.

Двете ѝ по-големи сестри я погледнаха и казаха едновременно:

— Млъквай, Попи!

Момичето се намръщи.

— Цял живот съм чакала Амелия да се отклони от добродетелността и порядъчността. Сега, когато това най-последно се случи, смятам да се радвам.

— И аз бих се радвала — обади се Биатрикс тъжно, — стига да знаех за какво говорите.

Кам тръгна покрай живия плет, отдалечавайки се от имението, докато стигнаха до хлътнал селски път срещу гората. Спряха до един гъсталак с кантарион, златните му цветчета грееха като слънца, а около тях се синееше метличина. Измамно отпуснат, Кам скръсти ръце пред гърдите си. Беше озадачен от огромния, разярен *чал*, циганин, с изражение на самотник. Мистериозният Мерипен не се бе присъединил към циганско племе, а бе избрал да бъде куче-пазач на семейство на *гаджи*. Защо? Какво им дължеше? Може би беше *махриме*, такъв, на когото, според ромите, не може да се вярва. Отхвърлен. Ако беше така, Кам се питаше какво ли е направил Мерипен, че да заслужи такова нещо.

— Възползвал си се от Амелия — каза Мерипен.

— Не това е въпросът — възрази Кам, — а по какъв начин си разбрал.

Огромните ръце на Мерипен се свиха, сякаш едва се сдържаше да не го разкъса. Самият Луцифер не можеше да е с по-черни и по-горящи очи.

— Говори на английски — каза той дрезгаво. — Не обичам стария език.

Кам се намръщи, но с готовност се съгласи.

— Прислужниците приказваха — обясни Мерипен. — Стояха до вратата ми и ги чух. Ти обезчести момиче от семейството ми.

— Да, знам — отвърна Кам тихо.

— Не си достатъчно добър за нея.

— И това знам. — Като го гледаше напрегнато, Кам попита: — За себе си ли я искаш, *чал*!

Мерипен изглеждаше смъртно обиден.

— Тя ми е сестра.

— Добре е да го чуя. Защото я искам за съпруга. И доколкото мога да видя... — Кам направи широк жест с ръце — не се е наредила опашка от желаещи да помагат на Хатауей. Така че може би ще съм в състояние да им направя добро.

— Не се нуждаят от парите ти. Рамзи има доходи.

— Рамзи скоро ще умре. И двамата го знаем. А след като обърне петалата, титлата ще отиде при следващия беден несретник по права линия и ще останат четири неомъжени сестри с малко практически умения да говорят. Какво мислиш, ще стане с тях? Ами с недъгавата? Ще ѝ трябва квалифицирана медицинска грижа...

— Тя не е недъгава! — лицето на Мерипен изведнъж стана безизразно, но преди това Кам забеляза пламъка на емоция, нещо диво и тъмно, и изтерзано.

Явно, помисли си Кам, далеч не всички Хатауей бяха като сестри за Мерипен. Може би това бе ключът към него? Може би Мерипен таеше тайна страст към жена, която бе прекалено невинна, за да я разбере, и прекалено крехка, за да се омъжи.

— Мерипен — произнесе бавно Кам, — ще трябва да ме подкрепиш. Защото има неща, които мога да направя за Амелия и за останалите, които ти не можеш — той продължи с равен тон, въпреки изражението на Мерипен, което би ужасило по-дребен човек. — И нямам нито време, нито търпение да се боря с теб на всяка крачка. Ако мислиш за доброто им или си отивай, или намери начин да приемеш това. Аз не мърдам никъде.

Докато едрият ром го гледаше, Кам почти можеше да види хода на мислите му, тежестта на избора, неистовото желание да размаже врага си, и всичко това засенчено от импулса да направи най-доброто за неговото семейство.

Кам чакаше, мускулите му се напрегнаха в готовност.

Мерипен закова поглед в някаква точка в далечината.

— Ще ти позволя да останеш — произнесе той накрая. — Ако Амелия го иска.

— Благодаря.

— Сигурно ще реша да те убия по-късно.

Кам се усмихна леко.

— Ще се изненадаш колко много хора са ми го казвали преди.

— Не — поклати глава Мерипен. — Изобщо няма да се изненадам.

Амелия спря нервно до вратата на стаята на Кам. Отвътре се чуваше, че някой се движи, отваряха се и се затваряха чекмеджета, местеха се предмети. Тя осъзна, че той сигурно се приготвяше да отиде в Лондон.

Обитателите и гостите на имението Стоуни Крос бяха останали дискретно на задната тераса, преди Кам и Мерипен да се върнат. Амелия забеляза кога Кам влезе в стаята си, мрачният му поглед бе станал още по-мрачен, когато очите им се срещнаха. Бе понечила да попита нещо, да се извини, без да е сигурна за какво, но той я бе срязал.

— Ти избираш. И това засяга всички ни. Не го забравяй — бе затворил вратата, преди тя да успее да каже нещо.

Като погледна в едната и в другата посока на коридора, уверявайки се, че никой не я наблюдава, Амелия почука леко на вратата и влезе в стаята.

Кам премести една старателно сгъната купчина дрехи в голям пътнически сандък, който стоеше до леглото. Погледна я. Кичур черна копринена коса падна върху едното му око. Беше толкова жизнен, толкова тъмен и красив, кожата му приличаше на полирано палисандрово дърво. Амелия си призна отчаяно, че той ще навестява всеки неин сън до последния й ден.

Гласът ѝ прозвуча неестествено от стегнатото ѝ гърло.

— Страхувах се, че Мерипен ще те разкъса на парчета.

Кам се отдалечи от леглото и тръгна към нея.

— Още съм си цял.

Очите ѝ се плъзнаха по гъвкавите, очарователни очертания на тялото му и тя усети, че температурата ѝ се покачва. Отвърна се и заговори бързо:

— Обмислих всичко, както ми каза по-рано. Взех решение. Но първо искам да ти обясня, че то няма нищо общо с личните ти дарби, които определено са големи.

— Моите лични *дарби*!

— Да. Твоята интелигентност. Твоята привлекателност.

— О!

Питайки се защо гласът му звучи странно, Амелия си позволи въпросителен поглед. Кехлибарените му очи блестяха с весели искрици. Какво от думите ѝ го беше разсмяло?

— Ще ми обърнеш ли внимание?

— Повярвай ми, когато се обсъждат личните ми таланти, винаги обръщам внимание. Продължавай.

Тя се намръщи.

— Както знаеш, никога не съм се стремяла, нито съм очаквала да се омъжа. И въпреки че гледам на предложението ти като на върховен комплимент...

— Да минем на въпроса, Амелия — ръцете му се заключиха върху раменете ѝ. — Ще се омъжиш ли за мен?

— Не мога — отвърна тя със слаб глас. — Просто не мога. Ние не си подходяме. Очевидно е, че двамата ни най-малко не си приличаме. Ти си импулсивен. Вземаш жизненоважни решения за едно мигване на окото. Докато аз избирам един курс и не се отклонявам от него.

— Но миналата нощ се отклони. И виж колко хубаво излезе — той се усмихна на изражението ѝ. — Не съм импулсивен. Просто знам, че когато нещо е много важно, не трябва да се решава според логиката.

— И бракът е едно от тези неща?

— Разбира се — Кам отпусна ръка високо на гърдите ѝ, точно над бясно биещото ѝ сърце. — Трябва да го решиш сега.

Тя усети как гръдният ѝ кош се стяга под топлината на ръката му.

— Познавам те едва от няколко дена. Още сме си чужди. Не мога да поверя бъдещето на цялото си семейство на човек, когото едва познавам.

— Някои двойки са женени по петдесет години и продължават да не се познават. Освен това... ти знаеш вече най-важните неща.

Амелия чу досаден барабаниящ звук и в първия момент си помисли, че това са дивите перкусии на сърцето ѝ. Но когато кракът на Кам навлезе между гънките на роклята ѝ и докосна нейните, тя осъзна, че отново потропва несъзнателно с крак. С усилие на волята се застави да спре.

Като я прегърна, Кам вдигна лявата ѝ ръка и я поднесе към устата си. Устните му докоснаха протърканото ѝ зачервено кокалче,

през което се бе опитала да изхлузи пръстена.

— Запря се — произнесе тя. — Прекалено е малък.

— Не е прекалено малък. Просто отпусни ръката си и той ще излезе.

— Ръката ми е отпусната.

— *Гаджис* — рече той. — Всички сте корави като дърво амарант. Това трябва да е корсетът ти — лицето му се наведе и устата му намери нейната. Изучаваше я бавно, примамвайки я да се отвори за него, преследвайки срамежливото връхче на езика ѝ. Тя застина невярващо, когато осъзна, че разкопчава гърба на роклята ѝ. Горната част се освободи и се свлече надолу, разкривайки спретнато стегнатите ѝ гърди.

— Кам... не...

— Ш-ш-шт — горещият му възбуден дъх изпълни устата ѝ. — Помагам ти да свалиш пръстена. Това искаш, нали?

— Свалянето на пръстена няма нищо общо с разкопчаването на корсета... о... не... — корсетът се разтвори и разкри сочна плът. — Това не помага — тя се опита да вдигне нагоре раздърпаните си дрехи с непохватността на човек, движещ се под вода.

— На мен ми помага много — ръката му се плъзна отзад в долните ѝ гащи и обхвана с топлината си стегнатото ѝ дупе. Върхът на пръста му се спусна по цепката между двете полукълба. Тя се загърчи от срам, но от движението дрехите ѝ се плъзнаха още по-надолу.

— Трябва да те видя на дневна светлина — устата му се спусна лакомо надолу по шията и рамото ѝ. — *Мониша*, ти си най-красивата жена, най-... — ръката му се задвижи с нарастващо нетърпение и дръпна силно дрехите, при което се чу пропукване на шевове.

— Недей, тази рокля не е моя — каза Амелия разтревожено и се засуети да я разкопчае, преди той да я е скъсал. Тя замръзна при звука на стъпки по коридора, които обаче отминаха вратата, без да спрат. Сигурно беше някоя прислужница. Ами ако някой я беше видял да влиза тук? Ами ако някой я търсеше точно в този момент? — Кам, моля те... не сега...

— Ще бъда внимателен — той я вдигна от купчината свлечени дрехи. — Знам, че е скоро след първия ти път.

Тя завъртя глава диво, когато той я сложи върху леглото. Стисна долната си риза с две ръце и се опита да я задържи на мястото ѝ.

— Не, не е това — прошепна тя. — Някой ще разбере. Ще чуе. Някой ще влезе...

— Пусни, колибри, не ме карай аз да я свалям — в очите му играеше дяволски пламък, когато произнесе: — Пусни я или ще я скъсам.

— Кам, недей...

Думите ѝ бяха прекъснати от звук на раздрано бельо. Беше разкъсал ризата отгоре до долу, парчетата висяха от двете ѝ страни.

— Съсипа я — прошепна тя. — Как ще обясня това на прислужницата? И как ще облека корсета си отгоре?

Кам не обърна никакво внимание на нейните оплаквания и издърпа разкъсания плат от тялото ѝ.

— Събуй гащите си. Иначе ще скъсам и тях.

— О, боже — виждайки, че не може да го спре, Амелия ги смъкна надолу по хълбоците си. — Заклучи вратата — прошепна тя със зачервено лице. — Моля те, *моля те*, заклучи я.

Бърза усмивка се разля по устните му. Той стана от леглото и отиде до вратата, събличайки по пътя елека и ризата си. Завъртя ключа в ключалката и тръгна бавно към леглото, наслаждавайки се на начина, по който се бе заровила под чаршафите. Спря пред нея, полугол, и изхлузи надолу бричовите. Амелия извърна очи от гладката, стегната мускулатура на торса му и потръпна под студените гънки на чаршафите.

— Поставяш ме в ужасно положение.

Кам завърши събличането и се пхна до нея под завивките.

— Знам други положения, които ще ти харесат много повече.

Той я притегли към топлината на дългото си, силно тяло. Кожата му излъчваше лек мускусен аромат, възбуждаше я, стопяваше задръжките ѝ с всеки дъх. Той прокара ръка по нея и откри, че е още с жартieri и копринени чорапи. Със спокойствие, което я накара да ахне, той се пхна под завивките и широките му рамене надигнаха слоевете памук, вълна и кадифе.

Амелия се опита да се изправи и да седне, но падна назад с хленч, когато усети топлината на устата му да се спуска върху меката кожа между бедрата ѝ. Той развърза жартиерите, остави ги да паднат и се зае да навива надолу чорапите с мъчителна бавност, като устните му следваха пътя на събраната коприна. Езикът му дръзна да близне

падинката зад коляното ѝ и продължи по стегнатите мускули на прасеца, заравяйки се в пулсиращата падина на глезена. Коприната бе нежно издърпана от пръстите ѝ. Тя използва цялата си концентрация, за да не извика, когато почувства устата му да облизва един по един пръстите ѝ, като ги смучеше и галеше едновременно, докато кракът ѝ подскачаше в отговор.

До свалянето на втория чорап Амелия се изпоти. Опита се да отхвърли чаршафите от себе си, да ги избута настрани от пламтящата си кожа. Зърната на гърдите ѝ се свиха на студения въздух. Кам натисна бедрата ѝ и ги раздалечи, краката ѝ се сключиха на раменете му. Пръстите му заиграха с копринените къдрици и той я целуна нежно, облизвайки топлината и еластичността ѝ, като правеше бавни, сладостни кръгове в нея и подръпваше леко. Прекалено много... не достатъчно... Амелия се изпъна под нежното изтезание.

Той отпусна ръка върху корема ѝ и започна да го разтрива.

— Лежи спокойно, сладката ми.

— Не мога. О, моля те, побързай.

Кам се засмя, разтворените му устни минаха по чувствителната ѝ плът. Той я облиза, намокри я и духна към влажните къдрици.

— За теб е по-добре, ако не бързам.

— Не, не е.

— Колко ли знаеш за това. Сега ти е едва втори път.

Тя потрепери, когато той използва езика си отново.

— Не издържам повече.

Облиза я пак, дяволски сладко, вътре в нея, развратно и дълбоко, докато тя не започна да стене и горещият му дъх потрепери срещу нея. Придвижи се напред, тялото му се настани в стегнатия отвор на бедрата ѝ и проникна в нея с бавно, плътно хлъзгане. Тя ахна от шок, когато го усети да я изпълва, да я натиска, и вдигна нагоре ръце и ги заби в раменете му.

Кам спря и погледна към нея с разширени очи; ирисите, ясно злато, обрамчваха кръгове бездънен мрак.

— Амелия... — целувката му имаше вкус на сол и на секс. — Можеш ли да издържиш още малко?

Тя се опита да мисли през вълните на залялото я удоволствие и поклати глава рязко.

Тъглчетата на устните му се извиха в тънка усмивка.

— Аз мисля, че можеш — прошепна той.

Ръката му играеше по нея, жадуващите пръсти се плъзнаха в местенцето, където бедрата ѝ се съединяваха. Притисна я, слабо, ритмично движение, а пръстите му бяха учудващо нежни, деликатни, когато се забиваха навътре. Тя простена и се изви в дъга, за да го приеме по-дълбоко, още по-дълбоко. Всеки път, когато той натиснеше, тялото му се триеше в нейното по най-правилния начин. Тя започна да се надига нетърпеливо, като приемаше всяко влажно, могъщо плъзгане, копнеейки за него, усещания, които се надграждаха едно върху друго, докато експлодираха в заслепяваща вълна от удоволствие... и пак... и пак... усети го как започва да се измъква, изохка и стегна крака около бедрата му.

— Амелия — задъхано рече той, — не, пусни ме... Аз трябва да... — и като потръпна, той се отпусна безпомощно в нея, докато тялото ѝ го обхвана и прие твърдата му дължина.

Все още слети в едно, Кам я обърна на една страна. Прошепна ѝ нещо на цигански. Макар че не разбра и дума, прозвуча ѝ силно ласкателно. Отпусната от удоволствие и изтощение, Амелия облегна глава върху твърдата извивка на бицепса му и примигна изненадано, когато почувства редките потръпвания и пулса му в дълбините на тялото си.

Кам се пресегна към лявата ѝ ръка. Хвана пръстена, извади го с лекота от пръста ѝ и ѝ го подаде.

— Ето. Макар че предпочитам да остане на теб.

Амелия отвори уста. Погледна ръката си, после пръстена и нерешително го върна на същия пръст. Той с лекота преодоля кокалчето.

— Как успя? Направи го по-голям.

— Не съм го направил по-голям. Просто ти помогнах да се отпуснеш — той прокара ръка по гърба ѝ. — Нека си остане там, Амелия.

— Не може. Това ще означава, че съм приела предложението ти, а аз не съм.

Като я галеше като котка, Кам я претърколи отново по гръб, а той самият се подпря на лакът. Амелия си пое рязко дъх, когато го усети, че е още в нея.

— Не можеш да легнеш с мен два пъти и да откажеш да се омъжиш за мен — той се наведе и я целуна по ухото. — Ще бъда съсипан — устните му се преместиха в падината зад ухото ѝ. — И ще се чувствам толкова низък.

Въпреки сериозността на въпроса, Амелия прехапа устни, за да не се разсмее.

— Правя ти голяма услуга, като ти отказвам. Един ден ще ми благодариш.

— Ще ти благодаря още сега, ако оставиш проклетия пръстен на ръката си.

Тя поклати глава.

Кам натисна малко по-силно в нея, карайки я да се задъха.

— Ами личните ми достойнства? Кой ще се грижи за тях?

— Можеш да се грижиш за тях... — тя се изви на една страна, за да остави пръстена на масичката — ... и сам.

Кам услужливо се обърна с нея.

— Много по-удовлетворяващо е, когато и ти участваш.

Когато се протегна да вземе пръстена, тялото му проникна дълбоко в нея. Тя се напегна изненадана. Усети го по-твърд в себе си, по-плътен, възбудата му се завръщаше.

— Кам — възпротиви се тя, гледайки към заключената врата. Посегна към китките му, опитвайки се да ги държи далеч от пръстена. Той се вкопчи в нея игриво, двамата започнаха да се борят и след миг тя пак се оказа под него.

В момента той бе неистово възбуден и я пронизваше с бавни тласъци. Амелия се завъртя под тежестта му и отблъсна тъмната му глава, когато той се наведе и зацелува гърдите ѝ.

— Но... ние току-що свършихме.

Кам вдигна глава.

— Циганин — подхвърли кратко, сякаш това обясняваше всичко, и отново се наведе над нея. Ако имаше намек за извинение в тона му, то такъв отсъстваше в настоящения ритъм на тласъците, които проникваха дълбоко в нея, милувка, която завладяваше, галеше и утешаваше... и не след дълго протестите ѝ преминаха в мъркане. Красивото му тяло се движеше над нея, мускулите му се свиваха при докосванията ѝ, дишането му секваше, когато ръката ѝ го изследваше

колебливо. Горещината се увеличи, разпалена от триенето на потните им тела.

Амелия обви ръцете си около него, краката си, опитвайки се да задържи цялата тази твърда мъжка плът, докато равномерният, разбиващ ритъм на тласъците му я доведе до ръба на кулминацията. Но той се измъкна, преди да я е постигнала, обърна я по гръб и в един агонизиращ миг тя си помисли, че се кани да спре. Покривайки я с цялото си тяло, Кам използва коленете си, за да разтвори по-широко нейните. Промърмори нещо на смесица от английски и цигански, достатъчно, за да разбере тя, че няма да я нарани, че така ще е по-лесно за нея, и тя прошепна „да, да“; тогава той навлезе непоносимо дълбоко, ръцете му натискаха хълбоците ѝ всеки път, когато тя инстинктивно се опита да се отмести нагоре.

Главата му се отпусна надолу, той зарови уста в чаршафите. Протегна ръка към вагината ѝ и прокара пръсти в набраздената коприна. Удоволствието я заля, всяка вълна бе по-силна от предишната, по-висока, докато накрая я остави разтреперана, удавена, въздишаща. Неочакваното му измъкване бе шок на неприятна празнота, когато той направи един последен тласък в гънките на чаршафите и простена. Слисана и объркана, Амелия остана с високо вдигнати колене, плътта ѝ пулсираше и я смъдеше от нуждата да го върне обратно в себе си. Ръката му се протегна към хълбока ѝ, разтри я нежно, преди да я натисне надолу.

— Ще ме имаш — прошепна той. — Ще ме имаш, колибри. Аз съм твоята съдба... дори и да не искаш все още да го признаеш.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

След заминаването на Кам Амелия се почувства свободна, нямаше какво да я разсейва, нямаше ги и споровете, които непрекъснато водеха, когато беше тук. Облекчението ѝ трая около два часа, след което тя усети, че броди безцелно и унило из имението.

В голямата къща бе странно тихо, всички се бяха оттеглили в стаите си за следобедна дрямка. Правеха се приготовления за графа и графинята, както и за лорд и лейди Сейнт Винсът, които щяха да отпътуват на следващата сутрин към Бристол. Щяха да отседнат в дома на сестрата и зетя на Лилиан, Дейзи и Матю Суифт, за последните една-две седмици преди раждането.

Лилиан се тревожеше за по-малката си сестра, с която бяха изключително близки.

— Дейзи бе в отлично здравословно състояние по време на цялата бременност — беше казала Лилиан на Амелия с очевидна гордост. — Здрава е като кон. Но е много дребна. А съпругът ѝ е доста едър мъж — добави тя мрачно, — което означава, че някое от децата му може да е с по-големи размери от обичайното.

— Човекът не е виновен, че е висок — беше изтъкнал лаконично лорд Уестклиф, който седеше до съпругата си.

— Не казвам, че е виновен — възрази Лилиан.

— Да, но го мислиш — промърмори лордът и тя вдигна една възглавницата, сякаш да я запрати към него. Ефектът на съпружески спор, обаче, се развали, когато и двамата се разсмяха.

Лилиан насочи вниманието си към Амелия.

— Дали ще се чувствате добре по време на отсъствието ни? Не ми е приятно, че трябва да заминем при толкова неуредени неща, а и при положение, че господин Мерипен не е оздравял.

— Очаквам Мерипен бързо да се оправи — отвърна Амелия уверено. От времето, когато за пръв път баща им го беше довел, той никога не бе боledувал. — Той е невероятно силен.

— Помолих доктора да идва всеки ден — каза Уестклиф. — Ако има някакви усложнения, уведомете ни в Бристол. Не е толкова далеч, ще се върна веднага.

Един Господ само знае какъв късмет бяха извадили с такива съседи като лорд Уестклиф и Лилиан.

Сега, когато Амелия тръгна към артгалерията, погледът ѝ се отклони нагоре към картините и скулптурите и тя изпита непознато чувство, огромна празнота. Не се сещаше как да я прогони. Не беше глад, страх или гняв, не беше изтощение или боязън.

Беше самотност.

Глупости, сгълча се тя и тръгна към дълга редица прозорци, обърнати към една странична градина. Бе започнало да вали, студен, просмукващ се блясък, който се изливаше безспир върху земята и се носеше в мътни потоци към склона и реката. Не може да си самотна. Няма и половин ден, откак е заминал. Освен това няма никаква причина за това, тъй като цялото ти семейство е в къщата.

За първи път бе усетила онзи вид самота, която не може да бъде излекувана с компанията, която ти е на разположение.

Тя въздъхна и притисна лице в студената повърхност на стъклото, докато една гръмотевица накара прозорецът да потрепери.

От другия край на галерията долетя гласът на брат ѝ:

— Мама винаги казваше, че носът ти ще се сплеска.

Амелия се отдръпна и му се усмихна.

— Казваше го само, защото не искаше да изцапам стъклото.

Брат ѝ изглеждаше изпит и с хлътнали очи, бледността на лицето му бе в поразителен контраст с тена на детелинов мед, който имаше Кам Роан. Лео беше облечен във взети назаем дрехи, толкова фини и идеално ушити, че сигурно му бяха дадени от лорд Сейнт Винсът. Но вместо да падат елегантно, както на слабата фигура на лорда, дрехите се бяха опънали върху шкембето и дебелия врат на Лео.

— Мога само да се надявам, че се чувстваш по-добре, отколкото изглеждаш — каза тя.

— Ще се чувствам още по-добре, ако намеря нещо освежаващо. Вече три пъти питах за вино или какъвто и да е алкохол, но прислужниците явно са доста разсеяни.

Тя се намръщи.

— Прекалено рано е за алкохол дори и за теб, Лео.

Той извади джобния си часовник от жилетката на костюма си и погледна циферблата.

— В Мумбай е осем часът. Като човек с интернационална насоченост, ще пийна едно питие като дипломатически жест.

В друг случай Амелия би се примирила или раздразнила. Но когато погледна брат си, който изглеждаше толкова пропаднал и отчаян под крехката си фасада, тя изпита пристъп на състрадание. Приблужи се до него и го прегърна. И се запита как да го спаси.

Слисан от спонтанния жест, Лео не помръдна, не отвърна на прегръдката, но и не я отхвърли. Вдигна ръце към раменете ѝ.

— Би трябвало да се досетя, че днес ще си сантиментална — каза той.

— Да, ами... да откриеш брат си почти опечен не може да не направи една жена емоционална.

— Просто съм леко поовъглен, това е всичко — той я изгледа с онези странни, светли очи, съвсем не с очите на брата, когото беше познавала през целия си живот. — Но не чак толкова променен като теб, както изглежда.

Амелия схвана веднага накъде бие. Леко се извърна от него и се престори, че разглежда близките хълмове и сребристото езеро.

— Променена? Нямам представа за какво говориш, Лео.

— Говоря за играта на криеница, която играеш с Роан.

— Кой ти каза? Слугите ли?

— Мерипен.

— Не мога да повярвам, че се е осмелил...

— Веднъж двамата с него да сме на едно и също мнение. Ще се върнем обратно в Лондон веднага щом Мерипен се оправи. Ще отседнем в хотел „Рътлидж“, докато успеем да намерим подходяща къща, която да наемем...

— „Рътлидж“ ще ни излезе цяло състояние — възкликна тя. — Не можем да си позволим...

— Не спори, Амелия. Аз съм главата на това семейство и съм взел решение. С пълната подкрепа на Мерипен си струва.

— И двамата можете да вървите по дяволите! Не приемам заповеди от теб, Лео.

— Но в този случай ще го направиш. Краткотрайната ти афера с Роан приключи.

Огорчена и обидена, Амелия му обърна гръб. Нямахме доверие на гласа си, за да заговори. През изминалата година имаше безброй пъти, когато бе мечтала Лео да заеме мястото ѝ на глава на семейството, да изрази мнение за каквото и да е, да покаже загриженост за друг, освен за себе си. И все пак *това* ли беше, което го бе провокирало да се задейства? Отношенията ѝ с Кам не бяха ничия грижа, освен нейна, и проклета да е, ако позволи това да се използва, за да я манипулират.

— Толкова се радвам — произнесе тя със зловещо спокойствие, — че проявяваш такава заинтересованост от личните ми афери, Лео. А сега може би ще разпростреш интереса си и върху други важни проблеми, като например как да бъде ремонтирана къщата Рамзи, какво да предприемем за здравето на Уин, за образованието на Биатрикс, за Попи...

— Няма да отвлечеш вниманието ми толкова лесно. Мили боже, сестро, не можа ли да намериш някого от собствената си черга, с когото да флиртуваш? Толкова ли са спаднали очакванията ти, че да заведеш един циганин в леглото си?

Тя ахна. Завъртя се към него.

— Не мога да повярвам, че изрече тези неща. Нашият брат е циганин и той...

— Мерипен не ни е брат. И по случайност е съгласен с мен. Това е недостойно за теб.

— *Недостойно за мен* — повтори смаяно Амелия, като се отдръпна от него и опря рамене в стената. — И защо?

— Не е нужно да ти обяснявам, нали?

— Напротив, мисля, че трябва.

— Роан е циганин. *Циганин*, Амелия. Те са мързеливи, без корени, езичници, диваци...

— И можеш да кажеш това, при положение, че не си мръднал и пръста си да направиш нещо.

— От мен не се очаква да работя. Сега съм благородник. И печеля три хиляди паунда годишно само заради това, че съществувам.

Очевидно не можеше да има напредък в спор, при който единият от опонентите е умопобъркан.

— До този момент не съм възнамерявала да се омъжвам за него — каза Амелия. — Но вече сериозно обмислям ползите от това да има поне един разумен мъж в семейството.

— Да се омъжиш?

Амелия изпита почти наслада при изражението му.

— Предполагам, че Мерипен е пропуснал да ти спомене тази малка подробност. Да, Кам ми направи предложение. Той е богат, Лео. Богат, много богат, което означава, че дори ти да решиш да скочиш в езерото и да се удавиш, за мен и момичетата ще има кой да се погрижи. Приятно е, нали, че има някой, който е загрижен за нашето бъдеще?

— Забранявам ти.

Тя му хвърли презрителен поглед.

— Извини ме, ако не съм особено впечатлена от авторитета ти, Лео. Може би трябва да се упражниш върху някого другиго.

С тези думи тя го остави в галерията, докато гръмотевиците тътнеха и дъждът обливаше прозорците.

Вечерята бе мрачна и тиха тази вечер, след като Уестклиф и Сейнт Винсът бяха отпътували за Бристол, а Лео тенденциозно бе отишъл в селската таверна да се забавлява. Беше отвратителна нощ. На Амелия ѝ бе трудно да си представи къде в такова студено и мокро време може да има гуляй, но Лео явно търсеше по-състрадателна компания от тази в имението Стоуни Крос.

Мерипен беше останал в стаята си, спа през по-голямата част от деня, което бе необичайно за него, поради което всички Хатауей се разтревожиха.

— Предполагам, че е полезно за него да си почива — осмели се да предположи Попи, като изтръска разсеяно няколко трохи върху покривката. Веднага се появи един слуга, който събра трохите с кърпа и сребърен прибор. — Така ще оздравее по-бързо, нали?

— Някой погледна ли рамото на Мерипен? — попита Амелия и обърна очи към Уин. — Сигурно е време да бъде преоблечен.

— Аз ще го направя — каза Уин. — И ще му занеса подноса с вечерята.

— Нека Биатрикс те придружи — посъветва я Амелия.

— Ще се справя с подноса — възрази Уин.

— Не че... имам предвид, че не е редно да оставаш насаме с Мерипен в неговата стая.

Уин я погледна изненадано и направи физиономия.

— Не е нужно Биатрикс да идва. В края на краищата това е просто Мерипен.

След като Уин излезе от трапезарията, Попи погледна Амелия.

— Мислиш ли — попита тя, — че Уин наистина не знае той колко...

— Нямам представа. И никога не съм се осмелявала да повдигна въпроса, защото не искам да ѝ подхвърлям идеи.

— Надявам се, че не знае — обади се Биатрикс. — Ще е ужасно тъжно, ако знае.

Амелия и Попи погледнаха озадачено по-малката си сестра.

— Ти знаеш ли за какво говорим, Бий? — попита Амелия.

— Да, разбира се. Че Мерипен е влюбен в нея. Отдавна го знам, от деня, в който изми прозореца ѝ.

— Измил е прозореца ѝ? — възкликнаха двете по-големи сестри едновременно.

— Да, когато живеехме в къщичката в Петуния плейс. В стаята на Уин прозорецът гледаше към един голям клен, помните ли? След скарлатината, когато Уин не можеше да става от леглото дълго време и беше прекалено слаба да държи книга, тя само лежеше и гледаше едно птиче гнездо на един от клоните. Видя как се излюпват лястовичетата и как се учат да летят. Веднъж се оплака, че прозорецът ѝ е прекалено мръсен и не вижда през него, и че небето изглежда сивкаво. Оттогава Мерипен винаги се грижеше стъклото да е безупречно. Понякога се качваше на една стълба, за да го избърше отвън, а вие знаете колко се бои от височината. Никога ли не сте го виждали?

— Не — поклати глава Амелия. Очите я смъдяха. — Не знаех, че го е правил.

— Мерипен каза, че небето винаги трябва да е синьо за нея — каза Биатрикс. — И тогава разбрах... Плачеш ли, Попи?

Попи избърса тъгълчетата на очите си с кърпа.

— Не. Просто вдъхнах малко черен пипер.

— Аз също — Амелия издуха носа си.

Уин носеше лек бамбуков поднос, натоварен с бульон, хляб и чай към стаята на Мерипен. Не бе лесно да убеди кухненските прислужници, че може сама да занесе подноса. Те възразяваха

решително, твърдяха, че никой гост, както и лорд, и лейди Уестклиф не бива да носят нищо. Но Уин знаеше, че Мерипен не обича непознати и в уязвимото състояние, в което се намираше, щеше да проявява вироглавство и упоритост.

Най-после стигнаха до компромис: една от прислужниците щеше да носи подноса до горната площадка на стълбището, а Уин щеше да го поеме нататък.

Когато наближи стаята му, тя чу нещо като блъскане на стена, както и няколко заплашителни закани, които можеха да идват само от Мерипен. Намръщи се и ускори крачки по коридора. От стаята на Мерипен излезе възмутена прислужница.

— Няма да стъпя тук повече — възкликна тя, зачервена и ядосана, — отидох да сложа въглища и да хвърля няколко цепеници в огъня... а този отвратителен циганин се развика и хвърли чаша по мен!

— О, скъпа, съжалявам. Не си наранена, нали? Сигурна съм, че не е искал...

— Не, не уцели — отвърна жената с мрачно задоволство. — Лекарството го накара да се вкисне повече и от поличая на Кейбълстрийт — споменаването се отнасяше до дългото една миля шосе в Лондон, известно като място, където се намираха многобройни бърлоги за пристрастените към опиум. — Не бих влязла вътре, ако съм на ваше място, мис. Ще ви счупи на две щом стигнете на една ръка разстояние от него. Звяр!

Уин се намръщи разтревожено.

— Да. Благодаря ви. Ще внимавам. — Лекарството... Докторът трябва да беше оставил нещо изключително силно, за да притъпи болката от изгарянето. Сигурно беше свързано със сироп за приспиване и алкохола. Тъй като Мерипен никога не вземаше лекарства и рядко изпиваше дори чаша вино, би трябвало да е силно податлив на влиянието на интоксикантите.

Уин влезе в стаята и се обърна с гръб да затвори вратата, след което остави подноса на страничната масичка. Стресна се леко от гласа на Мерипен:

— Казах ти да излезеш! — извика той. — Казах ти... — внезапно млъкна, когато тя обърна лице към него.

Уин никога не го бе виждала такъв преди, зачервен и дезориентиран, тъмните му очи леко разфокусирани. Лежеше на една

страна, бялата му риза беше разкопчана и разкриваше края на превръзката, мускулите му блестяха като излъскан бронз. Беше възбуден и напрегнат, състояние, което майка ѝ деликатно наричаше „животински порив“.

— Кев — каза тя, обръщайки се към него на първото му име.

Двамата бяха сключили сделка на времето, когато тя се бе разболяла от скарлатина и той я караше да пие лекарства. Уин отказваше да го направи, ако не ѝ каже първото си име. Беше обещала да не го съобщава на никого и бе удържала обещанието си.

— Лежи спокойно — помоли го тя нежно. — Изтощаваш се като избухваш така. Изплашил си бедната прислужница до смърт.

Мерипен я погледна лениво, явно изпитваше трудност да концентрира погледа си.

— Те ме тровят — каза той. — Наливат ми лекарство в гърлото. Главата ми е размътена. Не искам повече.

Уин прие ролята на неумолима медицинска сестра, макар че единственото, което искаше, беше да се грижи за него и да го глези. Седна на края на матрака и се пресегна към китката му.

— Колко са ти дали от този тоник?

Главата му се отпусна.

— Прекалено много.

Уин се съгласи мълчаливо, когато напипа слабия му пулс. Пусна ръката му и сложи длан върху челото. Беше много топло. Да не би да започваше треска? Тревогата ѝ се засили.

— Нека ти видя гърба — опита се да се отдръпне, но той притисна студената ѝ ръка по-силно към челото си. Не искаше да я пусне да си отиде.

— Горещо — каза той и затвори очи.

Уин седна съвсем тихо, поглъщаше присъствието му, тежкото му тяло до нея, гладката горяща кожа под ръката ѝ.

— Не влизай в сънищата ми — прошепна Мерипен във влажната тишина. — Не мога да спя, когато си там.

Уин си позволи да го погали, тежката черна коса, красивото лице, лишено от обичайното му мрачно изражение. Можеше да помирише кожата му, неговата пот, сладкия упоителен дъх, острия намек за пчелен мед. Мерипен бе винаги гладко избръснат, но сега

наболата му брада одраска леко дланта ѝ. Искаше ѝ се да го вземе на ръце, да го притисне до гърдите си като малко момче.

— Кев... позволи ми да видя гърба ти.

Мерипен помръдна, бърз и силен дори сега, още по-агресивен в наркотичното си състояние, отколкото обичайно би си позволил някога да бъде. Винаги се бе държал с нея с подчертана нежност, сякаш се боеше да не я издуха като пух на глухарче. Но този път хватката му беше твърда и неумолима, когато я натисна и я прикова към матрака.

Като дишаше тежко, той я погледна войнствено.

— Казах да излезеш от сънищата ми.

Лицето му напомняше маската на древен бог на войната, красиво и сурово, устата разкривена, устните достатъчно полуотворени, за да разкрият върховете на белите зъби.

Уин беше смаяна, развълнувана и лекичко уплашена... но това беше Мерипен... и когато го погледна, страхът се стопи и тя придърпа главата му до своята, а той я целуна.

Винаги си беше представяла, че това ще е груб, настойчив, страстен натиск. Но устните му бяха меки, леко докоснаха нейните с топлината на слънчева светлина, със сладостта на летен дъжд. Тя се отвори към него учудена, в гърдите ѝ се надигна топлина, плътната му тежест в ръцете ѝ, тялото му, притиснато към смачканите гънки на полата ѝ.

Забравила за всичко в страстната възбуда, Уин се пресегна към раменете му и той стисна очи; в този миг тя усети издутината на превръзката.

— Кев... — прошепна, останала без дъх, — много съжалявам. Не, недей... не мърдай. Стой неподвижно. Тя обви ръце около главата му, потръпвайки, когато той целуна шията ѝ. После зарови уста в облите хълмове на гърдите ѝ, притисна страни в тях и въздъхна.

След една дълга, неподвижна минута, докато гърдите ѝ се повдигаха и спадаха под тежката му глава, Уин произнесе нерешително:

— Кев?...

Отговорът му бе леко похъркване.

За първи път беше целунала мъж, помисли си тя печално, и го беше приспала.

Опитвайки се да се измъкне изпод него, Уин отметна завивките и хвана края на ризата му. Памучната тъкан бе прилепнала към силната извивка на гърба му. Тя вдигна ризата и я зави нагоре. Внимателно повдигна крайчеца на превръзката, марлята беше лепкава и миришеш на мед. Тя примига при вида на изгореното място, което беше възпалено и зачервено. Докторът беше казал, че върху раната трябва да се образува коричка, но сълзящите струпеи не напомняха дори отдалеч за излекувани.

При вида на една черна фигурка от другата страна на гърба му Уин присви очи любопитно и вдигна ризата малко по-нагоре. Онова, което откри, накара дъха ѝ да спре, очите ѝ се разшириха.

— Кев... — промърмори учудено, а пръстите ѝ проследиха фигурката върху рамото му. — Какви тайни криеш ти?

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Амелия се събуди от неочакваните новини, донесени от Попи: Лео не е спал в леглото си миналата нощ и не могат да го намерят никъде, а състоянието на Мерипен се е влошило.

— Мътните да те вземат, Лео! — промърмори Амелия, измъкна се от леглото и потърси халата и чехлите си. — Започна да пие от вчера следобед и без съмнение не е спрял. Нямам ни най-малка представа къде е или какво може да му се е случило.

— Ами ако е излязъл от къщата и... о, не знам... ако се е спянал в някой дънер или нещо такова? Дали да не помолим градинарите да го потърсят?

— Боже. Колко унизително — Амелия нахлузи халата през главата си и го закопча припряно. — Да, така мисля. Макар че трябва да им кажем да не правят пълно претърсване. Не искам да прекъсваме работата им само защото брат ни не може да се контролира.

— Той е в траур, Амелия — напомни Попи тихо.

— Знам. Но, Господ да ми помага, уморих се от траура му. И това ме кара да се чувствам ужасно, че го казвам.

Попи я погледна съчувстващо и посегна да я прегърне.

— Не трябва да се чувстваш ужасно. Винаги на теб се пада да събираш парчетата от счупената му чаша, да не споменаваме за другите. И аз на твое място щях да се уморя.

Амелия отвърна на прегръдката ѝ и отстъпи с въздишка.

— Ще се притесняваме за Лео по-късно. Сега обаче съм по-загрижена за Мерипен. Виждала ли си го тази сутрин?

— Не, но Уин ходи при него. Каза, че определено имал температура и че раната не нараства. Мисля, че е стояла при него през по-голямата част от нощта.

— И тя сигурно е отслабнала от изтощение — промърмори Амелия раздразнено.

Попи се поколеба и се намръщи.

— Амелия... не знам дали сега е най-подходящият момент да ти кажа... но има нещо, което трябва да се направи долу. Изглежда някои от сребърните прибори са изчезнали.

Амелия отиде до прозореца и се вгледа умолително в покритото с тежки облаци небе.

— Милостиви Боже, нека да не е Биатрикс!

— Амин — обади се Попи. — Но сигурно е тя.

Чувствайки се смазана, Амелия си помисли отчаяно: *Провалих се. Къщата я няма, Лео изчезна или е мъртъв, Мерипен е ранен, Уин е болна, Биатрикс ще влезе в затвора, а Попи е обречена да остане стара мома.* Но на глас каза:

— Първо Мерипен — и заслиза бързо, следвана от Попи.

Завариха Уин в стаята на Мерипен, толкова изтощена, че едва стоеше. Лицето ѝ беше бяло като платно, очите ѝ кървясали, цялото ѝ тяло отпуснато. Бяха ѝ останали толкова малко сили, че ѝ трябваше съвсем малко, за да остане и без тях.

— Има температура — каза тя, изстиска една мокра кърпа и я сложи на тила му.

— Ще изпратя да доведат лекар — застана до нея Амелия. — Иди да си легнеш.

Уин поклати глава.

— По-късно. Сега той се нуждае от мен.

— Последното нещо, от което се нуждае сега, е ти да се разболееш, докато се грижиш за него — отвърна Амелия рязко. Тя смекчи тона, когато видя страданието в погледа на сестра си. — Моля те, Уин, иди си в леглото. Двете с Попи ще се грижим за него, докато ти поспиш.

Уин бавно наведе глава, докато челото ѝ се допря в челото на Кев.

— Влошава се, Амелия — прошепна тя. — Силата му намалява толкова бързо. А температурата не спада.

— Ще се оправи — Амелия си помисли, че дори за собствените ѝ уши думите ѝ прозвучаха неискрено. Тя успя да издокара успокоителна усмивка върху устните си. — Иди да си починеш, скъпа.

Уин се подчини неохотно, докато сестра ѝ се навеждаше над болния. Здравият бронзов тен на Мерипен бе заменен от мъртвешка бледност, черните стрели на веждите и миглите му изпъкваха в остър

контраст. Спеше с леко отворена уста, плиткото му дишане излизаше през напуканите устни. Не беше за вярване, че Мерипен, винаги толкова як и издържлив, може да отпадне толкова бързо.

Амелия го докосна по лицето и бе шокирана от горещината, която излъчваше кожата му.

— Мерипен — произнесе тя тихо. — Събуди се, скъпи. Попи и аз ще почистим раната ти. Трябва да не мърдаш, за да се справим. Става ли?

Той преглътна и кимна, очите му се отвориха.

Като шепнеха успокоително, сестрите работеха в тандем, дръпнаха завивките до кръста му, вдигнаха ризата до раменете, извадиха чисти парчета марля, бурканчета с мехлем и пчелен мед и нови превръзки.

Амелия отиде да звънне на прислужниците, докато Попи сваляше старото му бельо. Тя сбърчи нос, когато от разранената плът се разнесе неприятна миризма. Сестрите се спогледаха разтревожено.

С нежни и бързи движения Амелия почисти секретите от раната, намаза я с нов слой мехлем и я покри. Мерипен бе тих и неподвижен, въпреки че гърбът му потръпваше. Не можа да потисне няколко изохквания. Докато приключат напълно, той вече трепереше.

Попи избърса изпотеното му лице с кърпа.

— Горкият Мерипен — тя поднесе чаша вода към устните му. Когато той се опита да откаже, тя пхна ръка под главата му и я вдигна настоятелно. — Да, налага се. Трябва да ти кажа, че си ужасен пациент. Пий, скъпи, иначе ще бъда принудена да ти изпея нещо.

Амелия прикри усмивката си, когато Мерипен се съгласи:

— Пеенето ти не е чак толкова ужасно, Попи. Баща ти винаги казваше, че пееш като птица.

— Имаше предвид папагал — информира го тя. — Ще изпратя Биатрикс да се грижи за теб днес. Сигурно ще сложи в леглото ти някой домашен любимец. А ако си късметлия, ще домъкне бурканчетата си с лепило и ще можеш да й помогнеш да направи хартиени дрехи за куклата ѝ.

Мерипен я изгледа с поглед, пълен с мълчаливо страдание, и тя се разсмя.

— Ако това не те вдъхнови да се оправиш бързо, скъпи, нищо друго няма да го направи.

Но когато минаха още два дена, състоянието на Мерипен само се влоши. Докторът изглеждаше безсилен да направи каквото и да е, освен да предложи още от същите лекарства. Раната се беше възпалила по-силно, призна той. Човек можеше да го разбере от начина, по който тя изпускаше бяла течност, а кожата около нея почерняваше, неизбежен процес, който накрая щеше да доведе до отравяне на кръвта на Мерипен и цялото му тяло.

Той губеше тегло с такава скорост, че човек трудно можеше да повярва, че е възможно. Често се случвало при изгаряния, каза докторът. Тялото се изтощавало в усилия да излекува раните. Онова, което безпокоеше Амелия дори повече, беше, че равнодушният вид на Мерипен не се променяше дори при появата на Уин.

— Той не понася да е безпомощен — каза Уин на Амелия, хванала ръката на Мерипен, докато той спеше.

— Никой не обича да е безпомощен — отвърна Амелия.

— Това не е въпрос на харесване или нехаресване. Мисля, че Мерипен буквално не може да го понесе. Затова се отказва — тя леко погали отпуснатите тъмни пръсти, толкова силни и задебелили от работа.

Като гледаше нежната вгълбеност върху лицето на сестра си, Амелия не се сдържа и тихо попита:

— Обичаш ли го, Уин?

А сестра ѝ, неразгадаема като сфинкс, обърна загадъчните си сини очи към нея:

— Защо? Разбира се. Всички обичаме Мерипен, нали?

Което не беше никакъв отговор. Но Амелия усети, че няма право да насилва нещата.

Продължаващото отсъствие на Лео увеличаваше безпокойството. Беше взел кон, но не беше опаковал никакви принадлежности. Възможно ли беше да е потеглил на дългото пътуване към Лондон с кон? Като знаеше колко много не обича да пътува брат ѝ, на Амелия не ѝ се вярваше. Беше възможно да е останал в Хемпшир, макар че къде може да е отседнал, беше загадка. Не беше в селската кръчма, нито в къщата Рамзи, не го намериха и в имението на Уестклиф.

На третата сутрин Амелия се събуди от кошмар с тресящи се ръце и крака, и препускащ пулс. Беше сънувала, че е намерила Лео да се носи с лице към водата в едно езеро, и когато бе доплувала до него и се бе опитала да го изтегли до брега, тялото му беше започнало да потъва. Не успяваше да го задържи на повърхността и когато той се отпусна в черните води, тя беше повлечена от него... давейки се с вода, неспособна да вижда или да диша...

Като трепереше, тя стана от леглото и нахлузи халата и чехлите си. Още бе рано, къщата беше притихнала и тъмна, атмосферата спокойна. Тръгна към вратата, след това спря с ръка на бравата. Не искаше да излиза от стаята. Страхуваше се да не открие, че Мерипен е умрял през нощта... както и че брат ѝ е сполетян от някаква трагедия... А най-много се боеше от това, че не би могла да приеме най-лошото, ако то се случеше.

Само мисълта за сестрите ѝ я накара да натисне бравата. Заради тях можеше да се държи твърдо и уверено. Щеше да направи всичко, което бе нужно да се направи.

Бързайки по коридора, тя спря пред полуотворената врата към стаята на Мерипен и се приближи до леглото му. Бледата светлина на утрото едва пронизваше мрака, но бе достатъчна, за да види силуетите на двама души в леглото. Мерипен беше обърнат на една страна, силните до скоро очертания на тялото му бяха деформирани и отпуснати. А до него тънката фигурка на Уин, която спеше напълно облечена, свряла крака под фустите на домашната си рокля. Макар да изглеждаше смешно, че такова крехко създание би могло да предпази такъв едър мъж, тялото на сестра ѝ бе свито така, сякаш да го защити.

Амелия ги гледаше учудена. Живата сцена пред очите ѝ беше поубедителна от всички думи на света. Позите им изразяваха копнеж и въздържание дори в съня.

Внезапно осъзна, че очите на сестра ѝ са отворени — в тях припламваше блясък. Уин я гледаше без да издаде звук, без да помръдне, изражението ѝ беше сериозно, сякаш бе погълната от това да попие всяка секунда с него.

С леко кимване Амелия отстъпи от леглото и напусна стаята.

Едва не връхлетя върху Попи, която се движеше по коридора като призрак в бялата си нощница.

— Как е той? — попита момичето.

— Не е добре. Спи. Хайде да отидем в кухнята и да сложим чайника.

Те тръгнаха към стълбището.

— Амелия, цяла нощ сънувах Лео. Ужасни сънища.

— Аз също.

— Мислиш ли... че си е причинил нещо лошо?

— Надявам се с цялото си сърце да не е. Но мисля, че е възможно.

— Да — прошепна Попи. — И аз така смятам — тя изпусна една въздишка. — Горката Биатрикс.

— Защо го казваш?

— Още е малка, а изгуби толкова близки... татко и майка, а сега може би Лео и Мерипен.

— Не сме изгубили Мерипен, а също и Лео.

— Би било истинско чудо, ако можем да задържим някого от тях.

— Ти винаги си толкова жизнерадостна сутрин — Амелия я хвана за ръката и я стисна. И като се опита да игнорира тежестта на отчаянието в собствените си гърди, произнесе твърдо: — Не бързай да се предаваш, Попи. Ще запазим надеждата си колкото е възможно по-дълго.

Стигнаха до основата на стълбището.

— Амелия... — Попи прозвуча странно разтревожена. — Идвало ли ти е някога да се хвърлиш на пода и да завикаш?

Да, помисли си Амелия. Всъщност, точно в този момент.

— Не, разбира се, че не. Със сълзи нищо не се оправя.

— А не ти ли се е искало някога да се облегнеш на нечие рамо?

— Не се нуждая от ничие рамо. Имам си две достатъчно хубави.

— Това е глупаво. Човек не може да се облегне на собственото си рамо.

— Попи, да не искаш да започнем деня с караници... — Амелия млъкна, когато осъзна, че отвън идва някакъв шум, трясък и дрънчене, хрущене на камъчета под колелата на екипаж и чифт коне. — Милостиви небеса, кой ли може да е по това време?

— Докторът — допусна Попи.

— Не, още не съм пращала да го викат.

— Може би лорд Уестклиф се е върнал.

— Но няма причина за това, особено да се прибира толкова рано...

На вратата се почука и звукът отекна в целия коридор.

Сестрите се спогледаха смутено.

— Не можем да отворим — прошепна Амелия. — По нощници сме.

Във входното антре влезе една прислужница. Остави кофата с въглища, избърса ръце в престилката си и забърза към вратата. Тя отключи тежката врата, дръпна я да я отвори и се дръпна рязко.

— Ние по-добре да вървим — прошепна Амелия и поведе сестра си към стълбището. Но когато погледна през рамо, за да види кой е дошъл, високата, тъмна фигура на мъжа възпламени искри в нея. Тя спря, опряла крак на първото стъпало, втренчила поглед, докато двете кехлибарени очи не погледнаха към нея.

Кам.

Той изглеждаше омачкан и раздърпан, като разбойник, който бяга. Когато я видя, по устните му се разля усмивка и очите му се плъзнаха по нея.

Амелия изтича към него без да мисли, бързите ѝ стъпки издаваха тревога.

— Кам... — тя се хвърли към него.

Той я хвана с нисък смях. От него се излъчваше мирис на открито: мокра пръст, влага, листа. Мокротата на връхната му дрехи премина през тънката материя на халата ѝ, карайки я да потрепери, но чувството да я държат такива здрави мъжки ръце беше чудесно. Усетил треперенето ѝ, Кам разтвори сакото си безмълвно и я придърпа към силното, топло убежище на тялото си.

Амелия смътно осъзнаваше движението на прислужниците отзад, присъствието на сестра си. Правеше сцена... трябваше да се отдръпне и да се овладее. Но не можеше. Още не.

— Ти... трябва да си пътувал цяла нощ — чу се тя да произнася.

— Трябваше да се върна рано — усети устните му да докосват разрошената ѝ коса. — Макар да не успях да свърша всичко. Не можех да спра да мисля за теб. Кажи ми как са нещата тук, скъпа. Добре ли си?

Амелия понечи да отговори, но за нейно безкрайно унижение, единствените звуци, които можа да произведе, бяха ридания, и колкото

повече се опитваше да ги потисне, толкова по-силни ставаха те. Кам я прегърна здраво и я погали по косата. Ужасяващата буря от сълзи изглежда не го притесни ни най-малко. Като шепнеше на цигански, той притисна главата ѝ към гърдите си. Видя, че Попи отстъпва неловко, изпрати ѝ окуражаваща усмивка и промърмори:

— Всичко е наред, малка сестричке. Тя просто се нуждае...

Когато той спря, Попи довърши:

— ... от рамо, на което да се облегне.

— Да — Кам замъкна Амелия до стъпалата и направи знак на Попи да седне до тях.

Свита в скута му, Амелия се опита да обясни всичко, думите излизаха в несвързани изблици, докато Кам извади една кърпичка от джоба си и избърса очите и носа ѝ. Залюля я, сякаш бе малко дете, което я накара да се почувства нелепо, но в същото време бе толкова успокоително да се облегне на него и да скрие лице върху рамото му.

През това време Кам зададе няколко въпроса на Попи, която му разказа за състоянието на Мерипен и за изчезването на Лео, както и за липсата на сребърния прибор.

След като най-после се взе в ръце, Амелия прочисти гърлото си и си пое дълбоко въздух. Примигвайки, тя вдигна глава от рамото на Кам.

— По-добре ли си? — попита той и ѝ подаде кърпичката.

Тя кимна.

— Съжалявам. Предизвиках цяло наводнение. Спирам вече.

Кам сякаш гледаше право в душата ѝ. Гласът му беше нежен.

— Не трябва да съжаляваш. Не трябва да се въздържаеш, ако ти се плаче.

Тя осъзна, че независимо какво прави или казва, независимо колко иска да плаче, той го приема. Ръката ѝ се плъзна към отворената на шията му риза, разкриваща загоряла от слънцето кожа.

— Мислиш ли, че Лео е мъртъв? — прошепна тя.

Той не ѝ даде лъжлива надежда, празни обещания, само погали влажната ѝ страна с opakото на ръката си.

— Каквото и да се случва, ще се справим заедно.

Успокоена, Амелия затвори очи и усети как устните му минават по извивката на веждата ѝ.

— Кам... ще направиш ли нещо за мен?

— Всичко.

— Можеш ли да намериш малко от онова растение, което Мерипен даде на Уин и Лео, когато бяха болни от треска?

— Смъртоносна беладона? Тя не е подходяща за случая, скъпа.

— Но това е треска!

— Причинена от септична рана. Трябва да се лекува не само треската — ръката му се вдигна към врата ѝ и разтърка нежно схванатите мускули. Погледна надолу към нея. Разбърканите му къдрици закриха лешниковите ѝ очи. — Да отидем да го погледна.

— Смятате ли, че можете да му помогнете? — попита Попи и се изправи.

— Или ще му помогна, или усилията ми ще го довършат по-бързо. За което в този момент той не би имал нищо против — като вдигна Амелия от скута си, той ѝ помогна да се изправи и те тръгнаха по стъпалата. Ръката му остана притисната към талията ѝ, лека, но стабилна опора, от която тя отчаяно се нуждаеше.

Когато приближиха стаята на Мерипен, Амелия се сети, че Уин още може да е вътре.

— Почакайте — тя избърза напред. — Нека аз да вляза първо.

Кам кимна и остана до вратата.

Като надникна предпазливо, Амелия видя, че Мерипен е сам в леглото. Тогава отвори по-широко, за да влязат Кам и Попи.

Мерипен чу неканените гости, обърна се и присви очи. Когато забеляза Кам, лицето му се сгърчи в недоволна гримаса.

— Махай се! — изграчи той.

Кам се усмихна приятно.

— И с доктора ли си толкова очарователен? Обзалагам се, че се чуди какво да направи, за да ти помогне.

— Остави ме.

— Може и да те изненада — каза Кам, — но има цял списък от неща, които предпочитам да гледам, вместо загниващия ти труп. Заради твоето семейство, обаче, съм готов да ти помогна. Обърни се.

Мерипен легна по корем и произнесе нещо на цигански, което прозвуча доста цинично.

— Ти също — отвърна му спокойно Кам. Вдигна ризата от гърба на Мерипен и отлепи превръзката от болното рамо. Разгледа

отвратителните, мокри рани с безизразно лице. — На колко време сте ги сменяли? — обърна се той към Амелия.

— Два пъти дневно.

— Сега ще опитаме четири пъти на ден. Заедно с лапи — и като се дръпна от леглото, той направи знак на Амелия да го придружи до изхода. Приблужи устни до ухото ѝ: — Трябва да изляза и да намеря някои неща. Докато ме няма му дай нещо, което да го накара да заспи. Иначе няма да се съгласи по никакъв начин.

— Да се съгласи с какво? Какво се каниш да сложиш върху лапата?

— Няколко неща. Включително апис.

— Какво е това?

— Пчелна отрова. Екстракт от смачкани живи пчели, за да съм по-точен. Ще ги накиснем в смес от вода и алкохол.

Смутена, Амелия поклати глава.

— Но откъде ще вземеш... — тя спря и го изгледа с неподправен ужас. — Ще отидеш до кошера в къщата Рамзи? К-к-как ще събереш пчелите?

Устните му се извиха в усмивка.

— Много внимателно.

— Искаш ли... да ти помогна? — предложи му тя с усилие.

Знаейки страха ѝ от пчели, Кам я прегърна и запечата силна целувка върху устните ѝ.

— Не и с пчелите, съкровище. Остани тук и дай на Мерипен сироп с морфин. Голямо количество.

— Няма да иска. Той мрази морфина. Ще предпочете да изтърпи болката.

— Повярвай ми, никой от нас не би искал той да е буден, докато му слагаме лапата. Особено Мерипен. Циганите неслучайно наричат лекарството „бяла мълния“. Не е нещо, което човек може да понесе стоически. Така че направи каквото е необходимо, за да го приспиш, *мониша*. Скоро ще се върна.

— Вярваш ли, че „бялата мълния“ ще подейства? — попита тя.

— Не знам — Кам хвърли непроницаем поглед към страдащата фигура на леглото. — Но съм сигурен, че не би издържал дълго без нея.

Докато Кам го нямаше, Амелия се посъветва със сестрите си насаме. Решиха, че Уин има най-големи шансове да успее да убеди Мерипен да вземе морфина. И точно тя бе, която предложи с равен глас да го измамят, ако откаже да го приеме доброволно.

— Ще легна до него, ако е необходимо — каза тя, шокирайки трите си сестри, които занемяха. — Той ми има доверие. Ще повярва на всичко, което му кажа.

Доколкото знаеха, Уин никога досега не бе изричала лъжа, дори като дете.

— Наистина ли мислиш, че ще можеш? — попита Биатрикс със страхопочитание пред идеята.

— За да спася живота му, да — върху челото ѝ се появи тънка бръчица, а бузите ѝ станаха розови. — Мисля... мисля, че грях, извършен с такава цел, може да бъде простен.

— Съгласна съм — бързо рече Амелия.

— Той обича ментов чай — каза Уин. — Да направим силна запарка и да добавим голямо количество захар. Това ще потисне вкуса на лекарството.

Никой чай на земята не е бил приготвян с такова внимание, сестрите Хатауей кръжаха над чайника като сборище на млади вещици. Най-послед порцелановият чайник бе напълнен с прецедената и подсладена отвара, и сложен на един поднос до чаша и захарница.

Уин го занесе в стаята на Мерипен, спирайки на прага, докато Амелия задържа вратата отворена.

— Да вляза ли с теб? — прошепна голямата ѝ сестра.

Уин поклати глава.

— Не. Мога да се справя. Моля те, затвори вратата. И се погрижи никой да не ни безпокои — стройният ѝ гръб бе силно изправен, когато влезе в стаята.

Мерипен отвори очи при звука на стъпките ѝ. Болката от гноящата рана бе постоянна, неизбежна. Чувстваше как токсините проникват в кръвта му, подхранвайки с отрова всеки капиляр. Това предизвикваше от време на време объркраща мрачна еуфория, която го отнасяше далеч от опустошеното му тяло, докато той беше в

периферията на стаята. До идването на Уин, и после, той с готовност потъна отново в болката, чувствайки ръцете ѝ върху себе си, дъха ѝ върху лицето си. Уин трептеше като мираж пред него. Кожата ѝ беше хладна и свежа, а собственото му тяло изтерзано от миазми и температура.

— Донесох ти нещо.

— Недей... не искам.

— Да — настоя тя, като се пхна в леглото. — Ще ти помогна да се оправиш. Ето така, повдигни се малко, ще те прегърна.

Той усети възхитителните ѝ крайници да се плъзгат до него, под него и изскърца със зъби от агония, когато се помръдна да се нагоди към нея. Тъмнината и светлината играеха под затворените му клепачи и той се бореше да не изгуби сваяст. Когато отново успя да отвори очи, установи, че главата му почива върху меките гърди на Уин, едната ѝ ръка го беше прегърнала, а другата притискаше чаша към устните му.

Тънкото порцеланово ръбче изтрака в зъбите му. Той се отдръпна, когато усети парливата течност до напуканите си устни.

— Не-е-е...

— Да. Пий — чашата се вдигна отново. Усети нежния шепот на Уин в ухото си. — Заради мен.

Беше му толкова лошо, не мислеше, че ще може да го преглътне, но заради нея отпи малко. Острият кисел вкус го накара да се дръпне.

— Какво е това?

— Обикновен ментов чай — ангелско сините очи на Уин го гледаха без да мигат, красивото ѝ лице беше безизразно. — Трябва да го изпиеш всичкия, а после дори още една чаша. От него ще ти стане по-добре.

Изведнъж разбра, че Уин лъже. Нямаше такова нещо, от което да му стане по-добре. А горчивата нотка на морфин в чая беше невъзможно да се скрие. Но Мерипен усети някакъв умисъл в нея, преднамереност, и му хрумна, че нарочно му дава свръхдоза. Изтощеният му мозък обмисли възможността. Може би Уин искаше да му спести по-нататъшните страдания, знаейки, че дните и часовете, които идват, ще бъдат отвъд способността му да ги понесе. Да го убие с морфин бе последният акт на доброта, който можеше да му предложи.

Да умре в ръцете ѝ... сгушен в нея, докато отстъпва уплашената си душа на мрака... Уин щеше да е последното нещо, което да почувства, да види, да чуе... И да е имало някакви сълзи в него, той трябваше да ги изтрие с благодарност.

Пи бавно, насилвайки се да преглъща всяка глътка. Изпи част и от следващата чаша, докато гърлото му престана да се подчинява; тогава обърна лице към гърдите ѝ и потрепери. Виеше му се свят и навсякъде наоколо се движеха искрици като падащи звезди.

Уин остави чашата на масичката до леглото и го погали по косата, после притисна влажната си буза към челото му.

И двамата зачакаха.

— Попей ми — прошепна Мерипен, когато заслепящата тъмнина започна да настъпва към него. Тя продължи да го гали, като тананикаше приспивна песен. Пръстите му докоснаха шията ѝ и последните искрици се стопиха, когато се изгуби в нея и най-сетне намери смъртта.

Амелия се отпусна на пода и седна до вратата, стиснала една кошница. Беше чула Уин да шепне нежно... няколко дрезгави думи от Мерипен... и после дълга тишина.

А след това гласа на Уин, който тананикаше; звуците бяха толкова истински и възхитителни, че Амелия усети как неусетно я обзема спокойствие. Най-сетне ангелските звуци замлъкнаха и отново стана тихо.

Измина час и Амелия, чиито нерви бяха изопнати до крайност, стана и протегна схванатите си крайници. Отвори вратата предпазливо.

Уин стана от леглото, като придърпа завивките върху изпруженото тяло на Мерипен.

— Изпи ли го? — попита шепнешком Амелия и се приближи.

Уин изглеждаше слаба и напрегната.

— По-голямата част.

— Наложил ли се да го излъжеш?

Колебливо кимване.

— Беше най-лесното нещо, което някога съм правила. Виждаш ли?... Не съм чак такава светица.

— Да, такава си — отвърна Амелия и я прегърна пламенно. — Светица си.

Дори добре обучените слуги на лорд Уестклиф се оплакаха, когато Кам се върна с два буркана живи пчели и ги занесе в кухнята. Прислужничките от миялното изтичаха с викове към коридора, икономката се върна в стаята си, за да съчини възмутено писмо до графа и графинята, а домакинята каза на главния шафер, че ако това е типът гости, който лорд Уестклиф очаква от него да приема, той сериозно се замисля да се пенсионира.

Единственият човек, който дръзна да влезе в кухнята, беше Биатрикс, която помогна на Кам във варенето, прецеждането и смесването, а после съобщи на отвратените си сестри, че смачкването на пчелите е било много забавно.

В края на краищата Кам занесе магичната отвара в стаята на Мерипен. Амелия го чакаше там, извадила чисти ножове, ножици, пинсети, прясна вода и купчина чисти бели превръзки.

Попи и Биатрикс бяха изкомандвани да напуснат стаята за тяхно голямо неудоволствие и Уин затвори вратата след тях. После взе една престилка от Амелия, върза я около тънкия си кръст и отиде до леглото на болния. Опипа шията на Мерипен и каза напрегнато:

— Пулсът му е слаб и бавен. От морфина е.

— Пчелната отрова стимулира сърцето — успокои я Кам и нави ръкавите на ризата си. — Повярвайте ми, след минута-две ще се ускори.

— Да сваля ли превръзката му? — попита Амелия.

Кам кимна.

— Ризата също — той отиде до умивалника и насапуниса ръцете си. Амелия почти се усмихна на гледката, спомняйки си, че Мерипен го прави по същия начин. Ромите гледаха на миенето на ръцете като на ритуал.

Уин ѝ помогна да съблече памучната риза от отпуснатото тяло на Мерипен. Гърбът му още беше мускулест, но бе загубил голяма част от теглото си. Ребрата му изпъкваха под смуглата кожа.

Когато Уин отиде да остави смачканата риза, Амелия измъкна края на превръзката и започна да я разхлабва. Спря, обаче, когато

забеляза любопитна фигурка върху другото му рамо. Наведе се над него и се вгледа отблизо в черната татуировка. Пронизаха я студени тръпки.

— Татуировка — беше всичко, което успя да каже.

— Да, забелязах я преди няколко дена — отбеляза Уин, връщайки се до леглото. — Странно е, че никога не я е споменавал, нали? Нищо чудно, че винаги си рисуваше крилати коне и измисляше истории за тях, когато беше по-млад. Сигурно е нещо забележително...

— Какво каза? — гласът на Кам беше тих, но отекна с такава сила, че сякаш бе извикал.

— Мерипен има татуировка на *пуука* на рамото си — отвърна Уин и го изгледа въпросително, когато той взе разстоянието до леглото на три крачки. — Не знаехме за нея до този момент. Уникален дизайн... никога не съм виждала нещо подобно... — тя спря с отворена уста, когато Кам приближи ръката си до рамото на Мерипен.

Черните крилати коне с жълти очи бяха еднакви.

Амелия отмести очи от безизразното лице на Кам.

— Какво означава това?

Той не отместваше очи от татуировката върху рамото на Мерипен.

— Не знам.

— Познаваш ли и някой друг, който...

— Не — той отстъпи назад. — Исусе, мили... — заобиколи леглото, втренчен в неподвижната фигурна на Мерипен, сякаш беше някакво екзотично същество, каквото никога преди не бе виждал. После взе ножица от подноса с инструменти.

Уин инстинктивно се приближи отстрани до спящия мъж. Забелязвайки покровителствената ѝ поза, Кам промърмори:

— Всичко е наред, малка сестричке. Просто ще отстраня малко мъртва кожа.

Наведен над раната с напрегнато лице, Кам приличаше не толкова на доктор, колкото на магьосник, който прави заклинание.

След като го наблюдава повече от минута как чисти раната, Уин отиде до един стол и седна, сякаш краката не я държаха.

Амелия остана до него, макар да ѝ се повръщаше. Кам, от своя страна, беше дотолкова погълнат, сякаш поправяше сложен часовников механизъм, а не лекуваше загнила човешка плът. По негово

наставление Амелия донесе купата с лапи, която миришеше стипчиво, но неочаквано сладко.

— Внимавай да не ти пръсне в очите — каза Кам, докато капеше върху раната от соления разтвор.

— Мирише на плодове.

— Това е отровата — той изрязва едно квадратно парче и го натопа в купата. Извади го и го сложи върху раната. Дори в дълбокия си сън Мерипен трепна в отговор и се раздвижи.

— Спокойно, чал — Кам сложи ръка на гърба му, за да го задържи на място. Когато се увери, че не мърда, той превърза лапата плътно към мястото. — Ще я сменяме при всяка превръзка. Внимавайте да не бутнете купата, не искам да ходя пак при пчелите.

— Как ще разберем дали действа? — попита Амелия.

— Температурата ще започне да спада постепенно и до това време утре ще видим, че се оформя коричка. — Попипа отстрани шията на Мерипен и се обърна към Уин: — Пулсът му е по-силен.

— А болката? — попита тя разтревожено.

— И тя скоро ще намалее — Кам се усмихна и ѝ цитира една латинска поговорка: — *Pro medicina est dolor, dolorem qui necat.*

— Болката, която убива болка, действа като лекарство — преведе Уин.

— Това би имало смисъл само за един ром — обади се Амелия и Кам се ухили.

Той хвана раменете ѝ.

— Сега ти си на ред, колибри. Аз излизам за малко.

— Веднага? — попита тя смаяно. — Но... къде отиваш?

Изражението му се промени.

— Да намеря брат ти.

Амелия го погледна със смесица от благодарност и боязън.

— Може би първо трябва да си починеш. Пътувал си цяла нощ. Може да отнеме доста време, докато го откриеш.

— Не, няма да отнеме — В очите му блестеше ирония. — Брат ти не е човек, който прикрива следите си.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Шест часа, след като търсенето на Лео бе започнало, Кам почука на вратата на процъфтяваща ферма. Слух от таверната го бе отвел при човек, видял Рамзи и негов събутилник да отиват на друго място, после на трето и така нататък, докато накрая следата го бе довела дотук.

Огромната къща в стил „Тюдор“ с изгравирана върху вратата дата 1620 се намираше на почти десет мили от Стоуни Крос парк. От информацията, която Кам бе събрал, ставаше ясно, че навремето фермата е принадлежала на благородна йоркширска фамилия, но е била продадена по необходимост на лондонски търговец. Сега служеше като убежище за разгулните синове на търговеца и техните момичета.

Не беше изненадващо, че Лео е привлечен от такава компания.

Вратата се отвори и на прага застана иконом със заплашително лице. Устните му се изкривиха презрително при вида на Кам.

— Такива като теб не са добре дошли тук.

— Какъв късмет, и без това не се каня да стоя дълго. Дойдох да прибера лорд Рамзи.

— Тук няма никакъв Рамзи — мъжът понечи да затвори вратата, но Кам я задържа с ръка.

— Висок. Със светли очи. С червендалесто лице. По всяка вероятност вони на алкохол...

— Не съм виждал подобен човек.

— Тогава ми позволете да говоря с господаря ви.

— Не е вкъщи.

— Вижте — каза Кам раздразнено, — тук съм само заради семейството на лорд Рамзи. Искат да го върна обратно. Един Господ знае защо. Предайте му за мен и ще ви оставя на мира.

— Ако го искат — рече ледено икономът, — нека изпратят подходящ слуга. А не някакъв мръсен циганин.

Кам разтърка ъгълчетата на очите си със свободната си ръка и въздъхна.

— Можем да направим това по лесния или по сложния начин. Честно казано, предпочитам да не се стига до излишно напрежение. Единственото, за което ви моля, е да ми позволите пет минути, за да намеря проклетника и да го измъкна от ръцете ви.

— Махай се!

След поредния несполучлив опит да затвори вратата, икономът се пресегна към една сребърна камбанка на масата в коридора. Няколко секунди по-късно се появиха двама яки портиери.

— Изгонете този натрапник веднага — нареди им той.

Кам свали сакото си и го хвърли на една от вградените пейки в антрето.

Първият портиер го нападна. С няколко сръчни движения Кам заби едно кроше в челюстта му, блъсна го и го запрати на пода.

Вторият подходи далеч по-предпазливо.

— Коя ръка ти е по-силна? — попита студено Кам.

Онзи го погледна слисано.

— Защо искаш да знаеш?

— Предпочитам да счупя онази, която не използваш толкова често.

Онзи се опули, отстъпи и хвърли към иконома умоляващ поглед.

Икономът погледна Кам.

— Разполагаш с пет минути. Намери господаря си и изчезвайте.

— Рамзи не ми е господар — промърмори Кам. — А трън в задника ми.

— Не са излизали от стаята дни наред — каза портиерът на име Джордж, докато слизаха по застланото с килими стълбище. — Храната им се носи вътре, курвите идват и си отиват, навсякъде се търкалят празни бутилки... а миризмата на опиум се носи по целия горен етаж. Ще ви се прииска да затворите очи, когато влезете в стаята, сър.

— Заради пушека ли?

— Заради него и... заради ставащото, което ще накара и дявола да се изчерви.

— Аз съм от Лондон. Не се изчервявам.

Макар Джордж да не изяви желание да го заведе до стаята, Кам я намери лесно заради миризмата.

Вратата беше откrehната. Кам я побутна и пристъпи в запушеното помещение. Вътре имаше четирима мъже и две жени, всички млади, всички в различна степен разсъблечени. Макар че се виждаше само една опиумна лула, можеше да се твърди, че цялата стая служи като огромна лула, толкова плътен беше сладникавият въздух.

Пристигането на Кам бе посрещнато със забележително равнодушие, мъжете апатично се бяха изпружили на тапицираните дивани, един се беше свил на възглавница в ъгъла. Лицата им бяха смъртнобледи, очите им замъглени от наркотичен унес. Върху една странична масичка бяха разхвърляни лъжици, игли и чиния, пълна с нещо, което приличаше на черен петмез.

Една от жените, която беше напълно гола, спря, докато поднасяше лула към лигавата уста на един мъж.

— Виж — обърна се тя към другата, — има нов.

Сънлив кикот.

— Хубаво, имаме нужда от него. Всичките вече са омекнали. Единственото кораво нещо тук е лулата — тя се обърна и погледна Кам. — Мили боже, виж ти какъв хубавец!

— О, дай ми го първо на мен — каза другата и започна да се гали подканящо. — Хайде, скъпи... ще ти дам...

— Не, благодаря — Кам бе започнал да се чувства леко замаян от пушека. Отиде до най-близкия прозорец, отвори го и остави в стаята да влезе свеж въздух. Действието му бе посрещнато с ругатни и протести.

Погледът му се върна на мъжа в ъгъла, беше Лео. Той се приближи до отпуснатия мъж, хвана го за косата и я дръпна. Лицето на бъдещия му зет беше подпухнало.

— Не се ли надиша с достатъчно пушек преди няколко дена? — попита го той.

Лео се намръщи.

— Разкарай се.

— Звучиш като Мерипен — каза Кам. — Който, в случай, че те интересува, може да е мъртъв, докато се върнем в Стоуни Крос.

— Прав му път.

— Бих се съгласил, само дето съгласието с теб вероятно ще означава, че съм откъм лошата страна на спора — Кам започна да дърпа Лео нагоре, но другият мъж се дърпаше. — Стани, мътните да те

вземат! — Кам го вдигна, като пъшкаше от усилие. — Или ще те извлича оттук на пети!

Подпухналата грамада, каквато представляваше Лео, се олюля срещу него.

— Опитвам се да стана — сопна се той. — Подът се люлее.

Лео най-после успя да запази равновесие, но само след миг се наклони към вратата, където чакаше портиерът.

— Да ви придружа ли по стъпалата, господине? — предложи любезно той.

Лео отговори с кисело кимване.

— Затвори прозореца — извика една от жените, голото ѝ тяло потръпна от хладния есенен вятър, който нахлу вътре.

Кам я изгледа безстрастно. Беше виждал толкова много като нея, че му дожаля. Имаше ги много в Лондон — кръглолики селски момичета, достатъчно красиви да привлекат вниманието на мъже, които обещават, вземат ги и после ги изоставят безсъвместно.

— Подишай малко чист въздух — посъветва я той и се пресегна към захвърленото одеяло до кушетката. — Помага да мислиш по-ясно.

— Че за какво ми е? — попита тя раздразнено.

Кам се усмихна.

— Добра логика — заметна с одеялото треперещото ѝ тяло. — И все пак... поеми си дълбоко дъх — той се наведе да потупа бледите ѝ страни. — И се махни от това място колкото е възможно по-бързо. Не се похабявай с тези мръсници.

Жената вдигна зачервените си очи и погледна учудено тъмнокосия мъж, който бе толкова мургав и елегантен, че напомняше пиратски принц с блестящия диамант на ухото си.

Жалният ѝ глас го последва, докато излизаше:

— Върни се!

Беше необходимо съвместното усилие на Кам и Джордж, за да натоварят мърморещия, протестиращ Лео в екипажа.

— Сякаш влача пет чувала с картофи едновременно — оплака се портиерът, останал без дъх, докато настаняваше Лео в купето.

— Картофите щяха да са по-тихи — отбеляза Кам и хвърли на мъжа една златна лира.

Джордж я хвана във въздуха и му се ухили.

— Благодаря ви, сър! Мога да кажа, че наистина сте джентълмен, сър. Макар да сте циганин.

Кам му се усмихна и се качи при Лео. После потеглиха към Стоуни Крос в мълчание.

— Искаш ли да спрем? — попита по средата на пътя Кам, виждайки, че лицето на Лео от бяло е станало зеленикаво.

Лео мрачно поклати глава.

— Не искам да говоря.

— Дължиш ми един-два отговора. Защото ако не трябваше да прекарам целия ден в претърсване на половината Хемпшир, за да те намеря, щях да съм в леглото... — *Със сестра ти*, помисли си той, но вместо това довърши: — ... и да спя.

Тези странни, бледи очи се обърнаха към него, имаха цвета на ледени висулки, пронизани от син здрач. Необикновени очи. Кам беше виждал такива преди, но не можа да си спомни на кого и кога. Далечен спомен закръжи и а-ха да го хване, но...

— Какво искаш да знаеш? — попита Лео.

— Защо се държиш толкова зле с Мерипен? Заради очарователния му характер или заради това, че е циганин? Или защото е прибран от родителите ти и е отгледан като един от вас?

— Нито едното, нито другото. Презирам Мерипен, защото ми отказа единственото нещо, за което го помолих.

— Което е?

— Да ме остави да умра.

Кам се замисли над думите му.

— Имаш предвид, когато те е излекувал от скарлатината?

— Да.

— Обвиняваш го, че ти е спасил живота?

— Да.

— Ако това те кара да се чувстваш по-добре — каза Кам и се облегна в седалката, — сигурен съм, че втори път би се замислил сериозно.

След това се умълчаха и Кам пусна мислите си да се зареят. Когато тъмнината падна и Лео потъна в сянка, безволевите му очи проблеснаха в сребристосиньо...

... И Кам си спомни.

Беше в детството му, когато още живееше с племето. Имаше един мъж с изпито лице и ярки, безцветни очи, душата му бе опустошена от мъка заради смъртта на дъщеря му. Бабата на Кам го бе предупредила да стои далеч от мъжа.

— Той е *мулади* — бе казала тя.

— Какво означава това, *мами*? — беше попитал Кам, притискайки се разтревожено към топлата ѝ ръка, успокояващо възлеста и груба като поддържащите корени на древни дървета.

— Обладан от мъртвец. Не го доближавай, той е нарушил баланса на циганското. Прекалено много е обичал дъщеря си.

Изпитвайки жалост към мъжа и страх за себе си, Кам бе попитал:

— И аз ли ще съм *мулади*, когато ти умреш, *мами*? — беше сигурен, че обича толкова много баба си.

В умните, черни очи на баба му се прокрадна усмивка.

— Не, Кам. Един *мулади* затваря в капан духа на любимия си човек по средата, защото не иска да го пусне да си отиде. Ти не би ми го причинил, нали, малкото ми лисиче?

— Не, *мами*.

Мъжът бе умрял малко след това от собствената си ръка. Беше ужасно, но и облекчение за цялото племе.

А сега, когато Кам погледна на това с очите на възрастен, а не на малко момче, го прониза тръпка студен страх, последвана от изгарящо съжаление. Колко невъзможно е да се откажеш от жената, която обичаш. Колко невъзможно е да си забраниш да я желаеш. Сърцето ти би се пръснало от мъка. Разбира се, би искал да я задържиш при себе си.

Или да я последваш.

Когато Кам влезе в имението с неразкаялия се блуден син, Амелия и Биатрикс забързаха към тях, като първо се намръщиха, а после се усмихнаха.

Амелия отвори уста да каже нещо на Лео, но Кам улови погледа ѝ и поклати глава, предупреждавайки я да мълчи. За негова изненада тя се подчини и преглътната острите думи. Посегна за сакото на Лео.

— Ще взема това — произнесе тя с покорен тон.

— Благодаря.

Двамата избягваха да се погледнат един друг.

— Току-що се навечеряхме — обяви тя. — Задушеното е още топло. Искате ли да хапнете?

Лео поклати глава.

Биатрикс, на която ѝ убегнаха подводните течения из въздуха, се хвърли към Лео и го прегърна.

— Толкова дълго те нямаше... Случиха се толкова неща... Мерипен е болен, а аз помагах да му направим лекарство и... — тя спря и направи физиономия. — Миришеш много на лошо. Какво...

— Разкажи ми как направихте лекарството — промърмори Лео, проправяйки си път към стълбището.

Биатрикс не спираше да дърдори, докато го придружаваше.

Кам погледна внимателно Амелия, без да пропуска никаква подробност. Тя беше разрошена, косата ѝ падаше в безпорядък по гърба, очите ѝ бяха изморени. Имаше нужда от почивка.

— Благодаря ти, че го намери — каза тя. — Къде беше?

— В частен дом, с приятели.

Тя се приближи до него и започна да души.

— Тази миризма... Носи се и от двама ви...

— Миризма на опиум. Брат ти е развил нов, скъпоструващ навик.

— Не бихме могли да си позволим старите — Амелия се намръщи и кракът ѝ затакува нервно под пластове поли. Беше толкова дребна и крехка, и прелестна, че Кам едва се сдържаше да не я грабне и зацелува. — Единствената причина да не съм го убила досега — продължи Амелия, — е защото изглежда прекалено вцепенен, за да го усети. Но когато изтрезнее, ще...

— Как е Мерипен? — прекъсна я Кам, прокарайки нежно ръка от рамото до лакътя ѝ.

Тактуването спря.

— Още има температура, но е по-добре. Уин е при него. Сменихме лапите... Раната изглежда по-малко отвратителна от преди. Това е добър знак, нали?

— Добър знак е.

Разтревожените ѝ очи се плъзнаха по него.

— Да ти донеса ли нещо за ядене?

Той се усмихна и поклати глава.

— Не и преди да се измия хубавичко — имаха да говорят за толкова много неща, но това можеше да почака. — Иди да си легнеш, *мониша*... изглеждаш слаба.

— Както и ти — отвърна тя и се повдигна на пръсти. Кам стоеше неподвижно, когато тя притисна устни към бузата му:

— Ще дойдеш ли при мен довечера?

— Не — той я прегърна. — Имаш нужда повече от сън, отколкото да те опипвам и да те милвам.

Тя се изчерви, но се притисна по-близо към него.

— Нямам нищо против да ме опипваш и милваш.

Кам се засмя.

— Какво признание за любовните ми умения.

— Хайде — прошепна тя. — Поддръж ме, докато заспя.

— Колибри — отвърна той, а устните му минаха по веждата ѝ, — ако те държа, нямам си доверие, че ще изтрая да не правя любов с теб. Така че ще спим в отделни легла — той я погледна с усмивка. — Само тази вечер.

Бяха нужни три насапунисвания и смяна на водата, докато Кам отстрани мириса на опиум от косата и кожата си. След като изсуши косата си с кърпа, той облече черен копринен халат и мина през тъмния коридор до стаята си. Навън вилнееше буря, небето се раздираше от светкавици, дъждът блъскаше по стъклата и покрива.

Камината в стаята му бе заредена отново, огнените езици излъчваха топлина и светлина. Той присви очи, когато забеляза дребна фигура под завивките.

Амелия надигна глава от възглавницата.

— Студено ми е — каза тя, сякаш това напълно обясняваше присъствието ѝ тук.

— Леглото ми не е по-топло от твоето — Кам се приближи до нея бавно, като се опитваше да не се чувства като хищник, да потуши пожара, която се разпалваше в кръвта му. Тялото му стана кораво под черната коприна, мускулите се стегнаха в очакване.

— Щеше да бъде, ако ти беше в него — каза тя.

Косата ѝ се разсипа по раменете на тъмни вълни чак до кръста. Кам седна до нея и докосна една от лъскавите къдрици, следвайки я по

извивката на гърдата, връхчето и надолу до края. Амелия си пое рязко въздух, което го накара да се запита дали зърната ѝ бяха твърди под бялата нощница, дали руменината по лицето ѝ се е разляла и по кожата, която не можеше да види.

Но обузда импулса си и остана неподвижен, когато тя се пресегна към него с колебливи пръсти, галейки черната коприна, която покриваше раменете му. Изправи се на крака, импулсивно го целуна по ухото, онова, с диамантената обица, след това по влажните, извити къдрици.

— Не приличаш на нито един от мъжете, които познавам — каза тя. — Не си дори някой, за когото бих могла да мечтая. Не се надявам да те разбера... ти си като от вълшебна приказка, написана на език, който не знам.

— Принцът, надявам се.

— Не, драконът, красивият грешен дракон — гласът ѝ премина в шепот. — Как човек може да живее нормално с теб?

Кам я стисна в здрава, сигурна прегръдка и я положи на матрака.

— Може би ще ми повлияеш да се цивилизовам? — той се наведе над възвишението на гърдите ѝ и ги целуна през муселина на нощницата ѝ. — А може би ще развиеш вкус към дракона? — откри зърното на гърдата ѝ, навлажни памука с език, докато напрегнатата плът щръкна под настойчивото потриване.

— Мисля, че вече го имам — тя звучеше толкова смутено, че го накара да се засмее.

— Тогава лежи и не мърдай — прошепна той, — докато те облъхвам с огън.

Жените, с които беше спал в миналото, никога не бяха носили такива предвзети бели нощници като тази, която възбуждаше Кам повече от най-еротичното облекло, което бе виждал. Тя имаше малки гънки и подгъвчета, ширити за украса и всичко това се спускаше от врата до глезените. Начинът, по който ѝ стоеше, като слой от светла захарна глазура караше сърцето му да бие с примитивна сила. Той проследи силуета ѝ, вдъхна миризмата, топлината ѝ през памука, спирайки се всеки път, когато тя се извиеше или потрепереше. Предницата се държеше затворена от дълга редица облечени копчета. Той се зае с тях, докато ръцете ѝ се плъзнаха неспокойно по гърба му.

Целуна я, езикът му изследваше сладостта на устата ѝ. Горнището на нощницата се разтвори и разкри блестящото възвишение на гърдите ѝ, изкусителната сянка между тях. Смъкна дрехата по-надолу, още по-надолу и тя грейна в цялата си красота. Наведе глава и взе онова, което искаше, облиза втвърденото връхче, побутвайки го с език, направи го влажно и тъмnochервено. Амелия въздъхна дълбоко, притвори клепки и тялото ѝ се вдигна безпомощно, когато той се наведе над другата гърда.

Кам задиша накъсано, когато смъкна нощницата още по-надолу, освободи ръцете ѝ, разкривайки извивките на хълбоците и корема ѝ. Прокара ръка по цялото ѝ тяло. Целуна пъпа ѝ, деликатната кожа около него, мястото, където започваха твърдите къдрави косъмчета.

Краката ѝ се изопнаха срещу него, хванати под тежестта му. Като се насочи нагоре, той разтвори тялото ѝ. Извади златния пръстен, онзи, който му бе върнала, и го сложи обратно на ръката ѝ.

— Можеш да имаш каквото поискаш — рече той, — но първо ми дай каквото аз искам.

Амелия се фокусира върху пръстена.

— Не мога да го сложа.

— Ако искаш го махни веднага, щом свършим. Но не мога да правя любов с теб, ако не е на пръста ти.

— Звучиш абсурдно.

— А ти инатливо — Кам се наведе над нея, подпрял ръце от двете ѝ страни, и целуна копринената ѝ уста. — Само тази нощ — прошепна той. — Носи пръстена ми, Амелия, и аз ще ти доставя толкова удоволствие, колкото можеш да понесеш — целуна я по шията и намести хълбоците си срещу нейните. Тя ахна, когато го почувства, твърд и подут под черната коприна. Устата му се придвижи бавно нагоре към ухото ѝ. — Ще вляза в теб, ще те изпълня, а след това ще те държа мълчалива и неподвижна в ръцете си. Няма да мърдам. Нито пък ще позволя на теб да мърдаш. Ще чакам, докато почувстваш туптенето около мен... Ще последвам този ритъм дълбоко в тялото ти, този сладък пулс... Няма да спра, докато не заплачеш и не се разтрепериш, докато не започнеш да викаш за още. И аз ще ти го дам, толкова дълго и дълбоко, и твърдо, колкото искаш. Сложи пръстена ми, любима — устата му се спусна до нейната в изгаряща целувка. — Поеми ме.

И като се намести към мекия прорез, усети горещината ѝ да се просмуква през робата, влагата и коприната се опънаха стегнато между тях. Малката ѝ ръка го докосна, пръстите ѝ се разтвориха като цветовете на нощно цвете... и тя му позволи да нахлузи пръстена на ръката ѝ.

Кам я съблече гола и я положи върху захвърления си халат, кожата ѝ блестеше удивително бяла на фона на черната коприна. Целуваше я навсякъде, в извивките на лактите, в стъвките зад коленете, всяко възвишение и хлътнатина от гладката женственост. Тя го обви, устата ѝ невинно изучаваше всяка част, която целуваше от него.

Той я накара да лежи неподвижно, когато я целуна между бедрата, обхвана хълбоците ѝ, докато ароматът ѝ разпали огнена експлозия в него, облиза я и започна да я възбужда като засмукваше леко, докато тя стенеше и се извиваше под него, опитвайки се да издърпа главата му нагоре.

Като се бореше за самоконтрол, Кам влезе в нея и се плъзна дълбоко. Тя помръдна и се изви, докарвайки го почти до лудост.

— Сладката ми, почакай — произнесе той разтреперано, като се опитваше да я успокои. — Не мърдай. Моля те. Недей... — от гърлото му се откъсна смях, когато тя се дръпна нагоре към него отчаяно. — Стой неподвижно — прошепна ѝ, като целуна разтворените устни. — Дръж ме вътре в себе си. Почувствай начина, по който тялото ти се стяга около мен. Не мърдай, не мърдай...

Амелия си пое накъсано въздух и се опита да се подчини. Плътта ѝ пулсираше безпомощно около твърдостта на нашественика. Кам накара и двамата да изчакат, с потни и напрегнати тела, докато се концентрираха върху това сочно и сладко единение, което бяха постигнали. Най-накрая той започна да се движи и да ѝ доставя удоволствие. Любеше я цялата и когато потъна в бездънната, тъмна наслада, заля го вълна на пълнота, каквато не бе познавал никога преди.

Тя го затвори в мекота и сила, позволи му да пирува с целувки, докато яздеше бързия ѝ горещ пулс, галейки я отвътре и отвън. Погледна към нея с меките си лешникови очи, лицето ѝ сияеше толкова нежно в скобата на ръцете му и той прошепна на цигански:

— *Аз съм твой.*

Видя как очите ѝ се затварят от сладката временна слепота на екстаза и усети този екстаз да отеква в него, вълните прииждаха все по-силни и по-силни, докато светът се запали.

След това се отпуснаха един до друг като оцелели корабокрушенци, зашеметени от последиците от бурята. Когато успя да събере сили да се размърда — което не бе съвсем скоро. — Кам се претърколи на една страна и завря лице в шията на Амелия, вдъхвайки ароматната ѝ топлина.

Тя потърси опипом пръстена и започна да го дърпа от пръста си.

— Отново не може да излезе — в гласа ѝ се усещаше раздразнение.

Кам притисна китката ѝ и наведе глава, след това пое пръста ѝ в устата си. Тя ахна, когато езикът му се завъртя около основата му, навлажнявайки го. Той внимателно използва зъбите си, за да измъкне златната халка. Взе пръстена от устните си и го пхна обратно на пръста си. Ръката ѝ, сега гола, се сви леко, сякаш нещо липсваше, и тя вдигна очи към него несигурно.

— Ще свикнеш да го носиш — Кам погали с ръка гладкия ѝ корем. — Ще го слагаме за по няколко минути всеки път. Както се слага сбруя на кон, за да се тренира — той се усмихна на изражението ѝ.

След това дръпна нагоре завивките върху тях и продължи да я гали. Амелия въздъхна и се настани върху рамото му.

— Между другото — промърмори той, — подносът е отново в шкафа за сребро.

— Наистина ли? — измърка тя сънливо. — Как... какво...

— Поговорих си с Биатрикс, когато отидохме да събираме пчели. Тя ми обясни проблема си. Разбрахме се да си помисли за някое хоби, което да ѝ създава работа. Да започнем, например, да я учим да язди.

— Нямахме време при всичките други... — започна да се оправдава Амелия.

— Ш-ш-шт. Знам го, колибри. Направила си повече от достатъчно да задържиш всички заедно и в безопасност. А сега е време и на теб някой да помогне — той я целуна нежно. — Някой, който да те пази.

— Но аз не искам ти да...

— Хайде, заспивай сега — прошепна той. — Ще спорим утре. А сега сънувай нещо приятно.

Амелия заспа дълбоко, сънуваше, че си почива в гнездо на дракон, свита под топлото му жилаво крило, докато той издишаше огън по всичко и всеки, който дръзнеше да се приближи. Смътно осъзна, че Кам става от леглото посред нощ и се облича.

— Къде отиваш? — прошепна тя.

— Да проверя как е Мерипен.

Знаеше, че трябва да отиде с него... тя също се тревожеше за Мерипен... но когато се опита да се изправи седнала, рухна от изтощение.

Кам я склони да се върне в гостоприемната топлина на леглото и тя усети, че заспива отново, размърдвайки се едва когато той се върна и се отпусна до нея, вземайки я в прегръдките си.

— По-добре ли е? — попита шепнешком тя.

— Още не. Но, не е и по-зле. Което е добре. А сега затвори очи... — и тя наистина заспа.

Мерипен се събуди в тъмна стая, единствената светлина идваше от тясната пролука между завесите. Този процепа блестеше от ярката дневна светлина.

Главата го цепеше. Усещаше езика в устата си двойно по-голям, сух и подут. Костите го боляха, а така също и кожата. Дори клепачите, когато мигаше, му създаваха дискомфорт. Всъщност, бе претърпял някаква странна промяна, при която всичко го болеше, с изключение на раненото рамо, което излъчваше почти приятна топлина.

Опита да се раздвижи. Мигновено някой дойде при него.

Уин. Спокойна, крехка, сладко усмихната, възхитителен призрак в тъмнината. Без да говори, тя седна до него, повдигна главата му и му даде да пие малко вода, докато устата му се навлажни достатъчно, за да може да говори.

Значи не беше умрял. А щом не беше досега, то по всяка вероятност нямаше да умре. Не беше сигурен как се чувства по

отношение на това. Обичайният му див апетит към живота бе заменен от разстройваща меланхолия. Може би като последица от морфина.

Все още прегърнала главата на Мерипен, Уин прокара пръсти по разрошената му немита коса. Леките одрасквания от ноктите ѝ изпратиха тръпки на удоволствие по цялото му болящо тяло. Но той бе толкова унижен от нечистоплътността си, да не споменаваме безпомощността, че избута раздражено нежната ѝ ръка.

— Сигурно съм в ада — прошепна.

Уин му се усмихна с нежност, която му се стори непоносима.

— Не би ме видял в ада, нали?

— В моята версия... да.

Усмивката ѝ стана объркана, след това избледня и тя сложи ръката му внимателно на леглото.

Уин би играла главна роля в неговия ад. Най-силната, изтръгваща вътрешностите болка, която някога бе изпитвал, беше заради нея... агонията да иска и никога да няма, да обича и никога да не познае любовта. А сега, както изглежда, щеше да понася още повече от нея. Което щеше да го накара да я намрази, ако не я обожаваше до такава степен.

Като се наведе над него, тя докосна превръзката на рамото му и започна да отлепва края ѝ.

— Не — дрезгаво произнесе Мерипен и се отдръпна.

Беше гол под завивките, вонеше на пот и на лекарство. Огромен, тромав звяр. И още по-лошо — опасно уязвим. Ако продължеше да го докосва, да се грижи за него, защитата му щеше да рухне и един Господ знае какво щеше да направи или да каже. Искаше да я накара да отиде колкото е възможно по-далеч от него.

— Кев — започна тя, но прекалено внимателният ѝ тон го накара да обезумее още повече. — Искам да видя раната. Вече е време да сменя лапата. Ако не мърдаш и ми позволиш...

— Не ти.

Ако не мърдаш. Сякаш бе възможно с тази огромна ерекция, която щръкна още щом тя го докосна. Той не беше нищо повече от животно, искаше я по този начин дори когато беше болен и мръсен, и замаян от морфина... дори знаейки, че да прави любов с нея е като да я осъди на смърт. Той беше набожен човек, беше молил безмилостните небеса да не позволят Уин да разбере какво иска или как се чувства.

Мина една дълга минута, преди тя да попита с напълно нормален тон:

— В такъв случай кой искаш да ти смени превръзката?

— Който и да е — той остана със затворени очи. — Който и да е, освен теб.

Нямаше представа какво си мисли Уин, тъй като мълчанието натежа и продължи дълго. Ушите му настръхнаха, когато чу звука от шумоленето на полите ѝ. Мисълта за това как платът се движи и се извива около стройните ѝ крака накара всяко косъмче в тялото му да настръхне.

— Добре тогава — каза тя, сякаш това се разбираше от само себе си, и тръгна към вратата. — Ще изпратя някого веднага, щом е възможно.

Мерипен премести ръката си на мястото, на което до преди малко тя бе седяла, и разпери пръсти. Бореше се да затвори сърцето си, което пазеше толкова много тайни, че никога не можеше да се затвори напълно.

Докато се спускаше по главното стълбище, Уин видя Кам Роан да се изкачва. Усети как стомахът ѝ се стяга на възел. Винаги се бе чувствала малко нервно около непознати мъже, а изобщо не знаеше как да се държи с този. Роан бе придобил силно влияние над семейството ѝ с изненадваща бързина. Беше откраднал сърцето на по-голямата ѝ сестра толкова ловко, че тя още не можеше да разбере как е станало.

Като Мерипен, и Роан бе едър, як мъжага. И също като Мерипен беше циганин, но съвсем не се чувстваше неловко от това, напротив, чувстваше се безкрайно по-удобно в собствената си кожа. Роан беше спокоен и предразполагаше, докато Мерипен беше потаен и мрачен. Но въпреки цялото очарование на Роан, около него витаеше някаква едва доловима опасност, чувството, че е наясно с онази страна на живота, която за защитените Хатауей е напълно непозната.

Беше мъж, който криеше тайни... като Мерипен. Тези еднакви татуировки я бяха накарали да се зачуди на връзката между двамата мъже.

Тя спря с боязлива усмивка, когато се срещнаха на стълбището.

— Господин Роан.

— Мис Уинифред — погледът му мина по бледото ѝ лице. Тя бе още прекалено разстроена от спора с Мерипен. Усети как постепенно бузите ѝ порозовяват. — Буден е, аз ще се заема — каза Роан, разчитайки изражението ѝ правилно.

Странно... дори Амелия не отгатваше мислите ѝ толкова добре.

— Сърдит ми е, задето го измавих и го накарах да изпие онзи чай с морфин.

— Предполагам, че ще ви прости всичко.

Уин сложи ръка на перилата и погледна надолу разсеяно. Обзе я странното чувство на нужда, на желание да споделя с този дружелюбен непознат, а още нямаше представа какво иска да каже.

Роан чакаше търпеливо, без никакви признаци, че бърза за някъде. Харесваше ѝ компанията му. Отдавна свикнала с резкостта на Мерипен и саморазрушителността на Лео, тя си помисли, че е приятно да си в присъствието на такъв уравновесен мъж.

— Спасихте живота на Мерипен — осмели се тя да каже. — Той ще се оправи.

Роан я погледна напрегнато.

— Грижа ви е за него.

— О, да, всички ни е грижа — произнесе Уин прекалено бързо и млъкна. Думите се събираха и летяха в нея сякаш имаха крила. Усилието да ги потиска бе изтощително. Очите ѝ внезапно станаха безжизнени от безсилие и безутешност, когато помисли за мъжа на горния етаж и за невъзможната за преодоляване дистанция, която съществуваше винаги, винаги между тях. — Искам да се оправя и аз... — избухна тя. — Искам... Искам... — тя затвори уста и си помисли: *Боже мили, как ли му звучи!* Раздразнена от липсата на самоконтрол, тя прокара ръка по лицето си и разтърка слепоочията си.

Но Роан изглежда разбра. И в погледа му нямаше съжаление. Честността в думите му я успокои неизмеримо.

— Аз мисля, че ще се оправиш, малка сестричке.

Тя поклати глава и си призна:

— Толкова много искам това, че се страхувам да се надявам.

— Никога не се страхувай да се надяваш — каза нежно Роан. — Това е единственият начин да започнеш.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Амелия недоумяваше как може да е проспала официалния обяд, сякаш беше дама от висшето общество от Лондон. Това със сигурност се дължеше само на Кам, чието присъствие в къщата я караше да се отпусне. Сякаш съзнанието ѝ автоматично му бе предало всички тревоги и безпокойства, позволявайки ѝ да спи като дете.

Това не ѝ харесваше.

Не ѝ харесваше да зависи от него и все пак не можеше да спре да мисли за случващото се.

Облече се елегантно в шоколадова на цвят рокля, украсена с розово кадифе, и отиде да посети Мерипен, чиято грубост не помрачи радостта ѝ от възстановяването му.

При слизането ѝ долу икономката ѝ каза, че трима джентълмени току-що са пристигнали от Лондон и господин Роан се е срещнал с тях в библиотеката. Амелия предположи, че единият от тях сигурно е архитектът, когото бе изпратил да повикат. Любопитна за посетителите, тя отиде до библиотеката и спря на прага.

Гласовете на мъжете замлъкнаха. Бяха се събрали около масата, двама от тях седяха, други двама се бяха подпрели на нея небрежно, а петият — Лео — се беше свил в ъгъла. Всички станаха, с изключение на брат ѝ, който само се размърда в стола си, сякаш учтивостта изискваше прекалено голямо усилие, за да си дава този труд.

Кам бе облечен с обичайната си елегантна небрежност: добре ушити дрехи, но с биеща на очи липса на вратовръзка. Като се приближи към Амелия, той хвана едната ѝ ръка. Вдигна я към устните си и сложи една продължителна целувка върху пръстите ѝ, като знак за териториална принадлежност, който не убегна на останалите мъже.

— Мис Хатауей — гласът на Кам бе любезен, но в очите му танцуваха горещи искри. — Идвате точно навреме. Тези господа са тук, за да обсъдим възстановяването на имение Рамзи. Позволете ми да ви ги представя.

Амелия размени поклони с мъжете: главният строител, Дашиъл Фрост, който наближаваше четиридесетте, по-младият му брат Кристофър и помощникът им, господин Франсиз Барксби. Братя Фрост бяха известна фирма. Дашиъл Фрост си бе изградил солидна репутация като строител на хотел „Рътлидж“ няколко години по-рано и впоследствие изпълнил многобройни частни и обществени проекти из цяла Англия. Беше основал просперираща фирма със сравнително новата идея да назначава и подизпълнителите, вместо да наема външни работници и майстори. Като държеше всичките си служители под един покрив, Фрост осъществяваше необичайно висока степен на контрол върху своите проекти.

Дашиъл Фрост беше едър мъж, набит, със спретнато подстригана брада, топли кафяви очи и готов да се усмихне. Човек лесно можеше да си го представи в по-младите му години като дърводелски чирак с чук в ръка. Амелия го хареса веднага.

Сърцето ѝ слезе в петите, обаче, когато я представиха на по-младия му брат и тя осъзна кой беше той. Кристофър Фрост бе следвал архитектура по същото време, по което и Лео, когато двамата бяха чиракували при лондонския архитект Роуланд Темпъл.

Амелия никога не беше срещала Фрост, но Лео бе говорил много за него, когато се прибираще къщи. По онова време се бе развило приятелско съревнование между архитектите. Те ходеха на кръчма заедно с други свои колеги, обсъждаха как да интерпретират класическите стилове с модерни елементи, както и кои сгради ще устоят изпитанията на времето. В края на трите години, през които бяха работили за Темпъл, Лео и Кристофър бяха обмисляли да започнат съвместна практика, проектирайки рискови къщи.

Но дойде скарлатината и светът на Лео се разпадна... докато Фрост се бе утвърдил като търсен архитект.

Кристофър Фрост беше красив, с внимателни сини очи и гъста, ниско подстригана коса, прекалено тъмна, за да е руса, и прекалено светла, за да е кестенява. Изискан мъж с професия, строен и стегнат, какъвто беше преди и Лео. Почти я заболя като го гледаше, представяйки си какъв е можел да бъде Лео. Нямаше идея какви мисли минават през главата на брат ѝ, при вида на бившия си конкурент. Добре поне, че Кристофър Фрост беше толкова приятен и открит, че да игнорира неловката ситуация.

— Моят стар познат — обади се Лео от ъгъла на стаята. — Помниш ли, че съм го споменавал?

— Много пъти — усмихна се Амелия на Фрост. — Но така и не се отвори случай да се запознаем.

— За мое огромно съжаление — младият мъж ѝ се усмихна в отговор и погледна към Лео. — Изпратих ти писмо, когато научих, че си получил званието „пер“, лорде. Написах ти нещо в този дух: че докато се радвам за теб, аз едновременно съм разочарован да изгубя един достоен съперник. Винаги си ме тласкал да преодолявам ограниченията на способностите си.

— Да — каза Лео сардонично. — Аз бях голяма загуба за архитектурното войнство.

— Вярно е — съгласи се Фрост без ирония. После се обърна отново към Амелия: — Надявам се, че ще убедите брат си да ни придружи до имота Рамзи. С удоволствие ще изслушам мнението му за реконструиране на мястото.

— Отказвам се да давам мнения — каза Лео. — Едва ли някой ще се съгласи с тях, а ако някой го стори, това само ще докаже, че му липсва каквато и да е преценка.

Но незнайно с какво фокусничество Кам успя да убеди Лео да отиде с тях. По-късно през деня Кам описа на Амелия как Лео беше мънкал и се бе цупил през повечето време, докато Кристофър Фрост си е водил бележки и скицирал. Но имало и моменти, когато Лео изглежда не можел да се сдържи да не коментира и предложил да се проектира със симетрия и като се спазят определени пропорции.

— Господин Фрост изслуша ли го — попита Амелия с лека въздишка, — или се държа пренебрежително?

— Фрост беше учтив.

Те тръгнаха бавно по една пътека, която водеше в гората. Небето се бе зачервило на запад с приближаването на вечерта. Остър вятър премина през клоните и над земята се посипаха жълти листа. Кам нагоди крачките си към тези на Амелия. Свали една от ръкавиците ѝ, пхна я в джоба си и хвана ръката ѝ в своята.

— Знаеше ли, че Лео и господин Фрост се познават отпреди? — попита тя. — Довеждането му част от някакъв план ли е?

— Не — в гласа на Кам се усети лека нотка на раздразнение. — Нямах представа, че някога са били конкуренти. Аз не манипулирам

хората по такъв начин — като погледна извинителния израз върху лицето ѝ, той добави с по-мек тон: — Пък и това няма да проработи с брат ти. Това, от което страда, не може да се излекува като му напомняме какъв е бил. Никога повече няма да е същият.

— Мислиш, че ще си остане такъв, какъвто е сега?

Кам спря в сянката на група букове и я притисна към себе си.

— Не, колибри. Хората се променят. Както казват ромите: „Няма каруца, която да върви винаги с едни и същи колела“ — той я притисна още по-силно, чувствайки тялото ѝ през катовете дрехи. — М-м-м. Страхотна си, като не носиш корсет.

— Това е рокля за разходка. Аз... Кам!

Той я опря в ствола на най-големия бук, гладката му кора бе изпъкнала и надраскана. Големите клони се отпуснаха от собствената си тежест, опряха се в земята, след това се вдигнаха отново нагоре, сякаш дървото бе мързелив гигант, който си почива, подпрян на старите си лакти. Кам се пресегна и развърза връзките на бонето на Амелия, хвърли го в тревата и я сграбчи.

— Надявам се, че не мислиш... — започна тя, но устата ѝ веднага бе хваната от неговата. Целувката му беше нетърпелива, езикът му влезе в нея с груби, възхитителни тласъци. Той я намести към ствола и заби коляното си в полите ѝ, за да я накара да не мърда. Жълдите пропукваха под тях при всяко помръдване на краката им. Всеки път, когато Амелия си помислеше, че Кам може да спре да я целува, той намираще нов ъгъл, вкусваше я поновому, правеше любов с устата ѝ с безсрамна чувственост.

Бледите жълти листа прошумоляха над главите им, когато тя усети, че той слага пръстена на ръката ѝ.

— Не тук — прошепна тя разтреперана. — Наистина. Не можем...

— О, можем, и още как! — той разкопча предницата на роклята ѝ, развърза долната ѝ риза и продължи сръчно, което я накара да ахне. Наведе се лакомо към студеното, втвърдено зърно и го стопли с уста. Всяка интимност между тях ги свързваше все по-здраво един към друг. И той го знаеше.

— Кам — прошепна тя и се изви, когато той се наведе към другата ѝ гърда и захапа нежно връхчето. — Не тук.

— Това е идеалното място — той продължи с целувки по изопнатата шия. — Ние не сме нищо повече и нищо по-малко от дивни животни — притисна устни към вената, в която пулсът ѝ биеше лудо. — Трябва просто да влезеш в духа на нещата — и като взе ръката ѝ, я смъкна надолу към изопнатата си твърдост.

Споменът как нахлува в нея и ѝ доставя удоволствие я връхлетя и тя започна да диша късо и задъхано. Пръстите ѝ се размърдаха безпомощно, стискайки тежкия му ствол, докато той надигаше полите ѝ.

Дръпна шнура на долните ѝ гащи и те се свлякоха до коленете ѝ. Ръката му мигновено се озова между бедрата ѝ и ги раздалечи. Докосна я вътре, като я галеше с невероятна интимна нежност. После се измъкна леко навън и използва върха на пръста си, за да направи хлъзгави кръгове около чувствителната пъпка. Целуна я и прошепна срещу устата ѝ, затягайки хватката на ръцете си около треперещото ѝ тяло.

Вятърът шибаше клоните на дърветата горе и листата се извиваха в тъмна вихрушка. Вечерта се спусна над гората, просмуквайки се между дърветата. Кам покри триъгълника между краката ѝ с ръка и го стисна, обхващайки меките косъмчета и топлината ѝ с длан, докато дишането му стана неравно като нейното.

Когато я отдалечи от себе си, Амелия помисли, че всичко е свършило и промърмори недоволно. Но той я смъкна надолу, предната част на тялото ѝ се опря в гигантското дърво, и ръцете ѝ — едната с ръкавица, другата — гола, обхванаха грубата кора. Той вдигна полите ѝ нагоре, събра ги около кръста ѝ и сложи ръце на хълбоците ѝ. Членът му докосна влажния вход на тялото ѝ. Тя не се сдържа и се повдигна нагоре, искаща повече. После се отпусна назад върху гладкия натиск, когато той хвана члена си и го използва, за да я възбужда — правеше кръгове, движеше го напречно, влизаше в нея бързо и отново излизаше, докато стволът под голата ѝ ръка стана мокър и тя не можеше повече да чака, треперееща, с отпусната глава. Не се осмели да изрече и дума от страх, че може да извика като някое от онези дивни животни, които бе споменал. Но от гърлото ѝ се откъсна един стон, когато той накрая натисна напред с дълго, хлъзгаво движение.

Ръцете му се плъзнаха напред между бедрата ѝ и той започна да си играе с нея, като тласкаше постоянно, изтръгвайки от нея спазми на

удоволствие. Тя усети дивия глад в него, но той го укроти заради нея, заради нейното удоволствие и тялото ѝ отговори с яростни конвулсии. Той простена тежко и прокара члена си по гладката кожа на хълбоците ѝ, оставяйки топлата течност да се излее.

Амелия го искаше вътре в себе си. Искаше да го поеме колкото е възможно по-дълбоко в този финален момент. А вместо това лежеше неподвижна върху буковия дънер. Краката ѝ бяха толкова слаби, че се съмняваше дали ще има сили да се върне обратно в имението. Кам бавно оправи дрехите ѝ, като спираше от време на време да я целуне или погали; накрая силните му ръце я вдигнаха от дънера. Като я притисна по-силно, той прошепна нещо на цигански в косите ѝ. Поредното заклинание, което да я обвърже, помисли си тя мързеливо с притиснати гърди към гладкия му гръден кош.

И въпреки всичко измъкна пръстена от ръката си и му го подаде.

Кам не искаше да го вземе. Той се поколеба известно време, загледан в мътния му блясък с присвити очи. Накрая разпери пръсти и ѝ позволи да му го сложи.

— Напразни преструвки — обвини я той и се усмихна. — Скоро ще го вземеш, Амелия. Драконът е много търпелив.

Братята Фрост останаха в Хемпшир още един ден, посещавайки къщата Рамзи, за да направят допълнителни скици на постройката и околните земи. Помощникът им щеше да вземе предварителни мерки и да събере информация. По покана на Фрост Амелия ги придружи, доволна да погледа работата им.

Кам междувременно бе принуден да остане в имението, за да се срещне с управителя, господин Джералд Пим. Мъжът работеше в една портсмутска фирма, която поддържаше дългогодишен договор за управление на имението Рамзи. Пим беше изпратен бързо след новината за пожара, за да направи първоначален доклад за щетите и да прецени ситуацията. На срещата щяха да бъдат обсъдени арендите, ремонтите и развитието на имението, както и договорите с братята Фрост. За кратко време трябваше да се вземат много решения, за да се задържат няколкото останали арендатори да не си заминат. С добър мениджмънт за в бъдеще можеха да се надяват да бъдат привлечени

още арендатори към имота, които да осигурят доходи на отчаяно нуждаещите се Хатауей.

Всичко това зависеше, разбира се, от факта колко дълго Лео ще остане жив.

Тъй като срещата с господин Пим беше отговорност на настоящия лорд Рамзи, Кам убеди Лео да го придружи. Не че Лео би допринесъл с нещо, а по-скоро като символичен жест.

— Освен това — беше казал Кам на Амелия строго, — щом аз си давам труд да говоря за делата на *гаджос*, то не разбирам защо на Лео да му бъде спестено — беше я огледал собственически, поглъщайки с очи зелената вълнена рокля за разходки и украсената с кожички по края черна пелерина. — Не бих те пуснал да ходиш с тези Фрост — произнесе замислено и се намръщи. — Ще си единствената жена там. Това не ми харесва.

— О, няма нищо лошо. И двамата са джентълмени, а аз съм...

— Вече сме обсъдили каква си — каза той рязко.

Сърцето ѝ заби малко по-бързо и тя отклони неловко очи.

— Не съм...

— Ти си *моя*. И искам те да го знаят.

Тя се стегна от тона му.

— Не съм ничия собственост.

Като препречи входа на вратата с крак, Кам я спря. Тя бе примигала, неспособна да разчете изражението му. Не изглеждаше ядосан, но очите му бяха твърди, а хватката му прекалено стегната, за да е комфортна.

— *Моя* — повтори той, а гласът му прозвуча странно тихо по начин, който накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат. — Въпреки че се страхуваш да го признаеш.

— Не, не съм — Амелия беше смутена, чувстваше приковаващия му поглед дори когато извърна лице. — Кам, моля те, те ще чакат във входното антре...

— Да чакат — той отново я задържа на прага и повдигна брадичката ѝ нагоре с ръка. — Страхуваш се, защото знаеш, че когато се влюбиш в някого, ще трябва да му дадеш всичко, което имаш. Мислиш, че ще се възползват от теб. Че няма да отвърнат на любовта ти в същата степен. Че ако се случи най-лошото, ще свършиш като Лео — ръката му пусна брадичката ѝ и тя я усети така, сякаш слепец

опипва мраморна статуя, пръстите му докоснаха нежно челото ѝ, носа, затворените очи, устните. — Не мога да ти обеща идеален живот. Но ти обещавам, че независимо от това какво ще се случи, ще ти дам всичко, което имам. Ще бъдем заедно. Ти в мен... и аз в теб.

Всички косъмчета по тялото ѝ настръхнаха. Тя потръпна и си пое дъх, сякаш се спускаше дълбоко под вода.

— Кам, пусни ме да мина.

И той най-накрая я пусна. Но едва след няколко изгарящи минути, притиснал я в рамката на вратата, като провря под пелерината ѝ настойчивите си ръце. Целуна я сякаш я вдишваше. Жестоки целувки, гневни, дразнещи, меки, изкусителни, целувки, които разпалват пожар, изпълват небето и държат звездите горе.

Когато Кам най-накрая се омилюстиви и ѝ позволи да отвори вратата, прошепна една дума в зачервеното ѝ ухо, преди тя да побегне.

Думата стигна до мозъка на костите ѝ.

— Довечера.

Докато заобикаляше овъглените и съсипани отвън стени на къщата Рамзи, Амелия говореше оживено с Кристофър Фрост, разпитваше го за предишните му проекти, амбициите му и дали среща трудности в работата с по-големия си брат.

— Боя се, че доста често се препираме — отвърна Фрост и присви очи на следобедното слънце. Погледна силуета на брат си, застанал до господин Барксби. Двамата мъже мереха. Бърза усмивка освети лицето му. — Двамата мразим компромисите. Аз го обвинявам, че държи инатливо на своето, той пък ме обвинява в архитектурна арогантност. Жалкото е, че и двамата сме прави.

Амелия се засмя.

— Но работата е свършена.

— Вдъхновени сме да постигнем компромис при необходимостта да плащаме сметките. Хванете ме под ръка. Почвата е неравна.

Ръката му беше твърда и уверена под облечените ѝ в ръкавица пръсти. Усети, че го харесва.

— Много се радвам, че дойдохте в Хемпшир, господин Фрост. Знам, че и лорд Рамзи се радва да ви види отново.

— Мислите ли? — попита тихо Фрост. — Не изглежда така. Той май не се радва много на нищо.

— Сигурна съм, че се е променил много от времето, когато сте го виждали за последно.

— Станал е напълно различен човек. Някога беше пълен с планове. И влюбен. Аз му завиждах. Сякаш имаше всичко, което човек може да иска.

— Още не се е възстановил след смъртта на годеницата си — гласът на Амелия спадна почти до шепот, когато призна: — Понякога се страхувам, че никога няма да успее.

Фрост спря и обърна лицето ѝ към себе си. В очите му проблесна състрадание.

— Боя се, че това е цената на любовта... болката на човек да страда от загубата ѝ. Не съм убеден, че си заслужава. Може би ако трябва да обича, човек трябва да го прави с мярка.

Прозвуча разумно. Но когато Амелия отвори уста да се съгласи, думите заседнаха в гърлото ѝ. И онова, което излезе беше смутен смях и забележката:

— За съжаление Хатауей не са хора на мярката.

Погледът на Фрост се плъзна по нея.

— Вие, обаче, сте. Лео винаги е говорел за вас като за такава.

До неотдавна Амелия би била доволна от такова наблюдение. Винаги се бе смятала за праволинейна, практична и контролираща емоциите си жена.

Но напоследък бе осъзнала, че не е такава, за каквато винаги се бе смятала.

— Мярка в любовта... — произнесе тя гласно. — Това не е нещо, което би вдъхновило един поет, нали?

Фрост се ухили.

— Гледната точка на поет не създава особено комфортен живот, не е ли така? Ако всички се оставим на страстта си и започнем да си късаме косите от любов...

— Или да яздим лудо посред нощ — каза Амелия. — Да изживеем мечтите и фантазиите си...

— Точно така. Това е създаване на истинско бедствие.

— Или на романс — намеси се тя, надявайки се, че не е забелязал клопката в гласа ѝ.

Той се засмя.

— Говорите като жена.

Амелия също се засмя.

— Да, господин Фрост, признавам, че не съм имунизирана срещу идеята за романс. Надявам се, че това няма да развали мнението ви за мен.

— Ни най-малко. Всъщност... — гласът му стана благ. — Надявам се, че ще мога да прекарам повече време с вас през следващите няколко месеца. Вие сте очарователна и красива жена.

— Благодаря — кимна Амелия и страните ѝ порозовяха. Но когато погледна добре облечения, обигран джентълмен пред себе си, възплащението на всичко онова, на което някога се бе възхищавала, в съзнанието ѝ изникна едно красиво лице с дяволити златисти очи и уста на паднал ангел... главата му — очертана на фона на небето, осеяно със среднощни звезди. Екзотичен, непредсказуем, мъж, който никога нямаше да бъде напълно опитомен.

Ти, в мен... аз, в теб...

— Надявам се да станем приятели — чу се тя да произнася гласно. — Но аз имам... ами... уговорка с господин Роан.

— Точно от това се страхувах. Забелязах начина, по който ви гледа... Създава определено впечатление, че ви иска за себе си — Кристофър Фрост се усмихна печално. — Човек трудно би го обвинил.

Поласкана и незнаеща какво да отговори, Амелия насочи вниманието си към къщата. Не беше привикнала мъжете да ѝ говорят подобни неща. Погледът ѝ мина по неравната линия на покрива. Къщата изглеждаше толкова съсипана, толкова рухнала, прозорците напомняха рани в плътта на паднал звяр. Прозорците... в този миг забеляза движение зад един от тях, проблясък, нещо, което напомняше едновременно на лунни лъчи и сянка.

Лице.

Сигурно бе издала звук, защото Фрост я изгледа внимателно и погледът му проследи нейния.

— Какво има? — попита той.

— Помислих... — тя осъзна, че е стиснала ръкава му като уплашено дете. Мислите ѝ бяха пълен хаос. — Стори ми се, че видях някого зад прозореца.

— Може да е бил Барксби.

Но господин Барксби завиваше зад ъгъла на къщата, а онова лице бе на втория етаж.

— Да отида ли да видя? — попита Фрост тихо, очите му бяха изпълнени с безпокойство.

— Не — тя успя да изобрази измъчена усмивка. — Трябва някоя завеса да е помръднала. Сигурна съм, че там няма никого.

След тръгването на братята Фрост и на господин Барксби за Лондон, Кам се върна в кабинета, за да обсъдят с господин Пим някои последни детайли по работата. Лео, изпълнен с досада от безкрайните проблеми на имението, изгуби всякакво желание да се преструва на заинтересуван и изчезна в стаята си. Въпреки че Кам сардонично бе уверил Амелия, че е добре дошла на срещата с господин Пим, тя отклони поканата прибързано, подозирайки, че няма да е в състояние да понесе скучната дискусия.

Вместо това отиде да намери Уин.

Сестра ѝ беше в частния салон на втория етаж, свита в ъгъла на едно канапе с книга в скута. Уин обърна една страница, без явно да чете, вдигайки поглед с явно облекчение при вида на Амелия.

— Искah да говоря с теб през целия ден — Уин се сви, за да направи място за сестра си. — Изглеждаше толкова разсеяна след връщането си от къщата Рамзи. Заради нея ли е... тя ли предизвика в теб такава меланхолия? Или е господин Фрост? Да не би да се е опитал да флиртува с теб?

— О, небеса! — възкликна Амелия със смутен смях, — откъде ти хрумна, че господин Фрост може да иска да флиртува с мен?

Уин се усмихна и сви рамене.

— Изглежда заплепен от теб.

— Пфу!

Усмивката на Уин се разшири и тя внезапно заприлича на предишната закачлива Уин, каквато беше преди да се разболе от скарлатина.

— Казваш „пфу“ само защото си изцяло под влиянието на господин Роан.

Амелия се ококори и се огледа, сякаш се страхуваше, че някой може да ги чуе.

— Тихо, Уин! Не съм под влиянието на никого! Ама че ужасен израз! Не мога да повярвам...

— Погледни истината в очите! — каза Уин, радвайки се на смущението ѝ. — Ти стана фатална жена.

Амелия завъртя очи.

— Продължавай да ми се подиграваш и няма да ти кажа какво се случи по време на посещението в къщата Рамзи.

— Какво? О, моля те, кажи ми... Направо умирам от скука.

Амелия установи, че ѝ е трудно да разказва небрежно за събитието. Тя преглътна мъчително.

— Да кажем, че се чувствам като лунатик. Но... докато вървахме с господин Фрост и гледах към къщата, видях лице зад един от прозорците на горния етаж.

— Някой е бил вътре? — попита Уин с едва доловим шепот. Тя се пресегна и хвана студените пръсти на Амелия в своите.

— Не човек. Беше... това беше Лора.

— О! — думата бе по-скоро полъх от звук.

— Знам, че е трудно за вярване, но...

— Не, не е. Не помниш ли, че видях лицето ѝ в магическия фенер в нощта на пожара? И... — Уин се поколеба, тънките ѝ бели пръсти се преместиха върху дланта на сестра ѝ. — Тъй като съм била близо до смъртта, на мен ми е лесно да повярвам, че появата на такова привидение може да е реална.

Тишината беше студена и напрегната. Амелия се опитваше да мисли рационално, да намери логиката на невъзможното. Тя заговори с усилие:

— Значи мислиш, че Лора навещава Лео?

— Ако е тя — прошепна Уин, — мисля, че това няма нищо общо с любовта.

— Според мен той ще се побърка от това — при мълчанието на Уин и липсата на възражение, Амелия каза отчаяно: — Как можем да спрем това да се случва?

— Не можем. Лео е единственият, който може.

Разстроена, Амелия издърпа ръката си.

— Извини ме, че не мога да проявявам такъв фатализъм. Трябва да се направи нещо.

— Тогава направи нещо — каза Уин хладно, — ако не искаш да рискуваме да го тласнем към ръба.

Амелия скочи от кушетката и надникна в очите ѝ. Какво, за бога, очакваше Уин от нея?... Да стои пасивно, докато Лео се саморазруши напълно?

През вибриращия ѝ гняв се просмука изтощение. Беше уморена от всичко, уморена да мисли и да се тревожи, да се страхува и да не получава нищо, освен неблагодарността на брат си и сестрите си.

— Мътните да го вземат това семейство — каза тя дрезгаво и излезе, преди да е изрекла нещо още по-грубо.

Преди вечеря отиде в стаята си и легна на леглото напълно облечена. Гледа в тавана, докато се стъмни напълно, слънцето залезе и въздухът стана студен и неподвижен. Затвори очи, после отново ги отвори. Стаята бе пълна с непрогледна тъмнина. Усети движение около себе си, стресна се и протегна ръка. Напипа топла човешка плът, една ръка, покрита с малки косъмчета, силна китка.

— Кам — прошепна тя. Успокоена, докосна гладкия златен пръстен в основата на палеца му.

Кам я съблече бавно, без да бърза, като отстраняваше една след друга дрехите, а тя прие помощта му в призрачно мълчание. Тревожното чувство в гърдите ѝ изчезна с разцъфването на усещанията.

Той намери устата ѝ и я разтвори с целувка. Тя вдигна ръце към тъмното, великолепно създание над нея и могъщата му сила я покри. С всеки дъх, който той поемаше, гърдният му кош се плъзгаше по настръхналите връхчета на гърдите ѝ, леките фрикции изтръгваха глухи викове от гърлото ѝ.

След това той се откъсна от устата ѝ, продължи по раменете и гърдите ѝ с горещи целувки, сякаш възнамеряваше да вкуси всяка част от нея. Погали корема ѝ с опакото на пръстите си, притискайки палец около пъпа ѝ. Ръцете му бяха опитни и блажено нежни. Още не бе проникнал в нея, но тя вече го усещаше в центъра си, пулса му, горещината му. *Ти, в мен...* посегна сляпо към него и крайниците ѝ се сключиха около тялото му.

Той устоя с копринен смях и като си играеше, опъна ръцете и краката ѝ и ги разпери под себе си. Устата му мина по нея, смучеща и възбуждаща, после между бедрата ѝ, където бе вече влажна. Докосна я

с език, заравяйки връхчето му, докато откри чувствителното местенце, което туптеше толкова болезнено. Мускулите на ръцете му се издуха, когато ги пъкна под краката ѝ, правейки люлка от хълбоците ѝ. Тя се съпротивлява слабо, не отказвайки, а с молба, като потръпваше при всяко завъртане и плъзгане на езика му.

Замаяна и изпълнена с копнеж, Амелия усети, че я повдигат в мрака, ръцете му я нагласиха, събраха краката ѝ. Той я накара да коленичи над него, дръпна хълбоците ѝ надолу, като ги буташе назад и напред ритмично. Устата му отново беше върху нея и тя простена безпомощно, когато топлият му език разтърка отново горещото и влажно място. Измъчващите му пръсти се плъзнаха в нея и тя се задъха в екстаз, усещанията ѝ се сгъстиха около...

Кратко почукване на вратата наруши сладострастната атмосфера.
— О, боже — прошепна Амелия и замръзна.

Чукането се повтори, този път по-настоятелно, заедно с приглушения глас на Попи.

— Попи — извика Амелия слабо, — това не може ли да почака?
— Не.

Амелия се откъсна от Кам, нервите ѝ пулсираха яростно от рязкото прекъсване на любенето. Кам се претърколи по корем и потисна една ругатня, забил пръсти в чаршафите.

Като залиташе из стаята, сякаш бе на борда на люлеещ се кораб, тя успя да намери халата си. Облече го и закопча напосоки няколко копчета отпред.

Отиде до вратата и я отвори леко.

— Какво има, Попи? Полунощ е.

— Знам — каза Попи загрижено, беше ѝ трудно да срещне погледа ѝ. — Аз не бих... просто... не знам какво да правя. Сънувах лош сън. Ужасен кошмар за Лео... изглеждаше толкова реален. Не можех да заспя отново, докато не се уверя, че всичко е наред. Затова отидох в стаята му... но него го нямаше.

Амелия поклати глава раздразнено.

— По дяволите, Лео! Ще го потърсим сутринта. Не мисля, че всички трябва да го търсим посред нощ в тази тъмнина и студ. Сигурно е отишъл до селската кръчма, при което...

— Открих това в стаята му... — Попи ѝ подаде парче хартия.

Амелия се намръщи и прочете бележката.

„Съжалявам. Не очаквам да ме разберете. Така ще сте по-добре.“

Имаше още няколко надраскани думи...

„Надявам се някой ден...“

И най-отдолу, отново:

„Съжалявам.“

Липсваше подпис. Пък и нямаше нужда. Амелия бе изненадана от това колко хладно прозвуча гласът ѝ:

— Иди да си легнеш, Попи.

— Но бележката... Мисля, че означава...

— Знам какво означава. Иди да си легнеш, скъпа. Всичко ще е наред.

— Ще го намериш ли?

— Да, ще го намеря.

Неестественото спокойствие на Амелия изчезна в мига, в който вратата се затвори. Кам вече бе навлякъл дрехите си, обуваше ботушите си, докато Амелия запали нощната лампа. Тя му подаде бележката с треперещи пръсти.

— Не са напразни думи — тя усети, че не може да диша. — Има намерение да го направи. А може и вече...

— Къде е най-вероятното място, където може да отиде? — прекъсна я Кам. — Някъде в имението?

Амелия си помисли за лицето на Лора зад прозореца.

— Той е в къщата Рамзи — каза тя с тракащи зъби. — Заведи ме там. Моля те.

— Разбира се. Но може би първо ще искаш да облечеш нещо — той ѝ се усмихна окуражаващо и погали лицето ѝ с длан. — Ще ти помогна.

— И да е искал някой мъж — промърмори тя, — да се ожени за някоя Хатауей, след *това* щеше да хукне и да се затвори в манастир.

— Бракът е своего рода манастир — рече той основателно, докато ѝ подаваше роклята от пода.

Стигнаха до къщата Рамзи на гърба на коня на Кам, чийто галоп преодоля разстоянието с почти плашеща скорост. Всичко приличаше на кошмар, връхлитащата тъмнина, хапещият студ, чувството, че е отвъд способността да се контролира. Но зад гърба ѝ стоеше твърдата, непоколебима фигура на Кам, чиято ръка я държеше здраво на място. Тя си помисли със страх какво ли ще заварят в къщата. Ако най-лошото вече се беше случило, ще се наложи да го приеме. Но не беше сама. Беше с мъж, който изглежда разбираше душата ѝ напълно.

Когато наближиха постройката, видяха коня на Лео да пасе. Беше обнадеждаващо. Лео беше тук и нямаше да се налага да препускат из цял Хемпшир, за да го търсят.

След като помогна на Амелия да стъпи на земята, Кам взе ръката ѝ в своята. Но когато я поведе към входната врата, тя се дръпна назад.

— Може би — произнесе колебливо, — ще трябва да ме почакаш отвън, докато аз...

— Няма шанс.

— Може да е по-отзивчив, ако отида при него сама, поне в началото...

— Той не е с всичкия си. Няма да ходиш при него без мен.

— Той ми е брат.

— А ти си моята *ромни*.

— Какво означава това?

— После ще ти обясня — Кам си открадна бърза целувка и обви ръка около нея, въвеждайки я в къщата. Вътре беше тихо като в мавзолей, студеният въздух миришеше на пушек и на прах. Изследваха първия етаж внимателно, но не откриха следа от Лео. Беше трудно да се взират в тъмнината, но Кам я водеше от врата към врата с увереността на котка.

Отгоре се чу шум, скърцане от дъските на пода. Амелия усети тръпка на безпокойство и в същото време облекчение. Тя забърза към

стълбището. Кам я хвана, ръката му стисна здраво нейната. Разбра, че той иска да я накара да забави крачка и се застави да се успокои.

Тръгнаха към стъпалата, Кам я водеше, като опитваше всяко стъпало, преди да ѝ позволи да стъпи. Събраният боклук стържеше под тихите им стъпки. На втория етаж въздухът стана по-студен и неподвижен и тя усети иглички в костите си. Беше отвратителен студ, прекалено безмилостен и мъртвешки, за да е причинен от нещо временно. Студенина, която изсуши устните ѝ и причини болка в зъбите ѝ. Ръката ѝ се сви в дланта на Кам и тя се приближи по-плътно до него.

От една от стаите близо до дъното на коридора идваше слаб, матов блясък. Амелия издаде отчаян звук, когато осъзна откъде точно е светлината.

— Стаята с пчелите.

— Пчелите не летят нощем — прошепна Кам и ръката му се спусна по врата ѝ. Топлината на дланта му раздвижи замръзналата ѝ кръв. — Но ако предпочиташ да чакаш тук...

— Не — събирайки кураж, Амелия изправи рамене и тръгна по коридора. Съвсем в стила на Лео — перверзен нещастник такъв, — да се скрие на място, което я плаши до лудост.

Те спряха пред отворената врата, Кам практически блокира гледката за Амелия, докато преценяваше ситуацията. Лео седеше на пода, единият му крак беше сгънат, другият — опънат. До него мъждукаше лампа. Той вдигна хлабаво един пистолет с ръка и я отпусна на бедрото си. Амелия не можеше да си представи, че човек, който се кани да извърши самоубийство, може да изглежда толкова спокоен. Разрушен човек в разрушена къща.

Прозорците на стаята бяха затворени, но вътре подухваше бавен, остър бриз. Лео беше блед като платно, с неестествено ясни очи на спокойното лице. Дори силуетът му говореше за отчаяно примирение.

— Не я пускай тук — произнесе той тихо.

— Лео... — Амелия не знаеше какво да каже, поне не такова, което да не прозвучи театрално, нерешително, неубедително, абсурдно.

Устата на брат ѝ се изкриви, сякаш беше прекалено изтощен, за да се усмихне.

— Знам — каза той тихо. — Знам какво искаш и какво не искаш. Знам, че искаш да съм по-добър от това, което съм. Но не съм.

Очите ѝ се замъглиха и образът му се размаза. От очите ѝ потекоха сълзи, чиято топлина се вледеняваше, докато стигнат до брадичката ѝ.

— Не искам да те изгубя.

Лео сгъна крака и ги обгърна с ръка, пръстите му продължаваха да стискат дръжката на пистолета.

— Не съм ти брат, Амелия... Вече не... аз се промених след смъртта на Лора.

— Въпреки това те искам!

— Никой не получава, каквото иска — промърмори Лео. — Не и сега.

Кам погледна брат ѝ напрегнато.

— Мога да се опитам да те разубедя да оставиш оръжието настрана. Но дори да те спра този път... не можеш да опазиш един човек жив, ако той сам не го иска.

— Вярно е — кимна Лео.

Кам седна на пода, на няколко метра от него. Позата му беше небрежна и отпусната. Гледаше Лео, но не с тревога, а в някакво незаинтересовано съзерцание, сякаш се бе фокусирал върху математическо уравнение.

— Призраци ли те преследват, *фрал*? — попита той. Стаята сякаш стана още по-студена, ако това изобщо бе възможно, прозорците изтракаха, пламъкът на лампата потрепна. Разтревожена от напрегнатите вибрации на въздуха, от чувството, че някакво невидимо присъствие кръжи наоколо, Амелия се отпусна и седна на пода до Кам, свивайки се до гърба му.

— Защото аз искам тя да го прави — каза Лео.

— Независимо, че е лошо за двама ви? — последва тихият въпрос.

— Да. Трябваше да умра заедно с нея. Не исках да оставам сам — Лео поклати глава, очите му пречупваха светлината и изглеждаха безрадостни. — Не знаете какво е това. Мисълта най-после да свърши, е истинско облекчение.

— Но тя не би искала това — Амелия знаеше, че говори за Лора.

— Откъде си сигурна, по дяволите?

— Ако беше на нейно място, щеше ли да искаш тя да направи това? — Кам посочи оръжието в ръката му. — Аз не бих искал тази

жертва от човек, когото обичам.

— Нямах никаква представа за какво говориш!

— Имам — възрази Кам. — Разбирам. И ти казвам да оставиш Лора да си иде. Страдаш прекалено много, *фрал*. Принудил си я да се върне, за да те утеши. Трябва да я пуснеш да си иде. Не заради теб, а заради нея самата.

— Не мога — но емоцията бе започнала да се разпростира по лицето на Лео като пукнатини по яйчена черупка. В стаята затанцува синя светлина, мразовит повей мина и повдигна няколко кичура от косата на Лео, сякаш бяха невидими пръсти.

— Остави я на спокойствие — каза Кам съвсем тихо. — Обичаш я достатъчно, за да я освободиш.

Лео наведе глава без думи и обви коленете си с ръце както някога, когато беше малко момче. Едва сега Амелия разбра скръбта му в цялата ѝ сила, нещо, на което преди не бе способна.

Ами ако ѝ отнемеха Кам без предупреждение? Никога вече нямаше да изпита чувството да държи косата му в ръце или да чува биенето на сърцето му. Никога нямаше да изпита всичко това, което бе започнала да чувства... обещанията, усмивките, сълзите, надеждите... всичко да ѝ бъде откъснато от ръцете. Завинаги. Колко много щеше да ѝ липсва. И как никой никога нямаше да може да го замени.

Сърцето ѝ се сви от състрадание, докато гледаше как Кам отива до брат ѝ. Лео скри лице, ръката му се вдигна нагоре, пръстите се разхлабиха и той разпери длан в безпомощен жест. Издаде приглушен звук и отново поклати глава.

Лампата пропука, стъклото потрепери и ги обгърна студ. Някаква сила се носеше из стаята, чу се прашене, наоколо се появиха искри.

— Можеш да го направиш за нея — каза Кам и обви ръце около брат ѝ, както се утешава изгубено дете. — Можеш.

Лео се разплака, дори дишането му изразяваше гневно отчаяние. Амелия се боеше за него... никога не го беше виждала да се остави на емоциите си, дори когато Лора умря. Но когато се разплака, атмосферата сякаш се успокои, мразовитият въздух и синята светлина, напомняща отблясък от далечна звезда, започнаха да избледняват.

Кам прошепна нещо, докато държеше Лео твърдо. Заговори на ромски, думите се носеха в разрежения въздух. Обещание, споразумение, предложени на един чезнещ, безформен призрак.

Докато стаята се стопли отново и останаха само трима души, които седят сред счупени стъкла и захвърлено оръжие в сенките.

— Тя си замина — каза Кам тихо.

Лео кимна, лицето му остана скрито. Беше наранен, но все пак жив. Съсипан, но с надежда да се възстанови. И примирен с живота, най-малкото.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

След като отведоха Лео обратно в имението Стоуни Крос и го сложиха в леглото, Амелия и Кам останаха отвън до вратата. Тя не се осмеляваше да го погледне. Емоциите ѝ преливаха и бяха толкова силни, че едва успяваше да ги удържи.

— Ще отида в стаята на Попи и ще ѝ кажа, че всичко е наред — прошепна тя.

Кам кимна мълчаливо и някак странно разсеяно. Пръстите им се сплетоха за миг.

Те се разделиха и Амелия отиде при сестра си.

Попи беше в леглото си, лежеше с напълно отворени очи.

— Намерила си Лео — промърмори тя, когато Амелия влезе.

— Да, скъпа.

— Той нали...

— Добре е. Мисля... — тя седна на края на матрака и ѝ се усмихна. — Мисля, че оттук нататък ще става все по-добре.

— И ще стане като предишния Лео?

— Не... никога повече. Но има шанс да стане малко по-разумен, отколкото беше през последната година.

Попи се прозя.

— Е, и това е нещо, предполагам. Амелия... ще се разсърдиш ли, ако те попитам?

— Прекалено съм уморена, за да се сърдя. Питай направо.

— Ще се омъжиш ли за господин Роан?

Въпросът изпълни Амелия със сладостна омая.

— Трябва ли? — попита тя меко, но сърцето ѝ биеше бясно в гърдите.

— Да, беше компрометирана, както знаеш. Освен това той ти се отразява добре. Вече не си чак такова бодливо прасе, когато той е наоколо.

— Прекрасно дете — Амелия обходи с очи стаята и се усмихна на сестра си. — Ще ти отговоря утре сутринта, скъпа. А сега заспивай.

Тя прекоси мрачната тъмнина на коридора, чувствайки се нервна като младоженка, докато отиваше да намери Кам. Беше време да бъде пряма, честна, да се довери както никога досега, дори в техните най-интимни моменти. Сърцето ѝ биеше силно и уверено, усещаше ударите му навсякъде, дори във върховете на пръстите на ръцете и краката ѝ.

Но Кам не я чакаше в стаята ѝ, както се беше надявала. Несигурност и копнеж се надигнаха в душата ѝ и тя закрачи бързо. Отиде до стаята му, където светлината на лампата се процеждаше през пролуката на откренатата врата.

Кам седеше на леглото, все още облечен. Беше навел глава, обхванал коляно с ръка, в позата на дълбоко замислен човек. Вдигна поглед, когато тя влезе и затвори вратата след себе си.

— Какво има, любима? — попита той нежно, разчитайки изражението на лицето ѝ.

— Аз... — Амелия се приближи до него колебливо. — Страхувам се, че няма да ми дадеш онова, което искам.

Бавната му усмивка накара дъхът ѝ да секне.

— Не съм ти отказвал нищо. Няма да започна сега.

Амелия спря пред него, полите ѝ се насъбраха между раздалечените му колене. Чистата му солена миризма на вечнозелени растения се надигна и нахлу в ноздрите ѝ.

— Имам едно предложение към теб — каза тя, като се опитваше да говори с делови тон. — Много разумно предложение. Виждаш ли... — тя спря да прочисти гърлото си. — Мислих много за проблема ти.

— Какъв проблем? — Кам, който си играеше с гънките на полата ѝ, я погледна разтревожено.

— Проклятието ти за късмет. Знам как да се отървеш от него. Трябва да се ожениш в семейство с много, *много* лош късмет. Семейство с ужасни проблеми. И тогава няма да се чудиш какво да правиш с толкова много пари, защото колкото влизат, почти толкова ще излизат.

— Съвсем разумно — Кам взе треперещата ѝ ръка в своите и я притисна между топлите си длани. След това докосна крака ѝ, който беше започнал да потропва нервно. — Колибри — прошепна той, — не трябва да се тревожиш с мен.

Като събра смелост, тя рече:

— Искам да нося пръстена ти. Искам никога повече да не го свалям. Искам да бъда твоя *ромни* завинаги — тя млъкна за миг, сконфузена. — Каквото и да означава това.

— Моя годеница. Моя съпруга.

Амелия замръзна от стягащо гърлото удоволствие, когато усети да слага пръстена на ръката ѝ.

— Когато бяхме с Лео тази вечер — произнесе тя дрезгаво, — за пръв път разбрах как се чувства от загубата на Лора. Някога ми беше казал, че няма да разбере, докато не се влюбя в някого. И тази вечер, докато те гледах с него... внезапно разбрах какво ще си мисля в най-последния момент от живота си.

Той погали с палец кокалчетата ѝ.

— Да, скъпа?

— Ще си мисля — продължи тя с неудобство, — о, ако можех да имам само още един ден с Кам. Щях да събера целия живот в тези няколко часа.

— Не е необходимо — увери я той нежно. — Статистически погледнато, ще имаме поне десет, петнайсет хиляди дни, които да прекараме заедно.

— Не искам да съм отделена от теб в нито един от тях.

Кам обхвана с длани дребното ѝ, сериозно лице, изтривайки с пръсти сълзите под очите ѝ.

— В грях ли ще живеем, скъпа, или най-после ще се решиш да се омъжиш за мен?

— Да, да, ще се омъжа за теб. Въпреки че... все още не мога да обещаю, че ще ти се подчинявам.

Кам се засмя.

— Ще се справим някак си. Стига да обещаеш, че ще ме обичаш.

Амелия хвана китките му, пулсът му беше равномерен и силен под пръстите ѝ.

— О, аз наистина те обичам. Ти си...

— Аз те обичам още повече.

— ... моя съдба. Ти си всичко, което... — тя щеше да продължи, ако той не я бе придърпал към себе си и не я бе целунал силно.

Съблякоха се, дърпайки дрехите си един на друг непохватно, обзети от възбуда и страст. Когато най-после останаха голи, настойчивостта на Кам се успокои. Ръцете му я загалиха бавно, всяка

негова ласка я обезоръжаваше, разпростираше се из нея, предизвиквайки тръпки на удоволствие на повърхността. Чертите му бяха сурово красиви, когато я обърна по гръб. Устата му се спусна по гърдите ѝ, ръцете му обхванаха и повдигнаха меката закръглена плът, езикът и зъбите му минаха нежно по зърната.

Амелия простена името му, отстъпвайки безпомощно, когато той се надигна и коленичи между краката ѝ. Ръцете му се сключиха около хълбоците ѝ, повдигнаха ги и ги притиснаха към опънатите му бедра. Кам я погледна, очите му блестяха с дяволски пламък, докато я галеше и си играеше с влажните гънки на входа към тялото ѝ.

Тя се пресегна за него, нуждаеща се от тежестта му върху себе си, неспособна да го дръпне надолу. Единственото, което можеше, бе да изскимти и да се извива, докато той я изпълваше с пръстите си, а палецът му правеше леки, безбожни кръгове. Дъхът ѝ стана накъсан и тя заби пръсти в гънките на чаршафите.

Пръстите му излязоха от нея, оставяйки я да трепери, когато тялото ѝ се затвори около празнотата. След което проникна в нея с влажни, тежки тласъци, които я изпълниха изцяло. Тя ахна и остана неподвижна, извита срещу гъделичкащата ласка на пръстите му, докато той тласкаше отново и отново.

— Ела в мен — подкани го тя дрезгаво, когато топлината, ритъмът и усещането за него я завладя. — Искam да те чувствам вътре в мен, когато свършваш. Не излизай, моля те, недей...

Думите преминаха в дълъг стон, когато кулминацията експлодира и я изпълни бял огън.

Кам се наведе над нея, движейки се твърдо и равномерно, дишането му идваше на горещи вълни срещу лицето и шията ѝ. Той погледна в замъглените ѝ очи, изпълнен с пронизително удовлетворение при вида на нейното удоволствие. Провря ръце под главата ѝ, повдигна я леко и я целуна. Зарови един яростен стон в топлината на устата ѝ и остави удоволствието си да се излее в нея.

Когато я прегърна след това, мързеливо проследи извивките на гърба и раменете ѝ. Амелия се отпусна на него, наслаждавайки се на равномерното повдигане и спускане на гръдния му кош.

— След като се оженим — прошепна той, — може да те отведе далеч оттук за известно време.

— Къде? — попита тя с готовност, обърна се и притисна устни към твърдата сатенена повърхност на гърдите му.

— Да потърсим племето ми.

— Ти вече намери племето си — тя прехвърли крак през бедрата му. — Казва се Хатауей.

Усети вибрациите на смеха в гръдния му кош.

— Имам предвид циганското ми племе. Минаха толкова много години. Искам да разбера дали баба ми е още жива — той направи пауза. — И да ѝ задам няколко въпроса.

— За какво?

Като придърпа пръстите ѝ до горната част на ръката си, Кам я притисна към татуировката.

— За това.

Амелия се сети за идентичната татуировка на Мерипен и странното, невероятно съвпадение и се намръщи.

— Каква ли връзка може да има между теб и Мерипен?

— Нямам представа — Кам се усмихна печално. — Господ да ми е на помощ, почти се страхувам да разбера.

— Каквото и да е — каза тя, — ще вярваме в съдбата.

Кам ѝ се усмихна и я целуна.

— О, значи вече вярваш в съдбата?

— И в късмета — каза тя и пръстите ѝ стиснаха ръката му. — Както и в магията, и в мистерията. Защото, както всяка разумна жена знае... — наложи се да спре, когато той отново я целуна. — Някои неща... — поредна целувка, и още една, и още една... — са написани на звездите.

Издание:

Лайза Клейпас. Мой до полунощ

ИК „Ергон“, София, 2011

ISBN: 978-954-9625-82-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.